

ஜனநாயகத்தால் திருப்பியனுப்பப்பட்ட நிலவுடைமையாளர்
உரிமைகளை வாங்கும் உரிமை குறித்த சட்ட முன்
வடிவின் மீதான கூட்டு ஆய்வுக்குழு குறித்து

[Mr. Chairman]

[1975 மார்ச் 8]

and the Hon. Speaker of the other House to consider the point raised by the hon. Member Thiru G. Swaminathan. As far as this House is concerned, it would be premature now and hence I am not giving my ruling. This can be raised by the hon. Member if the same Bill comes up before the House again.

THIRU K. RAJARAM: I hope the Hon. Chairman will indicate the opinion expressed here to the other House.

(நிதிக் 4-20)

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: “கம்யூனிகேட்” பண்ணமாட்டோம். தெரிந்துகொள்வோம். அங்கே என்ன ஆகிறது என்று பார்ப்போம்.

3. 1975-76 ஆம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கை மீது பொது விவாதம்—
தொடர்ச்சி.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: பதினொரு பேர் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கடைசியிலே நெருக்கத்தான் வருகிறது. 5½ மணிக்கு ஆனந்த் தேடுகிறேன். இல்லை. 4½ மணிக்குத் தேடுகிறேன். இல்லை. இப்பொழுது 11 பேர் இருக்கிறார்கள். எப்படிப் பங்கிட்டுக் கொள்வது? 10 நிமிடத்திற்கு மேலே முடியாது. நன்றாகப் பேசுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். நன்றாகப் பேசுகிறவர்களுக்கு நேரம் போதிய அளவு இல்லை. பஜனை முடிக்கிறபோது எல்லோரும் வருகிறமாதிரி இருக்கிறது.

திரு என். சுந்தரேசத் தேவர்: தலைவர் அவர்களே, அவர்களை யெல்லாம் நேற்றைய தினம் பேசவிட்டிருக்கலாம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்:—லிஸ்ட் கொடுத்தால்தானே கூப்பிடுவதற்கு. இரண்டு விபிஸ்டும் லிஸ்டைக் கொடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நான் கூப்பிடலாம். சமமா கூப்பிட்டால் என்னத்திற்கு கூப்பிட்டீர்கள் என்பார்கள்.

*THIRU G. VASANTHA PAI: Hon. Chairman, may I take this opportunity, Sir, of elucidating some points on this Cauvery Water Dispute which, I think, if solved, will solve most of our drought problems which have been mentioned in the Budget? Sir, I wish to point out at the outset that the Brochure on the River Water Dispute with Karnataka State published by the Government of Tamil Nadu in 1971 speaks of a continuous dialogue with the Karnataka Government with or without the aid of the Union Government from 1968, that is, ever since the D.M.K. Ministry was formed in this State. Sir, I would, at the

1975 மார்ச் 6]

[Thiru G. Vasantha Pai]

outset, like to say after looking into this Brochure that this Government have been making efforts only to have the dispute referred under the Inter-State Water Disputes Act, 1956 for the consideration of a Tribunal to be constituted under that Act. Sir, I would like to point out that there are many avenues for this Government which ought to be explored on a matter of this vital significance. The first avenue I would like them to explore is this: Article 257(2) of the Constitution says: "The executive power of the Union shall also extend to the giving of directions to a State as to the construction and maintenance of means of communication, declared in the direction to be of national or military importance."

Provided that nothing in this clause shall be taken as restricting the power of Parliament to declare highways or waterways to be national highways or national waterways."

Now, Sir, what is it that has prevented our Government from moving the Union Government to declare the Cauvery River as a national waterway? If this Government have not yet moved in this matter, I only request the Hon. the Chief Minister to move for the Cauvery to be declared as a national waterway under Article 257 of the Constitution, so that one Government alone under item 17 of List II cannot have control over that river. Sir, straightway, I will refer to item 17 of List II and item 56 of List II to show what powers can be exercised by the Union Government, so that our Government will get positive relief. Entry 17 of List II says: "Water, that is to say, water supplies, irrigation and canals, drainage and embankments, water storage and water power subject to the provisions of entry 56 of List I." Entry 56 of List I says: "Regulation and development of inter-State rivers and river-valleys to the extent to which such regulation and development under the control of the Union is declared by Parliament by law to be expedient in the public interest."

Sir, the 39 Members of Parliament belonging to Tamil Nadu who are sitting in the Lok Sabha could well ask the Central Government to declare the Cauvery as a national waterway. Under Article 257, they could move the Parliament for that purpose. I would request the Hon. the Chief Minister to explore the possibility of moving the Parliament under Article 257 of the Constitution to declare this as a national waterway.

The second alteration I want to point out is this.

[1975 மார்ச் 8]

THIRU K. RAJARAM : I want one clarification, Sir. The hon. Member is speaking about declaring the Cauvery as a national waterway. It is not a waterway and it is used only for irrigation. I want to know whether this irrigation project will be covered by that provision.

(பிற்பகல் 4-30)

THIRU G. VASANTHA PAI : With great respect to my Friend the Leader of the Opposition, I would like to say that I have the authority of Seervai on Constitution on this problem. Sir, the learned author at page 105 of his book says, " Thus the right to have a water dispute referred to a Tribunal is not absolute but is dependent on the opinion formed by the Central Government whether the matter can be settled by negotiations or not. It is submitted, however, that the opinion must be capable of being supported on objective grounds for the Union Government cannot refuse to refer a dispute to a Tribunal if all attempts at negotiations have failed as when two states adhere to diametrically opposite views. So far no dispute has been referred to a Tribunal though long-standing river water disputes have been pending. This is one of the cases where the existence of the same party throughout India in the State Legislatures and the Parliament has prevented controversies from coming to the fore which would have come to the fore, if different parties were in power in different States and in the Union. "

Sir, now this matter has come to the fore and I might say that there is no harm in exploring the possibility of declaring this as a national waterway under Article 257 of the Constitution. I am also suggesting another way-out for this tangle, because I find from this Brochure that has been given to us in 1971 and which till today seems to hold the field that no effort has been made by this Government or its lawyers to explore other avenues. Sir, there is a River Boards Act (Act XLIX of 1956) which is not at all mentioned in this Brochure. This Act was enacted long before this Government came into power and at a time when the Congress was in power. This Act was enacted to provide for the establishment of a River Board for the regulation and development of inter-State rivers and river valleys. Section 4 of the Act says :—

" The Central Government may, on a request received in this behalf from a State Government or otherwise, by notification in the Official Gazette, establish a River Board for advising the

1975 மார்ச் 8]

[Thiru G. Vasantha Pai]

Governments interested in relation to such matters concerning the regulation or development of an inter-State river or river valley or any specified part thereof and for performing such other functions as may be specified in the notification, and different Boards may be established for different inter-State rivers or river valleys."

Now, Sir, section 13 (1) of the said Act says: "A Board may be empowered under sub-section (1) of section 14 to perform all or any of the following functions, namely:—

(a)

(b) preparing schemes, including multi-purpose schemes, for the purpose of regulating or developing the inter-State river or river valley and advising the Governments interested to undertake measures for executing the scheme prepared by the Board." Now, Sir, why I am referring to this is: If there is a River Board constituted under this Act, and the advice of the Board is under dispute, then that inter-State water dispute can be referred to arbitration and the Arbitrator shall be a judge appointed by the Chief Justice of India to be assisted with two assessors, just like the arbitration provided for in the Inter-State Water Disputes Act also. Under the River Board Act, the Central Government will have to appoint or constitute a Board after consultation with the Governments interested when one State says that the water coming to it must be regulated. Our main grievance is that 320 TMC of water is being denied to us. Our main grievance is that contrary to the agreement of 1924 and also the earlier agreement of 1892, we, who as the lower riparian owners have a right over the water from Karikal Chola's time and a right to cultivate our lands as the lower riparian owners and have the prescriptive right over the water, have been denied our lawful rights to the Cauvery water. We want our problem to be solved. How can it be solved? My submission is that the State Government must act in all the three ways: One is by raising this matter under Article 257 in the Parliament; the second is by asking the Central Government to constitute a River Board for Cauvery under section 4 of the River Boards Act, 1956.

[Thiru G. Vasantha Pai]

[1975 மார்ச் 8]

Thirdly, if it fails, we can go under the Inter-State Waters Act of 1956 for settling the dispute between Mysore and our State.

MR. CHAIRMAN : Where to go ?

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, we have to make a request to the Union Government and they will have to constitute the Board as far as the Inter-State River water dispute is concerned. The recent newspaper reports say that the Union Government and the Prime Minister have consented to appointing a Tribunal straightway. But I say that if we go under the River Boards Act, we will immediately get the regulation of the water-supply also through the River Board. Moreover, we do not have the ramifications of the Inter-State Water Disputes Act in the River Boards Act. Under the River Boards Act, a notification must immediately follow under section 4. So, I would suggest to the Hon. the Chief Minister and the Cabinet that they will consider asking for the appointment of a River Water Board under section 4 of the River Water Boards Act of 1956.

THIRU G. SWAMINATHAN : Sir, our Government have requested the Prime Minister to appoint a Tribunal to go into the merits of the case. It is only our request and as far as we know, the Prime Minister has not considered the appointment of a tribunal in this matter.

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, the Tribunal which is asked for is under the Inter-State Water Disputes Act, 1956. This Brochure says that the Tribunal has been asked only under the Inter-State Water Disputes Act. I am asking

MR. CHAIRMAN : We are prepared to go to the Tribunal but it seems the Karnataka Government refuse to go to the Tribunal.

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, I want to submit to you that it is not necessary when we see this Act and that is why I am at pains to point out. Will you please permit me to read that section ?

1975 மார்ச் 8] [Thiru G. Vasantha Pai]

“Under the River Boards Act of 1956, the Central Government may, on a request received in this behalf from a State Government”.

For that purpose “may” may means “shall” also. If we make an application under section 4 and if the Government do not appoint a River Water Board for the particular area, here the Cauvery river, then we have got a remedy to go in for a mandamus. But, what we have done is to take a wrong step. We went and approached the Supreme Court under Article 131. When we knew that under Article 262, waters were out of it, we withdrew the dispute from the Supreme Court. We made an initial mistake but thereafter we have not tried any other avenue at all. We have not asked them to constitute a River Board under this enactment. I would suggest that this Government take up this matter under this enactment because this gives the Board the power to regulate. We can very well say, “Under 1924 Agreement and 1898 Agreement, you can only take so much and the balance must be released”. This River Board has got a power to appoint an assisting authority, say, a Commissioner to go into the whole system from the beginning right down to Hogenakal and find out how much water the other Government interested are releasing. So, our problem will be solved because this is the only enactment which gives us the right to have an interim Commissioner whereas the Inter-State Water Disputes Act does not give it. I shall be greatly obliged if the Hon. the Chief Minister is prepared to consider this suggestion. I think it is my duty as an Independent Member of this House, to place before this House the suggestions so that they may be accepted and acted upon. On the other hand, if the Hon. Minister, on consultation with his legal advisers still thinks that the suggestions are not worth consideration, of course, he will drop them at the Governments’ and States’ risk. That much, Sir, so far as the first point on river water dispute is concerned.

Then, Sir, I want to mention another matter which has been elaborately dealt with in the Budget Speech and that is about the benefits to Government servants. I am told, Sir, that two instalments of dearness allowance have been sanctioned during the period from the last Budget to the present Budget, but half of it goes back to the Central Government under the Compulsory

[Thiru G. Vasantha Pai]

[1975 மார்ச் 8]

Deposit Scheme. Sir, if the State Government think that some amount should be sanctioned to the Local Government salaried staff or wage-earners under the employ of the Local Government, the actual benefit should go to these wage-earners. Now, there is an increase in prices. If half of the allowances given are taken away under the Compulsory Deposit Scheme, I would suggest that it will work very great hardship on the individuals concerned. I would request that this Government should have a dialogue with the Union Government and allow the entire dearness allowance to be drawn by the Non-Gazetted Officers of this State. I say this for this reason. A person in my position who earns money by way of a profession or calling or trade, or a person like my hon. friend Thiru Swaminathan or my hon. friend Thiru Narayanaswamy who is in business are not affected if our income be less than Rs. 15,000 per annum. Take an example of a self-employed person whose income may increase from Rs. 10,000 a year to Rs. 11,000 a year. He need pay to Government only after the income reaches Rs. 15,000. Why this discrimination, Sir, between persons belonging to a trade, occupation or business and Government servants who generally have very much lower incomes? They need more money to acquire more purchasing power. Why should the Government servants suffer? This is an obvious discrimination writ large on the face of the enactment by which it is evident that there is no relationship between the object sought to be achieved and the classification. I, therefore, request the Hon. the Chief Minister to take this up on behalf of the Non-Gazetted Officers of the Secretariat and other institutions like Banks and Public Sector and Private Sector undertakings who are affected by this and see that they get the benefit of the full increase of the emoluments to which they are entitled as dearness allowance till their income and emoluments reach Rs. 15,000 per annum. Since you have specified the time allotted to me, I do not want to take more time and I conclude my speech.

(பிற்பகல் 4-40)

திரு. கே. ராஜாராம்: தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் திரு. பாய் அவர்கள் பேசிய விஷயம் ஏற்கெனவே விவாதிக்கப்பட்டு மத்திய அரசுடன் நமது சர்க்கார் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி சம்பளத்தைப் பிடிப்பது நல்லதல்ல, ஊழியர்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கும், ஆகவே அதைப் பிடிக்கத் தேவையில்லை என்று ஏற்கெனவே எழுதி அது நிராகரிக்கப்பட்டதாக நான் பத்திரிகையிலே படித்தேன், பட்ஜெட்டிலேயும் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆகை

1975 மார்ச் 8]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

யினால் முயற்சி செய்யாமல் இல்லை. ஏற்கெனவே முயற்சி செய்திருக்கிறார்கள். நமது சர்க்கார் மட்டுமல்ல மற்ற மாநில அரசுகளும் இதற்கு நல்ல முயற்சி எடுத்திருக்கிறார்கள். ஆக, பார்லிமெண்டிலே தான் இதைச் செய்ய வேண்டுமே யொழிய நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

THIRU G. VASANTHA PAI: Sir, I am only requesting that this may be referred by the Hon. the Chief Minister. I am not speaking on behalf of the friends in Parliament.

MR. CHAIRMAN: First of all, before any drastic action is taken, one has to see the Exchequer of the Government. Has one not?

திரு ஜி. சுவாமிநாதன்: தலைவர் அவர்களே, சில நாட்களுக்கு முன்னால் எனது நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள், நமது நிதி நிலை அறிக்கையைப் பற்றி இந்த மாமன்றத்திலே உரையாற்றினார்கள். அவர்கள் பேசுகிறபோது, மத்திய அரசினுடைய நிதி நிலை அறிக்கையைப் பற்றியும் பரவலாகக் குறிப்பிட்டு இங்கே பேசினார்கள். கிட்டத்தட்ட $\frac{1}{2}$ மணி நேர அளவிலே அவர்கள் பேசிய பேச்சில் ஒரு 15 நிமிடமாவது மத்திய அரசினுடைய நிதி நிலை அறிக்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள் என்பதை நாம் எல்லோரும் நன்றாக அறிவோம். அவர்கள் பேசிய போது மத்திய அமைச்சர் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்களையும், நம்முடைய மாநில முதல்வர், நிதி அமைச்சர், மதிப்பிற்குரிய கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களையும் ஒப்பிட்டு, யார் மூத்தவர், யார் இளையவர் என்ற கருத்துக்களை யெல்லாம் கூட சொல்லி, அதுவும் பத்திரிகையிலே சிறந்த முறையில் வெளியிடப்பட்டதை நாம் நன்றாக அறிவோம். அவர்கள் பேசிவிட்டுச் சென்ற பிறகு சில நண்பர்களும் பத்திரிகைக்காரர்களும் என்னைச் சந்தித்தார்கள். மிகச் சிறந்த முறையில் அவர்களுடைய பேச்சு அமைந்திருந்தது என்றுதான் நானும் மற்ற நண்பர்களும் கருதியிருக்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் என்னிடத்திலே பேசுகிறபோது, ராஜ்ய சபையிலேயோ அல்லது பாராளுமன்றத்திலேயோ பேச வேண்டிய பேச்சைத் தமிழ் நாட்டினுடைய மேலவையில் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் ஆற்றியிருக்கிறார்கள் என்ற பொருள்பட ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். நான் ஏன் இதை முன்னோடியாகச் சொல்ல வேண்டிய அவசியத்திலே இருக்கிறேன் என்று சொன்னால், கிட்டத்தட்ட அவர் பேசிய பாணியிலே பேசவேண்டிய துர்பாக்கியமோ அல்லது பாக்கியமோ எனக்கும் ஏற்பட்டு விடுமோ என்றுதான். ஆகவே, அவர்கள் பேசியதன் மீது ஏற்பட்ட கருத்து என்னுடைய பேச்சைப்பற்றியும் வரக்கூடாது என்பதற்காகத் தான் நான் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

மத்திய அரசினுடைய நிதி உறவுகளைப் பற்றித் தொடராமல் மாநிலத்தினுடைய நிதி உறவுகளைப் பற்றி, அதனுடைய நிதி அமைப்புக்களைப் பற்றிச் சொல்ல இயலாது என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் மத்திய அரசினுடைய நிதியும், மாநில அரசினுடைய நிதி

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 8]

யும் கிட்டத் தட்ட பிணைப்புடையது என்பதை நான் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏறத்தாழ நம்முடைய மாநிலத்தில் வரக்கூடிய நிதி யிலே கிட்டத்தட்ட 55-லிருந்து 60 சதவீதம் வரை கூட மத்திய அரசாங்கத்தின் நிதியிலிருந்து பங்காகவும் மற்ற வழிகளிலும் நாம் பெற வேண்டிய ஒரு கட்டத்தில் இருக்கிறோம் என்பதையும், நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போல “பிளான் ஃபண்ட்ஸ்” என்று சொல்லக்கூடிய திட்ட அமைப்புக்களின் மூலம் கோடிக்கணக்கான ரூபாயை நாம் பெற வேண்டிய அவசியத்தில் இருக்கிறோம் என்பதையும், மாநிலம் சரியான முறையில் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும் என்று சொன்னால், மத்தியத்தில் இருக்கக்கூடிய நிதி உறவுகள் நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட்டால்தான் மாநில நிதிநிலைமையும் நல்ல முறையிலே அமைக்கப்படும் என்ற கருத்தையும் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் நம்முடைய நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். ஒரு பெரிய புயல் வந்தால், அந்தப் புயலிலே எப்படி ஓடங்கள் சிக்கித் தவிக்குமோ அதுபோல மத்திய அரசாங்கம் என்று சொல்லக் கூடிய நிதியினுடைய சூருவையிலே மாநில அரசாங்கத்தினுடைய நிதி நிலை கட்டுப்பாட்டிருக்கிறது என்ற ஒரு கருத்தை அமுகான உவமையோடு சொன்னார்கள். மேலும் அந்த உவமையைப் பற்றி நான் ஆலோசனை செய்து பார்த்ததிலே, மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய நிதி, அல்லது மத்திய அரசாங்கத்தை ஒரு கடலுக்கு ஒப்பிடுவோமானால், மாநில அரசு அல்லது அதன் நிதி நிலைமை என்பதை அந்தக் கடலிலே செல்லக் கூடிய ஒரு கப்பலுக்கு நாம் ஒப்பிடலாம். அந்தக் கப்பல் எவ்வளவு சிறந்ததாக இருந்தாலும், அதைச் செலுத்துகிற மாலுமி எவ்வளவு சிறந்த மாலுமியாக இருந்தாலும், அந்தக் கடலில் மிகவும் கொந்தளிப்பான ஒரு நிலைமை இருக்குமானால், அந்தக் கப்பலும் அதற்குத் தகுந்தவாறு தடுமாறி வேண்டிய ஒரு அவசியத்தில் தான் இருக்கும் என்பதை நான் சொல்லத்தேவையில்லை. ஆனால் என்னைப் பொறுத்த வரையிலே நம்முடைய மாநில அளவிலே தயாரிக் கப்பட்டிருக்கும் இந்த நிதி நிலை அறிக்கை தற்போது இருக்கக்கூடிய நிதி அமைப்புக்களை வைத்துக்கொண்டு நல்ல முறையிலே தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். நல்ல முறையில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற கருத்தைச் சொல்லுகிற போது, அதிலே குற்றங்கள் காண வேண்டும் என்று கருதித் தான் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஆராய்ந்து பார்த்து, நாளை அல்லது நம்மைப்போன்ற மற்றவர்களோ நம்முடைய மாநிலத்தினுடைய ஒரு நிதி அமைச்சராக இருந்தால் இந்த வரம்புக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டு என்ன செய்ய முடியும் என்று பார்க்கிற போது, இதைவிட இன்னும் வேறு எந்த வகையிலும் சிறந்த முறையிலே யாராலும் செய்ய முடியாது என்ற கருத்தைத் தான் பாரபட்சமற்ற முறையிலே எதிர்க் கட்சியைச் சேர்ந்தவனாக இருந்தாலும் கூட சொல்ல வேண்டிய ஒரு கடமையில் இருக்கிறேன். மத்திய அரசினுடைய நிதி நிலைமைகளைப் பார்க்கிறபோது, மத்திய அரசிலிருந்து மாநிலங்களுக்கு வருகின்ற பணங்கள் கிட்டத்தட்ட மூன்று விதமான முறையிலே வரு

1975 மார்ச் 8]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

கின்றன என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒன்று மத்திய அரசிலே இருக்கக்கூடிய வரி வாயில்கள், அதை மாநிலங்கள் வசூல் செய்து தாங்களாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு விதி முறை. மத்திய வரி விதிப்பு மூலம் பணம் சேர்க்கக்கூடிய அந்த அதிகாரத்தை மாநில அரசுகளுக்குக் கொடுத்து, மாநில அரசுகள் அந்த வரி அமைப்பை தாங்களே எடுத்துக்கொள்வது இரண்டாவது கட்டம். மத்திய அரசே இந்த வரி வகைகளை வசூல் செய்து தக்க விதி முறைகளை அமைத்து அதிலே ஒரு பகுதியை மாநிலங்களுக்குக் கொடுப்பது என்பது மூன்றாவது ரகம். மேலும் இந்த மூன்று விஷயங்களுக்கும் அப்பாலே, “பிளான் ஃபன்ட்ஸ்” என்று சொல்லக்கூடிய அளவிலே திட்ட அமைப்பின் மூலம் மாநிலங்களுக்குப் பணம் கொடுப்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால் கடந்த பல ஆண்டுகளாக, 1950ம் ஆண்டிலிருந்து இப்போது வரை 25 ஆண்டு காலத்தில் நம்முடைய மாநில மத்திய நிதி உறவுகளைப் பொறுத்த வரையிலே, இந்தத் திட்டக்கமிஷன் வந்த பிற்பாடு கொடுக்கப்படுகிற பணத்திலே மத்தியகிராண்டு என்று சொல்லக்கூடிய மானியமாக கொடுக்கக் கூடிய பணத்துக்குக் காத்தக் கிடக்கும் ஒரு நிலைமையதான் மாநிலங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு துரதிருஷ்டமான நிலைமை. என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எந்த அமைச்சராக இருந்தாலும், அல்லது எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், மத்தியத்திலே சென்று கை நீட்டி அவர்களது மானியத்தைப் பெறக்கூடிய ஒரு நிலை தான் இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம்.

தற்போது திட்டக் கமிஷன் என்ற ஒன்றை மத்தியத்திலே வைத்துக் கொண்டு அதன் மூலமாக கோடிக்கணக்கான பணத்தை இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டம் மூலமாக அவர்கள் செலவிடுகிறார்கள். சென்ற முறை நான் பேசுகிறபோது, இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை ஒத்தி வைப்பது நல்லது என்று சொன்னேன். நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட இது ஒரு பிற்போக்கு வாதம் என்ற ஒரு கருத்தை அப்போது சொன்னார்கள். ஆனால் நான் சொன்னபடியே இப்பொழுது பார்த்தால்—பிற்போக்கு வாதமாக இருந்தாலும், முற்போக்கு வாதமாக இருந்தாலும்—கடந்த இரண்டு ஆண்டுக் காலமாக ஐந்தாண்டுத் திட்டமே இல்லாமல் “ஆனுவல் பிளான்” என்று சொல்லக்கூடிய ஆண்டுத் திட்டமாக மாறி, எப்பொழுது இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வரும் என்ற ஒரு நிலையில் எல்லோரும் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். கடந்த 25 ஆண்டுக் காலமாக ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போட்டும், நாட்டினுடைய நலன்கள் எந்த நிலைமையில் இருக்கின்றன என்பதை நாம் பார்க்கிறபோது, ஒரு சில விஷயங்களை மட்டும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மேலும் மத்திய அரசினுடைய நிதிகளை அவர்கள் எப்படி வீணாக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். மத்திய அரசிலே இருக்கக்கூடிய நிதி நிலைமை, 1939-லே இந்த நாட்டிலே கிட்டத்தட்ட 2500 கோடி ரூபாய் புழக்கத்தில் இருந்தது என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் 1974-லே இப்பொழுதுள்ள பணத்தின் புழக்கம் 11 ஆயிரம் கோடி ரூபாய் என்று சொல்கிறார்கள். அதிலே “பிளாக் மணி” என்று சொல்லக்கூடிய கறுப்புப் பணம் கிட்டத்தட்ட ஒரு 10 ஆயிரம் கோடி ரூபாயிலிருந்து 15 ஆயிரம் கோடி ரூபாய் இருக்கிறது என்ற அளவுக்கு மத்திய நிதி உமைப்பு இருக்கிறது.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 8]

அடுத்தபடியாக “டெபிசிட் ஃபிணான்ஸ்” என்று சொல்லக்கூடிய பற்றாக்குறை அளவு 1955-56 ல் 280 கோடி ரூபாயாக இருந்தது. 1974-75 ல் 5120 கோடியாக ஆகி, இப்போது மதிப்பிற்குரிய திரு. சுப்ரமணியம் இன்னும் ஒரு 625 கோடியாகச் சேர்த்து 6065 கோடியாக நாட்டினுடைய பற்றாக்குறை அளவைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். நாட்டிலுள்ள பொருட்களின் விலைகளை பல மடங்கு ஏற்றி இன்றைய தினம் 1 ரூபாயினுடைய மதிப்பு 1961 க்கும் 1975 க்கும் இடையே 27 பைசாவா அல்லது 17 பைசாவா என்று தர்க்கம் இருக்கிற அளவுக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இந்த 25 ஆண்டுக் காலத்திலே ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களினாலே நாட்டிலே என்ன வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்கிற போது, மக்களுடைய அத்தியாவசியமான பொருள்களான, துணி, அவர்களுக்கு வேண்டிய உரையுள், அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவு இவைகளெல்லாம் கணிசமான அளவுக்கு உயர்ந்திருப்பதைத் தவிர வேறு நாம் எதைக் காண முடிகிறது. இவ்வாறு கஷ்டத்திலே உழன்றுகொண்டிருக்கிற மக்களுக்கு 25 ஆண்டுக்கால காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆட்சியிலே, மத்திய ஆட்சியிலே, என்ன பலன் ஏற்பட்டது என்று பார்த்தால், அவர்களுடைய நிலைமை மேலும் மோசமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்ற கருத்தைத்தான் பொருளாதார நிபுணர்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் ஒரே ஒரு குறிப்பைச் சொல்லுகிறேன், அதிலே 1960-61-லே 15 ரூபாய்க்குக் குறைவாக நம்முடைய நாட்டிலே பணம் வாங்கி ஏழ்மை நிலைக்கும் கீழான ஒரு நிலையில் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால் தமிழ் நாட்டிலே 1961-62 லே 46.45 சதவீதம் இருந்தார்கள். 1966-67 லே 51.98 சதவீதம்பேர் இருந்தார்கள். அதுபோல அகில இந்திய அளவிலே 38 சதவீதமாக இந்த 15 கோடி ரூபாய்க்கு உள்ளாக வாங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் இன்றைய தினம் 53 சதவீதமாக ஆகி ஏழ்மை அதிகரிக்கிற ஒரு நிலைமை இருக்கிறதே தவிர, எந்தவிதத்திலும் அந்தத் திட்டங்களினாலே பலன் ஏதும் ஏற்படவில்லை என்று பார்க்கிறோம். நான் ஒரு ஆலோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். மத்தியிலே இருக்கக்கூடிய திட்டக் கமிஷன் இனி நல்லமுறையிலே இயங்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையை நாம் இழந்து விட்டோம். காரணம் அகில இந்தியாவுக்கும் திட்டமிடுவது என்பது ஒரு சாதாரண காரியமல்ல என்பதை எல்லோரும் உணர்வார்கள் ஏதாவது ஒரு சிறிய போராட்டம் - பங்களா தேஷ் போராட்டம் போல வந்தால் கூட தாங்கள் போடுகிற திட்டமெல்லாம் மாறி வேறு திட்டங்களைப் போடுகிற அளவுக்கு நிலைமைகள் மாறி வருகின்றன.

(பிற்பகல் 4-50)

காரணம் அகில இந்தியாவுக்குத் திட்டமிடுதல் என்பது ஒரு சாமான்யமான காரியம் இல்லை என்பதை எல்லோரும் உணர்வார்கள். ஏதாவது ஒரு சிறிய போராட்டம் பங்களா தேஷில் வந்ததால் கூட போடப்பட்டிருக்கிற திட்டங்கள் எல்லாம் மாறி வேறு திட்டங்களாக ஆகிவிடுகின்ற அளவில் இருக்கிறது. நம்முடைய மாநிலத்திலே ஒரு திட்டம் போட்டிருக்கிறோம்.

1975 மார்ச் 8]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

மாண்புமிகு நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் ஒரு கேள்வி கேட்டார்கள். மாநிலத் திட்டக் கமிஷனுக்கு எவ்வளவு செலவு செய்தார்கள் என்று கேட்டார்கள். நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் ரூ. 38 லட்சம் செலவு செய்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அதற்கு நான் இந்த 38 லட்சம் ரூபாய் பணம் செலவு செய்து அதனாலே என்னென்ன புராஜக்டுகள் என்று சொல்லப்படுகின்ற திட்டங்களுக்கு மத்திய அரசாங்கம் ஒப்புதல் அளித்திருக்கிறது என்று கேட்டேன். அவர்களிடமிருந்து சரியான விளக்கம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. அல்லது நாம் அதைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இங்கிருந்து ஆலோசனை என்று சொல்லக்கூடிய அளவிலே அனுப்பத்தான் நம்முடைய திட்டக்கமிஷன் இருக்கிறதே தவிர, அந்த ஆலோசனைகளை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அளவிலே இல்லை. இதைப் பார்க்கிறபோது, என்னுடைய ஆலோசனை எல்லாம், மத்தியிலே இருக்கிற திட்டக் கமிஷனைக் கலைத்துவிட்டு வேறு ஏற்பாடு செய்யலாம். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே கூட சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்னுடைய நண்பர்கள்.

“The biggest joke in India is the Planning Commission”, என்று சொன்னார்கள்.

இந்திய நாட்டினுடைய பெரிய வேடிக்கை இந்த நாட்டிலே இருக்கக் கூடிய மத்திய திட்டக்கமிஷன் தான் என்று சொன்னார்கள். அந்த அளவிலே இருக்கின்ற திட்டக்கமிஷனைக் கலைத்துவிட்டு, கொடுக்கின்ற பணம் ரூ. 140 கோடியாக இருந்தாலும், ரூ. 120 கோடியாக இருந்தாலும் அது ரூ. 113 கோடியாக இருந்தாலும், இது உங்கன் மாநிலத்துக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணம், அந்தப் பணத்தை மாநில அளவிலே உங்களுடைய திட்டக்கமிஷனிலே எப்படிச் செலவு செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணுகிறார்களோ அப்படி நீங்கள் செலவு செய்து கொள்ளலாம் என்று சொல்லிவிடுவார்களானால், நல்ல முறையிலே மாநிலத் திட்டக்கமிஷன் இயங்க முடியும். நம் திட்டங்களைப் போட்டுக் கொள்ள முடியும் என்று நாம் ஆலோசனை சொல்லுகிறோம்.

இரண்டாவதாக நம்முடைய நிதி நிலை அறிக்கையிலே இன்னொரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். இங்கே வந்த பைனான்ஸ் கமிஷன் ஆறுவது பைனான்ஸ் கமிஷன், திரு பிரம்மானந்த ரெட்டி அவர்கள் தலைமையிலே அமைக்கப்பட்ட அந்த பைனான்ஸ் கமிஷன் நல்ல முறையிலே பணம் ஒதுக்கித் தரவில்லை என்ற ஒரு கருத்து சொல்லப்படுகிறது. நானும் இங்கே ஒரு கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பைனான்ஸ் கமிஷன் என்று சொல்லப்படுகின்ற முறையே தவறான முறை என்று பல முறை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை இந்தக் கமிஷனைப் போடுகிறார்கள். அப்படி வருகின்ற போது அந்த நிதி ஒதுக்கீடுகளை எல்லாம் செய்கின்றார்கள். அப்போது திட்டத்திற்குள்ள நிதி ஒதுக்கீடுகளுக்கு ஒதுக்கும் வாய்ப்பு அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதற்கு அப்பால் இடை நடுவே என்ன செய்தார்கள் என்று யாருக்கும் தெரியாது என்ற நிலைமையேதான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகவே பெர்மனன்ட்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 8]

பைனான்ஸ் கமிஷன் என்ற அடிப்படையிலே, ஆஸ்திரேலியன் பைனான்ஸ் கிராண்ட் கமிஷன் போன்ற ஒரு அமைப்பு இயங்க வேண்டும் என்ற ஒரு கருத்தைச் சொன்னேன். அப்படி அமைக்கப்படுகின்ற நிதிக்கமிஷன் மத்திய மாநிலங்களுக்குப் பொருளைப் பிரித்துக் கொடுக்கும் என்றும் ஒழுங்கான முறையிலே நடக்கும் என்றும் சொல்கிறேன். ஒழுங்கான முறையில் என்று ஏன் சொல்கிறேன் என்றால் அதிலே போடக்கூடியவர்கள் ஒழுங்காக இருந்தால் நிச்சயமாக நல்ல முறையிலே நடைபெறமுடியும். மற்ற நாடுகளிலே நடைபெற்று வருகின்றது. அவர்களுக்கு வேண்டியவர்களை அந்த மத்தியத் திட்டக்கமிஷனிலே கொண்டுவந்து போடுகின்றார்கள் என்பது தவறான காரியம். தற்போது திரு பிரம்மானந்த ரெட்டி அவர்களுக்கு அந்தப் பதவியைக் கொடுத்தார்கள். அந்தத் திட்டக் கமிஷனிலே உயர் மட்டத்திலே இருக்கக்கூடிய ஒரு நிதிபதியைப் போடவேண்டும். ஏனென்றால் நிர்ப்பயமாக நிர்தாட்சண்யமாகச் சொல்லக்கூடியவர்களைப் போடாமல் ஆளும் கட்சிக்கு வேண்டியவர்கள், பின்னாலே மந்திரி பதவி கொடுக்கவேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள், மந்திரிசபையிலே இருந்து போனவர்கள், இவர்களை மத்திய திட்டக் கமிஷனிலே போட்டுவிட்டு, மத்திய அரசு என்ன சொல்கின்றதோ அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பவர்களை ஸங்கு தலைவர்களாக ஆக்கினால், நிச்சயமாக அங்கு இருக்கக்கூடிய அபைன் கமிஷன் என்று சொல்லக்கூடிய நிதிக் கமிஷன் நல்ல முறையிலே இடங்காது என்ற கருத்தைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, தமிழ் நாட்டினுடைய நிதிநிலை அறிக்கையை ஒரு பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டாகப் போட்டிருக்கின்றார்கள் என்பதை நாம் கவனித்தோம். நம்முடைய பற்றாக்குறையைப் பொறுத்த வரையிலே கிட்டத்தட்ட ரூபாய் 26 கோடி பற்றாக்குறை பட்ஜெட் என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டைப் போடாமல் ஒவ்வொரு பட்ஜெட்டும் சர்ப்ளஸ் பட்ஜெட் என்ற அளவிலேதான் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது சரியானதா என்று கருத்துச் சொல்ல வேண்டித்தான் இருக்கின்றது. காரணம் உபரியாக இருக்கக்கூடிய பட்ஜெட்டைப் போட்டு இந்தச் சமயத்திலே நிதிக் கமிஷன் அல்லது மற்றவர்களிடத்திலே பணம் கேட்டால் “உபரி பட்ஜெட்டாக இருக்கிறது. நல்ல முறையிலே நீங்கள் நிர்வாகம் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய வரியினங்களை நல்ல முறையிலே வசூல் செய்து கொண்டிருக்கின்றீர்கள். ஆகவே, உங்களுக்குப் பணம் எதற்கு, உங்களுக்கு உபரியாக இருக்கின்றது” என்று சொல்லி பணத்தைக் குறைக்கின்றார்கள். ஆகவே, மாநில அரசுகள் இப்படிப் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டுக்களைப் போட்டால்தான் ஒழுங்கான முறையிலே பணம் கிடைக்கும் என்ற அளவிலே செய்வது தவறு. அது மட்டுமல்ல. இப்படி நிதிக் கமிஷனும் மத்திய அரசும் இருப்பது தவறு. கிட்டத்தட்ட ரூபாய் 6 ஆயிரம் கோடிக்கு பற்றாக்குறை பட்ஜெட் போடக்கூடிய மத்திய அரசு, மாநில அரசு ரூபாய் 26 கோடி என்று போடுவது தவறு என்று சொல்வது ஒரு சரியான வாதமாக இருக்க முடியாது என்பதை, தலைவரவர்களே, தங்கள் மூலம் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

1975 மார்ச் 8]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

மேலும், மற்ற மாநிலங்களைப் பொறுத்து அவைகள் போட்டிருக்கின்ற நிதி நிலை அறிக்கைகளைப் பார்க்கின்றபோது, தமிழ் நாட்டில் ரூபாய் 26 கோடி பற்றாக்குறை, கருநாடகத்திலே பற்றாக்குறை ரூபாய் 17.4 கோடி. பஞ்சாப் மிகச் சிறந்து விளங்குகிறது. விவசாயத்திலே சிறந்த மாநிலம் என்று சொல்கின்றார்கள். தொழில் துறையிலே சிறந்த மாநிலம் என்று சொல்கின்றார்கள். மத்திய அமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களோடு சேர்ந்து ஓரிடத்திற்குப் போகக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அப்படிப் போகிறபோது 'பஞ்சாபிலே மிகச் சிறந்த முறையிலே நடத்துகின்றார்கள். நானே சென்று பலகுடிசைத் தொழில்களையெல்லாம் பார்த்தேன்' என்று சொன்னார்கள். மேலும், அவர் ஓரிடத்திற்குப் போகின்றபோது, அந்தப் பகுதியில் இருப்பவர்களைப் பார்த்து "அரசாங்கத்திலுடைய உதவிகள் என்ன வேண்டியிருக்கின்றது?" என்று கேட்டார்கள். அப்போது அவர்கள் "அரசாங்கத்தினுடைய உதவிகள் எதுவும் எங்களுக்குத் தேவையில்லை, அரசாங்கம் எங்கள் அருகிலே வராமல் இருந்தால், அதுவே பெரிய உதவி" என்று சொன்னர்களாம். அப்படித் தொழில்கள் வைத்து நடத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள் எல்லாம், லைசென்ஸ் இல்லாமலே தான் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிறந்த முறையிலே செய்கின்றார்கள் என்ற அளவுக்கு பஞ்சாப் இருந்துகொண்டிருக்கின்றது. அந்த பஞ்சாப் மாநிலத்திலே அவர்கள் கூட ரூபாய் 6 கோடிக்கு பற்றாக்குறை பட்ஜெட் போட்டிருக்கின்றார்கள். ஓரிட மாநிலத்திலே பற்றாக்குறை பட்ஜெட் ரூபாய் 6.7 கோடி. ஆனால், ஒரே ஒரு மாநிலம் மட்டும் இவ்வாண்டு ரூபாய் 11 கோடி நெட் சர்ப்ளஸ் என்று சொல்லக்கூடிய அளவிலே உபரியாகப் பட்ஜெட் போட்டிருக்கின்றது. ஆனால் பத்திரிகையிலே உபரி என்று போட்டிருக்கின்றார்களே தவிர, மொத்தத்திலே எடுத்துப் பார்க்கின்றபோது சென்ற ஆண்டுகள் அதற்கு முன் ஆண்டுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்ற பற்றாக்குறைகளை எடுத்துப் பார்த்தால், ரூபாய் 27 லட்சம் உபரியாகக் கிடைக்கக்கூடும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அது ரூபாய் 27 லட்சம் சர்ப்ளஸ் என்று இருந்தாலும் சரி, அது பற்றாக்குறையாக இருந்தாலும் சரி, என்று வைத்துப் பார்க்கின்ற போது, மற்ற மாநிலங்களையே நிதிநிலை அறிக்கைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்ற போது நம்முடைய மாநில அரசு நல்ல முறையில் செய்திருக்கின்றது என்பதை நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

மத்திய அரசை, மற்ற மாநிலங்களை, விட்டுவிட்டு நம் மாநில அளவிலே விமரிசனத்திற்கு வருகின்றேன். மாநில அரசினுடைய உணவுக்கொள்கை பற்றி நான் ஆளுநர் உரையின் மீது பேசும்போது சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்தேன். அதைப்பற்றி இப்போதும் நான் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியத்திலே இருக்கின்றேன்.

நேற்றைய தினம் தஞ்சையிலிருந்துகூட அங்கே இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் எல்லாம் இங்கே வந்து எங்களைப் பார்த்தார்கள். அங்கே இருக்கும் கெடுபிடிகளைப்பற்றி யெல்லாம் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் முதலமைச்சர் அவர்களைப் கூடப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் முதலமைச்சர் அவர்களைப் பார்த்தார்களா, பார்க்கவில்லையா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நம்முடைய

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 8]

மாநிலத்திலே உணவு உற்பத்தியிலே உபரியாக இருக்கக்கூடிய ஒரே ஒரு மாவட்டம் தஞ்சை மாவட்டம் தான் என்று நாம் அறிவோம். ஆனால் அந்தத் தஞ்சை மாவட்டத்திலே நெல்லை வைத்துக் கொண்டு கொடுக்காமல் இருக்கின்றார்கள் என்பது போன்ற ஒரு அபிப்பிராயம் நிலவுகிறது. அது தப்பிப்பிராயம் என்று நான் சொல்ல மாட்டேன். ஒருவேளை நானே முதலமைச்சர் பொறுப்பில் இருந்தால் கூட அந்த மாதிரி நினைக்கக்கூடும். அன்றையதினம் கூட முதலமைச்சர் அவர்கள் ‘உங்களுடைய இதயம் வரண்டு இருக்கின்றது, களஞ்சியமாக இல்லை’ என்ற அளவிலே சொன்னார்கள். அதை மூரசொலிப் பத்திரிகையிலே கூட எடுத்துப் போட்டார்கள். அவர்கள் சொன்னதை வைத்து அந்தப் பத்திரிகையிலே போட்டிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, நான் தவறாகச் சொன்னதாகச் சொல்லக்கூடாது. உங்களுடைய இதயம் வறண்டிருப்பதாக நான் சொல்லவில்லை. நீங்களாக கற்பனை செய்து கொள்ளக்கூடாது. நான் தஞ்சைக்கு வருகிறேன், நெல் கொடுக்கின்றீர்களா? என்று கேட்டேன். “சட்டியில் இருந்தால்தானே அகப்பையில் வரும்!” என்று சொன்னீர்கள். இதயத்தைச் சொல்கின்றீர்களா, களஞ்சியத்தைச் சொல்கின்றீர்களா? என்று கேட்டேன். அவ்வளவு இலக்கியமாகச் சொன்னதை நீங்கள் அவ்வளவு சாதாரணமாக ஆக்கி உங்களை அவ்வளவு மோசமாக வர்ணித்ததாக நீங்கள் சொல்லக்கூடாது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அந்த மாதிரி ஒரு பொருள்படும்படி தெரிந்தது என்பதற்காகச் சொல்கின்றேன். தஞ்சை மாவட்டத்தை எடுத்துப் பார்க்கின்றபோது, நேற்றுக்கூட நமது மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. பக்கர் அவர்கள், அங்கே இருக்கக்கூடியவர்களுக்குப் போட்டிருக்கின்ற மெவியையும் விளைச்சலையும். பார்க்கின்றபோது ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமுள்ளதாக இல்லை என்றுதான் சொன்னார்கள். அவர்களுக்குப் போட்டிருக்கின்ற லெவி 200 மூட்டை, ஆனால் விளைவதோ 150 மூட்டை அல்லது 175 மூட்டைதான் என்று சொன்னார்கள். எனக்கு என்னுடைய கிராமத்திலே மொத்தம் 600 மூட்டை லெவி என்று விதித்திருக்கின்றார்கள். ஆனால், விளைந்தது 400 மூட்டைதான். அதற்கு 600 மூட்டை என்று லெவி போட்டு அனுப்பியிருக்கின்றார்கள். அங்கே இருக்கக்கூடியவர்கள் தாலாகா மட்டத்திலே அவர்கள் வீட்டிற்கே எடுத்துச் செல்ல முடியாத அளவுக்கு அங்கே கெடுபிடிகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. நம்முடைய சிவில் சப்ளைஸ் செக்கரட்டரி திரு. சுப்பிரமணியம் ஐ. ஏ. எஸ்., தஞ்சைக்கு வந்தார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஒரு இடத்திலே அவர்கள் பேசுகிறபோது, இவர்கள் போகிற இடத்திலே எல்லாம் “விவசாயிகளுக்கு விளைந்திருக்கிறதா இல்லையா என்பதல்ல எங்கள் பிரச்சினை, அரசாங்கம் இவ்வளவு என்று டார்கெட் சொடுக்கின்றது” என்றார்கள். மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், “உங்களுக்குச் சரியாக விளையவில்லை” என்றால், சொல்லுங்கள், அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்கிறேன்.” என்று சொன்னார்கள். இன்று எல்லாமே டார்கெட்டிலேயேதான் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அது குடும்ப நலத் திட்டமாக இருந்தாலும், ஸ்மால் சேலிங்ஸ் ஆக இருந்தாலும், அந்த டார்கெட்தான் அதிகாரி

1975 மார்ச் 8]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

களுக்கு மூக்கியம். அரசாங்கம் சொல்லிவிட்டது டார்கெட் என்று. நாளைக்கு முதலமைச்சர் அவர்கள் கூப்பிட்டு அவர்களிடம் 4 லட்சம் டன் வேண்டும் என்று கேட்டால், அவர்கள் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாக முடித்துவிட்டோம் என்று சொல்கின்ற அளவுக்கு இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றார்கள். அதிகாரிகளுக்கு டார்கெட் மட்டும்தான் தெரியும். திரு. சுப்பிரமணியம் சொன்னதைக் காதால் அங்கே இருப்பவர்கள் கேட்டிருக்கின்றார்கள். அரசாங்கம் டார்கெட் போட்டிருக்கின்றார்கள். அரசாங்கம் 4 லட்சம் டன் அரிசி வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். விளைந்ததா விளையவில்லையா என்பதுபற்றிக் கவலையில்லை என்று சொன்னதாகச் சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு விளைகிறதா என்பதுபற்றிக் கவலை இல்லை. அக்ரிகல்சரல் ஆபரேஷன் என்ற அளவிலே அவர்கள் விவசாயத் திற்குத் தேவையான அளவு வைத்திருக்கின்றார்களா என்பது பற்றிக் கவலை கிடையாது என்று சொன்னார்கள். நேற்றுக்கூட திரு. பக்கர் அவர்கள் சொல்கின்றபோது, 40 நாளைக்கு மேல் உணவு வைத்திருக்க வேண்டாம் என்று சொன்னார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : நபிகள் சொன்னதாகச் சொன்னார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, குரானிலே சொன்னார்களா, நபிகள் சொன்னார்களா என்று எனக்குத் தெரியாது. நாங்கள் 40 நாட்களுக்குத் தான் அரிசி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றால், பாக்கி இருக்கும் 9 மாதங்களுக்கு, அடுத்த சாகுபடி வரும் வரை, தஞ்சை மாவட்டத்திலிருப்பவர்களுக்கு அந்த 40 நாட்களுக்குப் பிறகு யார் அரிசி போடுவார்கள் என்ற நிலைமை இருக்கின்றது. அது மட்டுமல்ல தஞ்சையிலிருந்து, வெளிமாவட்டங்களிலேயிருந்து, தங்களுடைய நிலத்திலேயிருந்து ஒரு மூட்டை இரண்டு மூட்டைகூட கொண்டு வர முடியாத துரப்பாக்கியம் இருக்கிறது. வெளி மாவட்டங்களிலே இருக்கக் கூடியவர்களுக்கும் இருக்கின்றது. நேற்று நான் இதைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றபோது முதலமைச்சர் அவர்கள் “என்னவோ லெவியென்று சொல்கின்றார்கள். எனக்கே சென்னைக்கு அரிசி வருவதற்கு நோட்டீஸ் வந்திருக்கின்றது” என்று சொல்கின்றார்கள். “அவ்வளவு திறமையாக அரசாங்கம் இயங்குகிறது என்று சொன்னார்கள்.”

(பிற்பகல் 5:00)

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, “நோட்டீஸ்” வந்திருக்கிறது என்று சொல்லவில்லை. “லெவி” கட்டிய ரசிதைக்காட்டிய பிறகுதான் அனுமதித்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் சொன்னேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, நானும் அதைத் தான் சொல்லுகிறேன். சென்னையிலே எனக்கு வேண்டுமென்று சொன்னால், “உங்களுடைய 600 மூட்டையையும் போட்டு விட்டு அப்புறம் வேண்டுமானால் நீங்கள் கேட்டால் நாங்கள் அனுமதி கொடுக்கிறோம்” என்று சொல்லுவார்கள். லண்டன் மாநகரத்திலே அரசனுடைய மைந்தனாக

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 8]

இருந்தாலும் சரி, அல்லது பெரிய சர்ச்சிலாக இருந்தாலும் சரி, காரை ஓட்டிக் கொண்டுபோய் ஏதாவது ஒரு தவறை இழைத்து விட்டால், அங்கு இருக்கக்கூடிய போலீசார் அவருடைய காரை நிறுத்தி அதற்கு ஒரு “சார்ஜ் சீட்” கொடுப்பார்கள் என்று சொன்னார்கள். நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வராக இருந்தாலும் கூட லெலி கட்டினால் தான் சென்னைக்கு கொண்டு வர முடியும் என்ற அளவுக்கு திறமையாக தமிழ் நாடு அரசு இருக்கின்றது என்று அவர் சொல்வது கண்டு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். ஆனால், நான் என்ன சொல்ல வருகிறேன் என்றால் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கே இந்த நிலைமை என்றால்.....

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : சில அதிகாரிகள் இந்த மாதிரி அமைச்சர்களிடத்தில் ரொம்ப கரெக்டா நடந்தால்தான் உத்தியோகத்தில் கரெக்டாக இருக்கிறார்கள் என்று நினைத்துக் கொள்வார்கள் என்ற நினைப்பு. எனக்கு வண்டி ஓட்டி வந்தால் அதற்கு 5 ரூபாய் வாங்கி விடுகிறார்கள். என்ன பண்ணச் சொல்கிறீர்கள்?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, என்னுடைய பிரச்சினை எல்லாம் தமிழகத்தினுடைய முதலமைச்சர் அவர்களுக்கே இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், எங்களைப் போன்று சாதாரணமாக இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு என்ன நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கும் என்பதை நீங்கள் சற்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்றுதான் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் உண்மையிலேயே அரசுக்கு ஒரு ஆலோசனை சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இங்கு சொல்கிறேன். இவ்வளவு நாட்களாக அரசு கையாண்டு வந்திருக்கின்ற “யேல் பாலிசி” படி அங்கு உள்ள மில்லர்களிடமிருந்து அரசு 50 சதவிகிதம் வாங்கி அரசுக்கு எவ்வளவு உபரி வேண்டுமோ அவ்வளவு உபரி எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்ற கருத்தைத்தான் சொன்னேன். ஆனால், தாங்கள் போனால் எல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து விடலாமென்ற அளவிலே அரசுக்கு அதிகாரிகள் ஆலோசனை சொல்லியிருப்பார்கள். ஆனால், என்ன நடந்தது? தஞ்சையிலிருந்து 4 இலட்சம் டன் அரிசி நெல் லெவிக்காக மட்டுமே வாங்கலாமென்று சொல்லப்பட்டது. 75 சதவிகிதம் இப்பொழுது சம்பா அறுவடை முடிந்து விட்டது. தாளடியிலே கிட்டத்தட்ட 75 சதவிகிதம் பயனேயில்லை என்ற அளவிலே தஞ்சை மாவட்டத்திலே இருக்கிறது. ஆனால் அரசுக்கு எவ்வளவு கிடைத்திருக்கிறது என்றால், நான் அன்றைக்கே சொன்ன மாதிரி, அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும்—1½ இலட்சம் டன்தான் வந்திருக்கிறது. அந்த 1½ இலட்சம் டன்னும் எது என்று பார்த்தால் லெலியில் சம்பா, தாளடி இரண்டும் சேர்த்துத்தான் 1½ இலட்சம் டன் வந்திருக்கிறது. இன்னும் பார்த்தால் 1½ இலட்சம் டன் கூட அரசாங்கத்திற்குத் தேராத என்ற முறையிலே இருக்கிறது என்று சொன்னால், அதிகாரிகள் போய் இப்படிக்கேட்பது ஏன்? அதனால் அரசாங்கத்துக்கு அவப் பெயர் தான் வரும் என்பதைத் தவிர வேறு எந்தவிதமான பயனையும் அரசாங்கம் அடைய முடியாது. ஏதோ பதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதல்ல. நான் இன்னொன்றை நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய நாட்டிலே உண்மையாகவே உணவுத் துறையிலே ஊக்கம் ஏற்பட

1975 மார்ச் 8]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

வேண்டுமானால், அங்கு இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு ஆதாயம் வரக்கூடிய அளவிலே அவர்களுக்கு ஏதாவது ஓரளவாகிலும் செய்ய வேண்டும். “இன்சென்டிவ் போனஸ்” மாதிரிச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்ய வில்லையென்றால், சாகுபடி செய்வதிலே செலவு 54 ரூபாயாக இருக்க 53 ரூபாய் நெல்லுக்குக் கொடுக்கிறேன் என்று சொன்னால், யாருமே கையிலே இருப்பதைப் போடாத நிலைமைதான் வரும் என்பதை இந்த நேரத்திலே நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மேலும், இன்னொன்றைக்கூட நான் சொல்வேன். சென்ற சம்பா அறுவடையின்போது அரசு மூட்டைக்கு 80 ரூபாய் கொடுத்து வாங்கியிருக்கிறது. இப்பொழுது அவர்களிடமிருந்து 54 ரூபாய் கொடுத்துக் கேட்டால், மிகவும் மனச் சங்கடப்படுகிறார்கள். அதிலே அவர்களுக்கு நஷ்டம் ஏற்படக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறதே என்ற நினைப்பும் அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது. ஓரளவுக்காவது அவர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுத்தால்தான், கையில் இருப்பதை அரசாங்கத்துக்குக் கொடுப்போமே, நாமாவது எப்படியாவது பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கக் கூடிய நிலைமை அவர்களுக்கு வரும். அப்பொழுது அரசுக்கு நிச்சயமாக உபரி கிடைக்கக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பும் ஏற்படும். தானாகக் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள். அதை விட்டுவிட்டு, வீடு வீடாகச் சென்று ஒவ்வொரு வீடாகப் பார்ப்போம் என்ற ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்தினால், அங்கு இருக்கக்கூடிய இலட்சக் கணக்கான மக்களிடத்திலே அரசாங்கத்துக்கு அவப் பெயரும், கெட்ட பெயரும் ஏற்படும் என்பதோடு நம் கொள்கையை நிறைவேற்ற முடியாத நிலைமை கூட உருவாகும் என்பதை நான் உங்களுக்குச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, முன்பு தன்னுடைய முற்பகுதி உரையிலே மத்திய அரசு பற்றி நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். குவிண்டாலுக்கு 74 ரூபாய்க்கு மேல் தரக் கூடாது என்று மத்திய அரசு விலை நிர்ணயித்து, நாம் அதையும் மீறி இரண்டு மூன்று மாத காலம் கொடுத்து, அதற்கு ஒரு தடை விதிக்கின்ற அளவிற்கு நண்பர் திரு. ஷின்டே அவர்களே இங்கு வந்து “நீங்கள் அதைக் கொடுக்கக்கூடாது” என்று கூறி, மறுபடியும் டில்லிக்குச் சென்று திரு. ஜெகஜீவன்ராம் அவர்களிடத்திலே மீண்டும் ஒரு மாத காலம் அவகாசம் பெற்று 74 ரூபாய்க்கு மேல் 90 ரூபாய் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தோம். அந்த அவகாசம் முடிந்த பிறகு 74 ரூபாய் தான் நீங்கள் கொடுக்க வேண்டும். 74 ரூபாய்க்கு மேல் கண்டிப்பாகக் கொடுக்கக்கூடாது என்று மத்திய அரசு கூறிவிட்டது. நாம் 74 ரூபாய் என்ற அளவுக்கு மேலாக போனால் என்கின்ற அளவிலே ஒரு 10 ரூபாய், போக்குவரத்துச் செலவு என்கின்ற அளவிலே ஒரு 5 ரூபாய் ஆக கிட்டத்தட்ட 89 ரூபாய் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இதைவிட ஒரு மாநில அரசு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்ல வேண்டுமென்றேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, அவற்றையெல்லாம் கொடுத்தும் 54 ரூபாய் தான் வருகிறது. அதைத்தான் நான் சொல்லுகிறேன். சென்ற மூறை குறுவைக்கு நாம் 54 ரூபாய் கொடுத்தோம். இந்த மூறை குறுவைக்கும் 54 ரூபாய் தான் கொடுக்கிறோம்.

[1975 மார்ச் 8]

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை.)

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : துணைத் தலைவரவர்களே, உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லுவது குவிண்டால் கணக்கு அல்ல. மூட்டைக் கணக்கு. 100 கிலோ கொண்ட ஒரு குவிண்டாலுக்கு 74 ரூபாய் கொடுக்கவேண்டுமென்று மத்திய அரசு நிர்ணயித்திருக்கிறது. உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லுவது 54 கிலோ கொண்ட மூட்டை என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவரவர்களே, நான் மூட்டை கணக்குப்படி, 54 கிலோ கணக்குப்படி தான் சொல்லுகிறேன். 54 கிலோ கொண்ட தஞ்சாவூர் மூட்டைக்கு 44 ரூபாய் தான் வரும். அதற்கு மேலாக 10 ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள், அதற்கு மேலாக 5 ரூபாய் தருகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவ்வாறு வரக்கூடிய எல்லா வற்றையும் சேர்த்து கிட்டத்தட்ட 54 ரூபாய் அளவுக்குத்தான் நிரந்தரமாகக் கிடைக்கக்கூடிய ஒரு வழி ஏற்பட்டிருக்கிறது. மத்திய சர்க்காரைக் கேட்டோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். “அக்ரிகல்சரல் பிரைஸ் கமிஷன்” இதற்காக ஒரு விலையை நிர்ணயிக்கிறது. இவர்கள் இந்த விலையைத்தான் கொடுக்கவேண்டுமென்று என்ன கணக்கை வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்களோ அது ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். அந்த விலைக்குத்தான் நீங்கள் வாங்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். நம்முடைய பேரவையிலே நம் முதலமைச்சர் அவர்கள் மாநில சுயாட்சிக்காக சிறைக்கும் கூட செல்லத் தயார் என்று சொல்லுகின்றார்கள். அது 4 நாட்களாக பத்திரிகையிலே வந்துகொண்டே இருக்கிறது. நான் சொல்லுவேன் நம்முடைய மாநிலத் திலே இருக்கும் விவசாயிகளுக்கு நல்ல முறையிலே விலையைக் கொடுத்து அதற்காக மத்திய சர்க்கார் நம்மீது போராடத் தொடங்கினால், அதற்காக நாம் போராடினால், அதுதான் உண்மையான சுயாட்சி. அது மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கையாக, நாட்டிலுள்ள விவசாயிகளுக்காக, ஏழை எளிய மக்களுக்காக . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவ்வாறு விவசாயிகளுக்கு என்று ஆரம்பிக்கப்படும் மாநில சுயாட்சிப் போராட்டத்துக்கு விவசாயிகளும் அரசோடு சேர்ந்து வருவார்களா என்று தெரிந்தால், நன்றாக இருக்கும்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவரவர்களே, இப்பொழுதும் விவசாயிகள் முதலமைச்சர் பக்கம் தான் இருக்கிறார்கள். இப்போது விவசாயிகள் முதலமைச்சர் பக்கம் இல்லாததுபோல அவர்கள் சேர்ந்து வருவார்களா என்று மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்கள் கேட்டார்கள். இப்பொழுதும் முதலமைச்சரோடுதான் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் நிச்சயமாக வருவார்கள். விவசாயிகளுக்கு அதிகக் கொள்முதல் விலை கொடுக்க டெல்லி சர்க்கார் தடையாக இருந்தால் இதையே கோரிக்கை ஆக்கிப் போராடவேண்டும். இதுதான் உண்மையான “மாநில சுயாட்சி”. அங்கே மத்திய சர்க்கார் கோதுமைக்கு அதிகமான விலை கொடுக்கிறார்கள்.

1975 மார்ச் 8]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

இதற்காக போராட்டம் நடந்தால், நாங்களும் சேரத் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதை முதலமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, கோதுமைக்கு டெல்லி சர்க்கார் அதிக விலை கொடுத்து வாங்குவதையும் ஆனால் நெல் லெவிக்கு நியாயமான விலை நிர்ணயிக்க மத்திய அரசு மறுப்பதையும் குறிப்பிட்டு, நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் இந்தக் கோரிக்கைக்கே போராட்டம் நடத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அப்படி மத்திய அரசு நிர்ணயித்திருக்கும் விலைக்கு நாம் லெவி கொள்முதல் செய்யாமல் நாமே அதிக விலை கொடுத்து லெவி வாங்கினால், மத்திய அரசு என்ன செய்யும் என்று நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் கேட்டார்கள். டெல்லி சர்க்கார் சொல்லும் கொள்முதல் விலையைப் புறக்கணித்து அதிக விலைதான் கொடுப்போம் என்று நாம் அறிவித்தால், இந்த வறட்சி நேரத்தில் அவர்கள் மாதந்தோறும் கொடுக்கும் 50 ஆயிரம் டன் கோதுமையை நிறுத்திவிடுவார்கள் என்று நான் குறிப்பிட்டேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தால், மக்களை பட்டினி போட்டுப் போராடவேண்டுமா என்று இங்கிருப்பவர்கள் கேட்பார்கள். மேலும், போராட்டம் என்பது ஒரு நாள் அறிவித்துவிட்டு, மறுநாள் உடனடியாக நடத்துவதல்ல. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் போராடவேண்டும். மாநில சுயாட்சியை நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் வரவேற்றதற்கு நன்றி. அவர் தெரிவித்த ஆதரவை “மாநில சுயாட்சி”க்குக் கொடுத்த முதல் போர் குரலாக நான் எடுத்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் தீர்த்து வைப்பதற்கென்று பிரச்சினைகள் வேண்டும். இது நல்ல பிரச்சினையாக இருக்கிறது என்பதற்காகத்தான் நான் சொன்னேன். மத்திய அரசு கோதுமை கொடுக்காவிட்டால் என்ன செய்வது என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களும் அரசியலிலே இருக்கக்கூடியவர்கள். அப்படி தமிழ் நாட்டு மக்களைப் பட்டினி போட்டுவிட்டு அவர்கள் நிம்மதியாக அரசோச்சும் நிலை இன்றைக்கு இல்லை. இங்கிருந்து 39 இடங்களுக்கும் பேரம் பேசி 30 இடமாவது வாங்கிக்கொடுத்து, அங்கு போனபின்தான், அங்குள்ள ஆட்சி நிலைக்கும் என்ற நிலைமையிலே அவர்களும் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பாராளுமன்றத்துக்கு ஏதோ இங்கு இருக்கக்கூடியவர்களை இங்கிருக்கக்கூடிய காங்கிரஸ்காரர்கள் மட்டும் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பப்போவதில்லை. அவர்களுக்கும் அரசியல் நடக்கவேண்டும். வடநாட்டிலே இருக்கக்கூடிய மாநிலங்கள் இந்திரா சர்க்காருக்கு ஓட்டுப்போடுகின்ற நிலைமை இல்லை. ஆகவே தென் பிரதேசங்களில் இருக்கும் மாநிலங்களை நம்பித்தான் இன்றையதினம் மத்தியிலே அரசியல் நடந்தாக வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. சென்ற முறை நீங்கள் அவர்களுக்கு உதவி செய்து அவர்கள் எல்லாம் பாராளுமன்றத்துக்குப் போனார்கள். இதிலே மற்றவர்கள் உதவியை வாங்கிக்கொண்டு போவதில்லை. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் அவ்வளவு விரைவாக தமிழ் நாட்டு மக்களைப் பட்டினி போட்டு விட்டு, அப்படித்தான் அரசியல் நடத்துவேன் என்று சொல்லக்கூடிய

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 8]

துணிவு அவர்களுக்கு வருமா என்பதை மட்டும் நான் நிச்சயமாக உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இன்னொன்று அவர்கள் கொடுத்ததற்கும் நாம் கொடுப்பதற்கும் ஒரு இடைவெளியை வைத்து, நம்முடைய ஆட்சியை சங்கடத்திலே வைக்க வேண்டுமென்று தான் மத்திய ஆட்சி நினைக்கிறது என்பதை நான் திட்டவாட்டமாக அரசுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் நம்முடைய ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையாக இருந்தாலும், நிதிநிலை அறிக்கையாக இருந்தாலும் கூட, ஏதோ மத்திய அரசு ஓரளவுக்குக் கருணை காட்டும், ஓரளவுக்கு நமக்கு உதவி செய்யும் என்பது போன்ற அபிப்பிராயம் மாநில அரசுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் இருக்கிற மாதிரித் தெரிகிறது. அவர்கள் நிச்சயமாக ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டார்கள் என்று நான் நினைக்கத் தோன்றுகிறது. உங்களை நிச்சயமில்லாத ஒரு நிலையிலே வைத்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும் என்பதுதான் அவர்களுடைய முடிவே தவிர வேறு அல்ல. அவர்களோடு போராட்ட வேண்டுமென்ற காரணத்தினால், அந்தப் போராட்ட நிலைமையை நீங்கள் விரைவாக உருவாக்கிக்கொள்வது நல்லது என்ற என்னுடைய யோசனையைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். காரணம் என்ன? ஆதி காலம்தொட்டு சுதந்திரா கட்சியானது அவர்களுடைய பிளானிங் கமிஷனை எதிர்த்தது. நேருவினுடைய பரம்பரை போன்றவர்களையே எதிர்த்து ராஜாஜி போர்க்கொடி தூக்கினார் தமிழகத்திலே. அதே கொள்கையிலே உறுதியாக நான்கள் அதிகம் பேர் இல்லாவிட்டாலும் கொஞ்சம் பேராவது இருக்கிறோம். ஆகவே, நீங்கள் போராடினால் அந்தப் போராட்டத்தின் ஆரம்பத்தில் நான்களும் உங்களுக்கு உறுதுணையாக இருப்போம் என்ற என்னுடைய கருத்தை நான் சொல்லிக் கொள்வேன்.

அடுத்தபடியாக, உணவுக் கொள்கையைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். உணவுக் கொள்கையைப் பொறுத்த வரையிலே,

(மாண்புமிகு மேல்வைத் துணைத் தலைவர் மணி அடித்தார்.)

எப்படி இந்தப் பிரச்சினையை அணுகுகிறோம் என்பது மிக முக்கியமான காரியம். உணவுத் துறையை நிர்வகிக்கும் அமைச்சர் பத்வி ஒரு முக்கியமான பதவி. உணவுப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணவேண்டுமென்றால், நிரந்தரமாக உணவுத் துறைக்கு என்று ஒரு அமைச்சர் இருப்பது அவசியம். ஆனால், உணவு அமைச்சர்களைப் பொறுத்தவரையிலே, அடிக்கடி இலாக்கா மாற்றப்படுகிறது. கிட்டத்தட்ட 1971-ஆம் ஆண்டுக்கும் 1975-ஆம் ஆண்டுக்கும் இடையே நம்முடைய அரசைப் பொறுத்தவரையில் 3 அமைச்சர்கள் மாறியிருக்கிறார்கள்.

[பிற்பகல் 5-10]

முதலிலே உணவுத் துறையிலே திரு. ப. உ. சண்முகம் அவர்கள் அமைச்சராக இருந்தார்கள். அதற்கு அடுத்தபடி எங்கள் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திரு. மன்னை நாராயணசாமி அவர்கள் உணவுத் துறை அமைச்சராக இருந்தார். இப்பொழுது திரு. மாதவன் வந்திருக்கிறார்.

1975 மார்ச் 8]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, உணவு நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்பதை உருவகப்படுத்துவதற்காக முதலில் திரு. மன்னை இருந்தார். இப்பொழுது திரு. மாதவன் இருக்கிறார். (சிரிப்பு).

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அரசாங்கக் கொள்கை தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டுமென்றால், ஒரு அமைச்சர் தொடர்ந்து இருந்தால்தான் உறுதியாக அந்தக் கொள்கை இருக்க முடியும். முன்பே அந்தத் துறை எப்படியிருக்கும் என்று தெரிந்துகொண்டு யாரும் அமைச்சராக வர முடியாது அந்தத் துறைக்கு வந்து இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் ஆனபிறகுதான் அந்தத் துறையைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஒரு துறையிலே அமைச்சராக இருப்பவர்கள் குறைந்தபட்சம் ஐந்தாண்டு காலமாவது தொடர்ந்து இருந்தால்தான், அந்தத் துறையைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். உணவுத் துறையிலே இப்படி மாறிக்கொண்டே இருந்தால் நிலையான கொள்கை இல்லாமல் போய்விடும். மற்றத் துறைகளிலேயும் இப்படித்தான். விவசாயத் துறையிலே 1971-74-க்குள் மூன்று அமைச்சர்கள் மாறியிருக்கிறார்கள். முதலிலே திரு. அன்பில் தர்மலிங்கம் இருந்தார். அடுத்து திரு. மன்னை நாராயணசாமி இருந்தார். பிறகு திரு. ஆதித்தனார் இருக்கிறார். அடுத்து, ரெவின்யூ டிபார்ட்மென்டிலே, மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் மூன்று அமைச்சர்கள் மாறியிருக்கிறார்கள். முதலில் திரு. சாதிக் பாட்சா. பிறகு திரு. சண்முகம். அதற்குப் பிறகு திரு. அன்பில் தர்மலிங்கம். அதேபோல கூட்டுறவுத் துறையை எடுத்துக்கொண்டால், அதுவும் விவசாயத்தோடு இணைந்த துறை. அந்தத் துறையிலே 1971-74-க்குள், திரு. ஆதித்தனார், திரு. மன்னை நாராயணசாமி, திரு. மாதவன் வந்திருக்கிறார்கள். இப்படி அமைச்சர்கள் மாறிக்கொண்டேயிருந்தால், நிலையான கொள்கை அரசுக்கு இருக்க முடியாது என்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன். அமைச்சர்கள் மட்டும் மாறுவதில்லை. அந்தத் துறையிலே இருக்கும் அதிகாரிகள் அமைச்சர்களுக்கு நல்ல ஆலோசனை சொல்கிறார்கள். ஆகவே, அமைச்சர்கள் மாறினாலும், அதிகாரிகள் நல்ல ஆலோசனை சொல்வதால், அந்தத் துறை ஒழுங்காக இயங்கும் என்று சொல்லக்கூடும். ஆனால் அந்த அதிகாரிகளாவது நிலையாக இருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால், அவர்களும் நிலையாக இல்லை. உணவுத்துறையை எடுத்துக் கொண்டால், 1971-74-க்குள், முதலிலே திரு. இராமச்சந்தர், அடுத்து திரு. ஜே. எஸ். பாங்கோ, அடுத்தபடி திரு. கே. எஸ். சிவசுப்பிரமணியம். இப்பொழுது திரு. திரவியம். இப்படி நான்கு செயலாளர்கள் மூன்று ஆண்டுகளிலே என்று இருக்கிறது. அடுத்தபடி, விவசாயத் துறையிலே உள்ள செயலாளர்களைப் பார்க்கிறபோது . . .

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இது பெரிய புகாராக ஆகிவிடக்கூடாது. திரு. சிவசுப்பிரமணியம், இதய நோயின் காரணமாக மருத்துவ மனையிலே சேர்ந்துவிட்டார். திரு. பாங்கோ அவர்களுக்கு காலிலே ஒரு ஆப்பரேஷன் செய்யப்பட்டு, மருத்துவ மனைக்குச் செல்லவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு, நடமாட முடியாத நிலைமையில் இருந்தார். இப்பொழுது திரு. திரவியம் வந்திருக்கிறார். அவ்வளவுதான்.

[1975 மார்ச் 8]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நாம் பல்வேறு காரணங்களைக் கூறலாம். ஆனால் வெளியிலே இருப்பவர்கள், வருகிறார்கள், போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள், நிலையாக இல்லை என்றுதான் சொல்கிறார்கள். அதைப் போலவே விவசாயத் துறையைப் பார்த்தால்கூட, நான்கு செயலாளர்கள். திரு. பாலகிருஷ்ணன், செல்வி அண்ணா ஜார்ஜ், திரு. வேதநாராயணன், திரு. கே. சொக்கலிங்கம். அடுத்தபடியாக, கூட்டுறவுத் துறையிலே கூட்டுறவு ரெஜிஸ்டிராராக 1971-74க்குள் ஐந்து பேர் வந்திருக்கிறார்கள். திரு. கே. எஸ். நரசிம்மன், திரு. கே. ஜே. எம். ஷெட்டி, திரு. பெல்லியப்பா, திரு. கிருஷ்ணசாமி, திரு. விஜயராகவன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, அவர்களெல்லாம் டெபுடேஷனிலே டெல்லிக்குப் போகிறார்கள். அந்த இடம் காலியாகும்போது, இன்னொரு செயலாளரைப் போடவேண்டியிருக்கிறது. அப்படிப் போடுகிறபோது இப்படிப்பட்ட சைக்கிள் வருகிறதே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி : துணைத் தலைவர் அவர்களே திரு. பாலகிருஷ்ணன் இறந்து போய்விட்டார். செல்வி அண்ணா ஜார்ஜ் டெல்லிக்குப் போய் ஐந்து வருஷம் ஆகிறது. 1971-74க்கு 4 ஆண்டுகள் தான். ஐந்து ஆண்டுகள் எப்படி வந்தது?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆண்டுகள் நான்காக இருக்கலாம். நான் சொல்வதெல்லாம், அரசாங்கத்தின் கொள்கை நிலையாக இருக்கவேண்டும் என்றால், ஒரே அமைச்சராக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் நெடுநாட்களாக ஒரே துறையிலே இருக்கிறார்கள். நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒரே துறையிலே இருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் ஒரே துறையிலே பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பல விஷயங்களைப் புரிந்துகொண்டு செயலாற்றுகிறார்கள். அது பாராட்டக்கூடியது. அப்படித் தொடர்ந்து இருக்கலாம். ஆனால் ஓராண்டு இரண்டாண்டு இருந்தால் போதாது.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி அமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டுமென்பதற்காக இதையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்களா, அல்லது கல்வி அமைச்சர் அவர்களை மாற்றவேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்கிறார்களா?

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இதிலே மாற்றங்கள் அதிகம் இல்லை என்பதற்கு இதுவும் ஒரு எடுத்துக்காட்டு. ஆக அவசியமானபோதுதான் மாற்றம் ஏற்படுகிறதே தவிர, இல்லையென்றால் மாற்றம் இல்லை என்பதற்கு இது எடுத்துக் காட்டு.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, முடிவாக ஒரேயொரு விஷயத்தை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இருக்கின்ற காரணத்தாலே சொல்கிறேன்.

1975 மார்ச் 8]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

கல்வித் துறைக்கு நிதிநிலை அறிக்கையிலே 25 சதவீதம் செலவு செய்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும், கல்லூரிகளுக்கும் நிறைய செலவு செய்கிறோம் என்கிறார்கள். இலட்சக்கணக்கான பேர் கல்லூரிகளிலேயும் பள்ளிகளிலேயும் சேர்ந்திருக்கலாம். ஆனால் கல்வியின் நிலைமை என்ன? குவான்டிடி இருக்கிறது. ஆனால் குவாலிடி என்று சொல்லக்கூடிய தரம் இருக்கிறதா? அண்மையில் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் நடத்திய தேர்வை பட்டதாரிகள் எழுதினார்கள். அவர்கள் “ஜெனரல் நால்ட்ஜ்” என்ற பொது அறிவுக்கான தானை எழுதியிருக்கிறார்கள், அதிலே சில தகவல்களை கல்வி அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்காக, மாணவர்களின், அதுவும் பட்டதாரி மாணவர்களின் தரம் எப்படி இருக்கிறது என்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன்.

ரஷ்யாவின் பிரதமர் யார் என்பது கேள்வி. அதற்கு எழுதிய பதில் மா சோ துங். அதிபர் நிக்சன்.

பி. எல். 480 என்றால் என்ன? இது கேள்வி. இதற்கு பதில்: அது ஒரு வகை நெல்லின் பெயர்.

டாக்டர் கிஸ்விங்கர் என்பவர் யார்? பதில்: ரஷ்யாவினுடைய வெளிநாட்டு மந்திரி.

அடாமிக் சென்ட்டர் பிரசிடென்ட் யார்? பதில்: இந்தியாவின் பிரதமர்.

இப்படிப்பட்ட பதில்களை ஒருவர் எழுதவில்லை. பலர் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

பாரத் ரத்னா பட்டம் பெற்றவர் யார்? இதற்குப் பதில்: எம்.ஜி.ஆர்., சஞ்சீவ் குமார், டாக்டர் கிஸ்விங்கர்.

கிதாஞ்சலி எழுதியவர் யார்? இராஜாஜி.

W. H. O. என்றால் என்ன? விமன் ஹெல்த் ஆர்கனைசேஷன்.

இதைவிட இன்னும் மோசமான முறையிலே கல்வியின் தரம் அமைந்திருக்கமுடியாது என்பதையும் கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்தத் துறையிலே இன்னும் அதிகமான முயற்சி செய்யவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி: துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களால் இந்த மன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட நிதிநிலை அறிக்கையின்மீது சில கருத்துக்களைச் சொல்ல நான் முற்படுகிறேன். இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது இந்த மாநிலத்தினுடைய வறட்சி நிலைமைபற்றிதான். வறட்சியினால்

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி] [1975 மார்ச் 8]

வந்த விளைவுகள், அவற்றை நிவர்த்தி செய்யவேண்டிய முயற்சிகள், அதற்கான உதவிகள், அதற்கு மாநில அரசும் மத்திய அரசும் சேர்ந்து செய்கின்ற உதவிகள் முதலியன பற்றி யெல்லாம் விளக்கமாகக் கூறியிருக்கின்றார். இந்த வறட்சியும் மாநிலத்திற்குப் புதியது அல்ல. இந்த அரசுக்கும் அது புதிய நிலை அல்ல. 1969லே இந்த மாநிலத்தில் வறட்சி நிலை வந்து, அதை இந்த அரசு சமாளித்திருக்கிறது. அடுத்து 1972ஆம் ஆண்டிலே வெள்ளப் பாழினால் ஏற்பட்ட விபரீதத்திற்கும் இந்த அரசு ஈடுகொடுத்து சமாளித்திருக்கிறது. அதற்கான உதவிகளையெல்லாம் செப்து நல்ல நிலையை உருவாக்கியிருக்கின்றது. இன்றைக்கு நமது தமிழகத்தில் வறட்சிநிலை பொதுவாகப் பெருவாரியாக இருக்கின்றது. கடந்த காலத்தை விட இப்பொழுது வறட்சியினால் மக்கள் அதிக அவதிக்குள்ளாகி இருக்கின்றார்கள். ஆனால் அவற்றையெல்லாம் சமாளிக்க மாநில அரசு முயற்சிகள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றது.

(மிற்பகல் 5-20)

சென்ற முறை வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த நேரத்திலே அரசாங்கம் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குச் செய்த உதவிகளிலே பல முறைகேடுகள் இருந்ததாக பல குற்றச்சாட்டுகளை பல அரசியல் கட்சிகளும் மத்திய அரசாங்கமும் எடுத்துக்கூறியதைப் பார்த்தோம். அவற்றுக்கு நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த மன்றத்தில் உத்தியோக பூர்வமாக பதிலைத் தந்திருக்கின்றார்கள். வறட்சி நிவாரணப் பணிகள் பற்றிய மாநில மத்திய ஆடிட் ரிப்போர்ட்டுகளையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டி, அவற்றிலே இத்தகைய குற்றங்கள் குறைகள் இருப்பதாகச் சொல்லவில்லை என்றும் அந்த அறிக்கைகளை அங்கீகாரம் செய்திருக்கின்றார்கள் என்றும் முதலமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆனால் கீழ்மட்டத்திலே இங்கும் அங்குமாக சில தவறுகள் நடைபெற்றிருக்கலாம், உதாரணமாக 1972லே தென்னாற்காடு மாவட்டத்திலே பல உதவிப் பணிகளைச் செய்திருந்தாலும் — உதாரணமாக வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்ட குடிசைகளை மீண்டும் கட்டிக்கொள்வதற்காக குடும்பம் ஒன்றுக்கு ரூ. 80 வீதம் உதவித்தொகையை அளித்தார்கள். ஆனால் அரசாங்கம் நல்லெண்ணெய்தோடு அத்தகைய உதவிகளைச் செய்திருந்தாலும், அதிலும் சிலர் தங்கள் குடிசைகளைப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டு உதவிப்பணத்தை வாங்கியிருக்கின்றார்கள். இன்னும் விழுப்புரம் தாலுக்கா என்று நினைக்கிறேன், அங்கே ஒரு கிராமம் முழுவதும் ஒன்று சேர்ந்து உள்ளூர் அதிகாரிகள், அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இவர்களையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு அப்படிப்பட்ட உதவிப்பணத்தை வாங்கி கோயில் திருப்பணி செய்திருக்கின்றார்கள் என்று கேள்விப்படும்போது என்ன சொல்லுவது என்று தெரியவில்லை. நாம் எல்லாம் சேர்ந்ததுதான் அரசாங்கம். அப்படி இருக்கும்போது கீழ்மட்டத்திலே இப்படி ஒரு சிலர் எமாற்றுகிறதைப் பார்க்கும்போது, வேதனையாகத்தான் இருக்கின்றது. இப்படியெல்லாம் கடந்த காலத்திலே நடந்திருப்பதை எண்ணிப்பார்த்து, இப்போது செய்யும் உதவிகளிலே அரசாங்கம் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டுமென்று இதைச் சொல்லுகிறேன். குற்றம் அல்லது குறை சொல்லவேண்டுமென்று இவற்றைச் சொல்லவில்லை.

1975 மார்ச் 8] [திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி]

மற்றபடி இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் முக்கியமாகக் கூறியிருப்பது விலைவாசி ஏற்றத்தைப் பற்றித்தான். விலைவாசி ஏற்றம் என்பது தமிழகத்திலே மட்டுமில்லை, நாடு முழுவதிலும், உலகம் முழுவதிலும் இருக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதிலே கூட அரசாங்க ஊழியர்கள், ஆலைத் தொழிலாளர்கள் என்று சங்கம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் இந்த விலைவாசி ஏற்றத்துக்குத் தக்கபடி ஊதிய உயர்வு தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று பலவிதமான நிர்பந்தங்களைக் கொண்டு வந்து, சில நேரங்களிலே வேலை நிறுத்தம் போன்ற நிர்பந்தங்களைக்கூடப் பயன்படுத்தி அதிக ஊதியத்தைப் பெற்றுவிடுகிறார்கள். ஆனால் இவர்களைவிட கொடிக்கணக்கான மக்கள், விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இல்லாமல் அவர்களுடைய ஊதியம் உயர்வதற்கு எந்த வழி வகையும் இல்லாமல் இருக்கின்றது. அவர்கள்தான் இன்று ரொம்பவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இப்படி பாதுகாப்பு ஒன்றும் இல்லாது சிரமப்படும் இவர்களையும் சேர்த்துத்தான் நாட்டிலே ஒரு பொருளாதாரப் புரட்சியைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். எனவே அவர்களுக்கு ஏற்ற வகையில் அதைத் தாமதமின்றி செய்ய வேண்டும் என்று முதலமைச்சர் அவர்களையும் அரசாங்கத்தையும் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, நலிந்துபோன மில்களையெல்லாம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று இதிலே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அதிலிருந்து தள்ளி வைக்கப்பட்டுள்ள வேலையற்ற தொழிலாளர்களுக்கு மீண்டும் வேலை கொடுக்க வேண்டும், அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இதைச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

ஆனால் ஏன் இப்படி நஷ்டம் ஏற்பட்டது அந்த மில்களைப் பொறுத்த வரையில் என்று இதிலே தெரிவிக்கப்படவில்லை. நஷ்டப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கும் மில்களை அரசாங்கம் ஏன் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தான் நானும் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். முன்பு மேட்டூரிலுள்ள அலுமினியம் தொழிற்சாலையை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள இருக்கின்றது என்று சொன்னார்கள். அது எந்த நிலையில் இருக்கிறது என்றும் தெரியவில்லை, அது மாநில அரசாங்கத்தினிடம் வந்ததாகவும் தெரியவில்லை. லாபகரமான முறையில் அது நடந்துகொண்டிருக்கின்றது என்கின்றார்கள். அதை எடுத்துக்கொள்ள முடியாதபடி காரணங்களையெல்லாம் சொல்லும் போது, இப்படி தொடர்ந்து நஷ்டப்படும் மில்களை ஏன் இப்போது எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றுதான் நான் கேட்கிறேன். இந்த நஷ்டத்தை மக்கள் ஏன் சுமக்க வேண்டும் என்றுதான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

கல்வியைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த மன்றத்திலே அன்றாடம் முழு நேரமும் குறிப்பாக கேள்வி நேரத்தின்போது கல்வி பற்றித்தான், அதற்கான நடவடிக்கைகள் பற்றித்தான் கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் மற்ற உறுப்பினர்களும் கூறிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதிலே அரிசனங்களுக்கும் பிற பின் தங்கிய வகுப்பினருக்குமாக

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி] [1975 மார்ச் 8]

ஒதுக்கப்பட்ட பணம் சென்ற நிதி ஆண்டிலே முழுவதுமாகச் செலவிடப் படவில்லை என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றது. ஸ்காலர்ஷிப் போன்ற பல் வேறு இனங்களுக்காக பின்தங்கிய வகுப்பினருக்கும் அரிசனங்களுக்குமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எந்தெந்தப் பகுதியில் அப்படி மிகவும் பின் தங்கிய மக்கள் அல்லது அரிசனங்கள் இருக்கின்றார்கள் என்று பார்த்து, அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கக்கூடிய முறையில் செய்திருந்தால், அந்தப் பணம் முழுவதையும் செலவிட்டிருக்க முடியும். நமது மக்கள் தொகையில் இவர்கள்தான் மிக அதிகமாக இருக்கின்றார்கள். எனவே அவர்களுக்கு வேண்டிய அளவில் இதையெல்லாம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இன்றைக்கு நமது மாநிலத்தில் ஏற்பட்டுள்ள வறட்சியின் போது நமக்கு நேரிடையாகக் கண்ணில் படுவது பாசன வசதிக் குறைவு தான். மழையில்லாதுபோய் பாசன வசதி அடியோடு பாழ்பட்டுவிட்டது. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், மிகப்பெரிய பாசனவசதி காவிரியால் கிடைக்கும் நீர்ப்பாசன வசதிதான். அது இன்றைக்குப் பல குழப்பங்களுக்குள்ளாகி மூன்று மாநிலங்களுக்கிடையிலும் மத்திய அரசின் கையிலும் உள்ள பிரச்சினையாகி விட்டது. வெகுகாலமாக தமிழகத்தில் காவிரி ஆற்றுத் தண்ணீரை நல்ல முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டு வந்தோம். ஆனால் இன்றைக்கு அந்த உடன்படிக்கை காலாவதியாகி விட்டது என்று கூறி கருநாடக மாநிலத்தில் இப்போது நமக்குக் கிடைத்துவந்த தண்ணீரை மூடக்கி வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். மூடக்கி வைத்துக்கொண்டுள்ளதற்காக என்னென்னமோ காரணங்களை யெல்லாம் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இங்கே பேசிய திரு வசந்த் பாய் அவர்கள் சில சட்ட நுணுக்கங்களை யெல்லாம் எடுத்துக்காட்டிப்பேசினார்கள். கேட்க ஆசையாகத்தான் இருக்கின்றது. கடந்த ஏழுமூன்று ஆண்டுகாலமாக இந்தப் பிரச்சினையில் எந்தவிதமான தீர்ப்பும் கிடைக்காமல் இனி பேச்சு வார்த்தைகளிலே பயன் இல்லை என்ற நிர்பந்தத்திற்கு வந்திருக்கும் போது இதிலே மற்ற மாநில அரசுகளும் மத்திய அரசும் எந்த அளவிற்குப் பாரா முகமாக இருக்கிறார்கள், இதை தீர்க்காமல் விட்டிருக்கிறார்கள் என்றுதான் எண்ணத் தோன்றுகிறது. இது மிகவும் வேதனைக்குரிய விஷயம். எனவே இதிலே நமது தமிழக அரசு திட்டவாட்டமான ஒரு முடிவினை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதிலே நாம் பிறரோடு போர் தொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. நமக்கு இப் போதுள்ள ஆயக்கட்டு பாதிக்கப்படாமலிருக்கும் அளவிற்கு—வேண்டு மானால் புதிய ஆயக்கட்டிற்கு அதைப் பயன்படுத்த வேண்டாம், ஆனால் இருக்கும் ஆயக்கட்டு பாதிக்கப்படாமல் நமது அரசாங்கம் முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்று நாம் எடுக்கக் கூடிய முயற்சிகளுக்கு மற்ற மாநில அரசுகளும் மத்திய அரசும் நமக்குச் சாதகமாக இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்த தேசம் மிகப் பெரிய தேசம். அதிலே தமிழகமும் ஒரு பகுதி தான். இந்தப் பகுதியிலுள்ள மக்களும் வாழ வேண்டும், அவர்களுக்கும் வேண்டிய பாதுகாப்பினை அளிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு நல்ல எண்ணத்தோடு மத்திய அரசு செயல்பட வேண்டும் என்றுதான் நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

1975 மார்ச் 8]

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி]

(பிற்பகல் 5-30).

இந்தப் பாசன வசதி காவிரி ஆற்றோடு முடிந்துவிடவில்லை. நமது தமிழகத்திலே மின் வசதிகளைக் கொண்டு பெரிய கிணறுகளையும், போர் பைப்புகளையும் போட்டு நாம் இன்றைக்கு விவசாயம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அடிக்கடி பல புள்ளி விவரங்களை சர்க்கார் நமக்குக் கொடுக்கிறது. 1967-க்கு முன்பு 2 லட்சம் பம்புசெட்டுகள் தமிழகத்திலே இருந்தன. இந்த ஐந்து, ஆறு, ஏழு வருஷத்திலே 7 லட்சம் பம்பு செட்டுகளுக்கு அனுமதி வழங்கி இன்றைக்கு செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். இன்னும் 1 லட்சம் பம்புசெட்டுகளுக்கு வேண்டிய மின் இணைப்புக் கொடுக்க முயற்சிகள் மேற்கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். இன்னும் எத்தனையோ இந்த மாதிரியான இணைப்புகள் கொடுத்து உதவிகள் செய்தால், தமிழகத்தில் நாம் இயற்கையை அதிகமாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்காமல் சொந்த முயற்சியாலே இயற்கைக்கு எதிர்ப்பாகவே இருந்து, இந்த உணவுப் பிரச்சினையை நாம் தீர்க்க முடியும் என்பதை நான் இங்கு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மின்சார வசதி என்றால், ஏதோ தஞ்சையிலே தண்ணீர் ஓடுவது, அது தானாகப் பாய்வது என்ற எண்ணம் இல்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்குமேல் போகும்போது, மின்சாரத்திற்கு அதிகக் கட்டணம் செலுத்தவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. குறிப்பாக இந்த வறட்சி நிலைமையிலே மின்சாரம் சாதாரணமாக 3 மணி நேரத்திலே பாய்கின்ற தண்ணீர் போதும் என்று இருக்கின்ற ஒரு நிலப்பரப்புக்கு—இன்றைக்கு இந்த மழை இல்லாததன் காரணமாக தண்ணீர் வற்றி கீழே போயிருக்கின்ற நிலைமையிலே—6 மணி நேரத் தண்ணீர் தற்போது தேவைப்படுகிறது. 6 மணி நேரம் மின்சாரத்தை உபயோகித்து தண்ணீர் இறைப்பது என்றால், இன்றைக்கு ஒன்றுக்கு இரண்டு பங்காகச் செலவு ஏற்படுகிறது. அந்த இரண்டு பங்குச் செலவையும் அந்த விவசாயிகள் செய்துகொண்டிருக்கும் போது, அதற்கான சில உதவிகளையாவது அரசு தற்காலிகமாகவாவது செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். குறிப்பாக கீழ் மட்டத்திலேயிருந்து தண்ணீர் இறைக்கின்ற நிலையில் இருக்கும் இந்த ஏழை விவசாயிகளுக்கும் உதவ வேண்டும். ஏதோ மின் கட்டணத்தைத் தள்ளிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. இந்த லெவியிலே அதிகமாக இல்லாமல், இந்த மூன்றாம் போகத்துக்கு லெவி இல்லை என்று இந்த அரசு சொல்லியிருப்பது போல, இரண்டாம் போகத்துக்கும் இவ்வாறு தண்ணீர் இறைக்கும் முகத்தான் ஏற்படும் அதிகச் செலவுகளைக் கருத்தில் கொண்டு, அந்த லெவி அளவைக் கொஞ்சம் தளர்த்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அப்படிச் செய்தால்தான், மின்சாரத்துக்கும் மற்றவற்றுக்கும் அவர்கள் செலவழிக்கும் அதிக அளவுச் செலவுகளை கொஞ்சம் சரிக்கட்ட இயலும் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு விவசாய மக்கள்தான் நாட்டிலே பெருவாரியாக இருக்கிறார்கள். இயற்கையின் நிலைமையை நாம் விவசாயத்திற்கு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது என்பதை கடந்த காலத்தினுடைய

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டயாச்சி] [1975 மார்ச் 8]

அனுபவங்களைக்கொண்டு நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம். பல விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியாளர்கள் இது பற்றிப் பத்திரிகைகளிலே எழுதியிருக்கிறார்கள். 40 ஆண்டுக்காலமாக, இந்த நாட்டிலே, உலகத்திலே சீதோஷ்ண நிலைமை மாறி மாறி வருகின்றது. அதற்குத் தகுந்தபடி இங்கு விவசாயத்தையும் நாம் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். உற்பத்தியை உண்டு பண்ணுவதிலும் நாம் தற்போதைய நிலைமையை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். எச்சரிக்கையாகவே இன்றைக்கு அந்த அறிக்கைகள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அதையெல்லாம் நாம் மனதில் வைத்துக்கொண்டு அதற்குத் தக்கபடி இன்றைக்கு விவசாயத்திலே இன்னின்ன நெல்களை, இன்னின்ன குறைந்த காலத்திலே விளைகின்ற நெல்களையெல்லாம் உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்பதற்காக அதற்கு வேண்டிய ஆராய்ச்சிகளை ஒரு “சயன்டிஃபிக் ரிசர்ச்” என்ற முறையில் செய்யவேண்டும். இன்றைக்கு பஞ்சாப் மாநிலம் விவசாயத்திலே முதன்மையாக இருக்கிறதென்றால், அங்கே ஒரு “அக்ரி கல்சரல் யுனிவர்சிட்டியை” ஏற்படுத்தி அங்கே விவசாயத்திற்குத் தேவையான அத்தனை ஊக்கமும், உதவியும் செய்கின்ற காரணம்தான். இன்றைக்கு அரசாங்கத்தினுடைய தயவே எங்களுக்குத் தேவையில்லை என்ற அளவுக்கு அவர்கள் அறிந்து கொண்டு, தெரிந்து கொண்டு, புரிந்து கொண்டு விவசாயம் செய்கின்றார்கள். நாமும் நம்முடைய மாநிலத்தில் அம்மாதிரி ஒரு நிலை ஏற்படச் செய்யவேண்டும். ஏதோ சீசன் வரும், மழை வரும், மின்சாரம் வந்துவிடும், தண்ணீர் வந்துவிடும், ஜூன் 6-ம் தேதி காவிரி திறக்கப்படும் என்ற நிலைமைகள் எல்லாம் வர வர மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த மாறும் நிலைமைக்கேற்றபடி நம்முடைய விவசாயத்தையெல்லாம் செய்வதற்காக ஒரு சீரிய எண்ணத்தை, சீரியசாகவே நாம் சிந்தித்துச் செயல்படவேண்டும். மழையை, இயற்கையை நம்பியிருந்து, பிறகு இயற்கை சாதகமாக வரவில்லை என்று சமாதான அறிக்கைகள் சொல்லுவது நல்ல “ஸ்டேட்ஸ்மேன்” தன்மையாக ஆகாது. ஆகையால் எதிர்காலத்திலே என்னென்ன நடக்கும் என்று முன்கூட்டிப் பார்த்து, ஆராய்ந்து—யார் பொறுப்பில் இருந்தாலும் சரி—அவர்கள் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உணவுப் பிரச்சினை, நீர் பிரச்சினை, மற்ற மக்களுடைய எந்தப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும், அந்த நிலைமைகள் இருக்கும்போது, எந்தக் கட்சி ஆட்சியாக இருந்தாலும், எதிர்கால நிலைமைகளை கவனத்தில் வைத்துக் கொண்டு காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று குறிப்பாக நான் இந்த மாமன்றத்திலே சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இன்றைக்கு மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய பல நன்மைகளுக்கெல்லாம், மத்திய அரசினுடைய ஒத்துழைப்பு சரியாக இல்லை. அது காலாகாலத்திலும் செய்யப்படுவதில்லை. செய்யப்படும் உதவியும் சரியாக வந்து சேருவதில்லை. உணவு உற்பத்திக்காகத் தேவைப்படும் உரங்களை கேட்கின்ற அளவுக்குக் கொடுப்பதில்லை. இன்னும் மின்சார உற்பத்திக்கு வேண்டிய சாமான்களையோ அல்லது அதற்கான திட்டங்களையோ அனுமதிப்பதில்லை. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, மாநிலத்திற்கு உள்ள ஒரு இக்கட்டான நிலை, ஒரு சங்கடமான நிலை, ஒரு ஆட்சியிலே மக்களுக்கு நேரடியாக தங்கு தடையின்றி உதவி செய்கின்ற அதிகாரம் உள்ள ஒரு நிலை, இவையெல்லாம் இல்லாமல், மக்களுக்கு நேரடியாகக் கடமை

1975 மார்ச் 8] [திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி]

யாற்ற வேண்டிய ஒரு மாநில அரசு எந்த அளவுக்குச் சங்கடப்படுகிறது என்பதையெல்லாம் நாம் பார்க்கும்போது, இந்த மாநிலத்திற்கு வேண்டிய அதிகாரங்கள் கண்டிப்பாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். அதிலே யாருக்கும் மாறுபட்ட கருத்து இல்லை. ஆனால் ஏதோ மாநில சுயாட்சி என்றால், அது என்னவோ ஒரு பெரிய பூதம், என்னவோ ஒரு பெரிய விபரீதம், அது எந்த நிலைக்குக் கெண்டுபோய் விடுமோ என்றெல்லாம் கற்பனை செய்துகொண்டு ஒரு பீதியை, பயத்தைக் காட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். மூதல்வர் அவர்கள் பல இடங்களிலே அதற்குத் தக்க விளக்கங்களைக் கூறியிருக்கிறார்கள். என்னென்ன அதிகாரங்கள் தமிழக அரசுக்கு இருக்க வேண்டும், என்னென்ன அதிகாரங்கள் மாநில அரசுக்கு இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரி அதிகாரம் அதிகமாக வேண்டும். மக்களுக்கு காலதாமதமில்லாமல் உடனடியாக வசதிகளைச் செய்து தருவதற்கு வேண்டிய அதிகாரம் மாநில அரசுக்கு இருக்க வேண்டும். மாநில அரசு என்றால், எத்தனையோ அரசுகளை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். மாறி மாறி வேறுபட்ட கட்சிகள் ஆட்சிக்கு வருகின்றன. ஆனால் அந்த அதிகாரம் இருந்தால்தான், நிரந்தரமாக மக்களுக்கு எந்தவிதச் சங்கடமும் இல்லாமல் இப்படி நெருக்கடியான காலங்களிலே செய்ய முடியும் என்ற ஒரு நல்ல எண்ணத்திலே, நோக்கத்திலேதான் மாநிலத்திற்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறதே தவிர, வேறு ஒன்று மில்லை. இதை உடனடியாக மத்திய அரசு உணரும்படி செய்ய வேண்டும். அவர்கள் எதையெதையோ மனதில் வைத்துக் கொண்டு, எதையெதையோ சொல்லிக் கொண்டு என்னென்னமோ பயங்களையெல்லாம் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி நீண்ட நாட்களுக்கு மக்களை தொல்லைக்குள்ளோ, துன்பத்துக்கு உள்ளோ, ஒரு அருவருப்புக்கு உள்ளோ வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. அப்படி வைத்துக் கொண்டிருப்பார்களே யானால், அதனுடைய விளைவு வேறு விதமாகவே முடிந்துவிடும் என்பதை நான் எச்சரிக்கையாகவே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் இங்கு அடிக் கடி அமைச்சர்கள் எல்லாம் இலாக்காவை விட்டு மாறுகின்றார்கள், செக்க ரட்டரிகள் எல்லாம் மாறுகின்றார்கள் என்று சொன்னார்கள். நான்குட நமது இண்டஸ்ட்ரிஸ் அமைச்சர் அவர்களிடத்திலே ஒரு வாரத்திற்கு முன் ஒரு சீட்டைக் கொடுத்து, நீங்கள் இருப்பதற்குள் செய்து விடுங்கள், அடுத்தவாரம் போர்ட்டுபோலியோ சேஞ்ச் ஆகப்போகிறது என்று சொன்னேன். இன்றைக்கு அப்படி சொல்லக்கூடிய ஒரு நிலைமை இருக்கிறது. மக்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டுமென்றால், அமைச்சர் அவர்கள் எந்த சப்ஜெக்ட் பார்க்கிறார்களோ அது அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் ஒரு விஷயத்தைப் பார்த்த உடனே இது இந்தக் காரணத்தால் செய்ய முடியும், இது செய்ய முடியாது என்று சொல்ல முடியும், அப்படிச் சொல்லக்கூடிய ஒரு நிலைமை ஏற்படும். இல்லாவிட்டால் அந்த இலாகா என்னிடத்திலே இல்லை, எனக்குத் தெரியாது என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். இந்த நிலைமை எல்லாம் இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி] [1975 மார்ச் 8]

இன்றைக்கு மாநிலத்திலே போலீஸ் நிர்வாகத்திலே நல்லதும் இருக்கிறது, ஆனால் கெடுதலும் சில இடங்களிலே நிகழ்ந்திருக்கிறது என் பதை மாத்திரம் நான் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். கடந்த டிசம்பர் 15ஆம் தேதியிலே, சேலத்திலே தாராமங்கலம் என்ற ஒரு தொகுதியிலே மாச்சியம்பட்டி என்ற ஒரு கிராமத்திலே சித்த கவுண்டர் என்ற ஒருவர் ஏதோ நிலம் வாங்கியிருக்கிறார். அந்த நிலத்தில் ஏற்கெனவே பயிர் வைத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் குடியானவர்கள். அந்த சித்த கவுண்டர் அந்த நிலத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்கு, அந்த குடியானவர்களை அப்புறப்படுத்துவதற்கு கொஞ்சம் தவறுதலாகக்கூட நடந்திருப்பதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். பிறகு அந்தக் குடியானவர்களும் அதைவிட்டு விலகி விட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் பிறகு எந்தக் காரணத்தினாலோ, யாருடைய தூண்டுதலினாலோ அங்கு சென்று அந்தப் பெரிய வரை—இரண்டு மூறை பஞ்சாயத்துத் தலைவராக இருந்தவர், இன்றும் பஞ்சாயத்துத் தலைவராக இருப்பவர், மேலும் பல லட்சத்திற்கு அதிபதியாக இருப்பவர், அவருக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும், அல்லது உதவி அளிக்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை, அவர் செய்த தப்புக்கு, என்ன தண்டனையோ அதைச் செய்யட்டும், அதில் நாம் குறுக்கிடவில்லை—போலீஸ்காரர்கள் கட்டி இழுத்து, வெளியிலே கொண்டுவந்து போலீஸ் ஸ்டேஷன் வரையில் நிர்வாணமாக நடத்திச் சென்று, அந்த நிர்வாணத்தை மறைத்த கையிலே தடியால் அடித்து கையை உடைத்து, அதற்கு ஆஸ்பத்திரியிலே நீண்ட கட்டு கட்டிவைத்திருக்கிறார்கள்.

(பிற்பகல் 5-40.)

அங்கே இருந்த சொந்தக்காரர்களுடைய மோட்டார் சைக்கிள்களெல்லாம் போலீஸ்காரர்களாலே அடித்து உடைத்து நொறுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அப்புறம் அந்த வீட்டிலே இருந்த கார், மோட்டார் சைக்கிள் நொறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதையெல்லாம் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். அவரிடத்திலே 30 வெள்ளைக் காகிதங்களில் போலீஸ்காரர்கள் கையெழுத்து வாங்கியிருக்கின்றார்கள். அவரவர்களுக்கு சாதகமாக அவைகளை எப்படி உபயோகப்படுத்த முடியுமோ அதற்காக அப்படிச் செய்திருக்கின்றார்கள். அதிலே ஒரு கண்டிஷன் போட்டிருக்கின்றார்கள். அது என்னவென்றால் வெளியேற்றப் பட்ட குடியானவர்கள் அவர்களுடைய வீட்டிலே வந்து புகுந்து அவர்களுடைய காரை உடைத்திருக்கின்றார்கள், மோட்டார் சைக்கிளை உடைத்திருக்கின்றார்கள் என்றெல்லாம் எழுதி வைத்த கடிதத்திலே கையெழுத்து வாங்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இன்னும் அவர் வீட்டிலே ஏதோ ரூ. 20 ஆயிரம் பணம் இருந்ததாகவும் அதை எடுத்துவிட்டதாகவும், பல நகைகளை போலீஸ்காரர்கள் கைப்பற்றிவிட்டதாகவும், பக்கத்து வீட்டிலே ஒரு பெண்ணின் கொலுசை எடுத்துச் சென்று விட்டார்கள் என்றும், அந்த வீட்டிலே ரூ. 700 பணத்தை எடுத்துச் சென்று விட்டார்கள் என்றும் சொன்னார்கள். நான் என்னுடைய கட்சிப் பொதுக் காரியதரிசியை அனுப்பிவைத்து, அந்த கிராமத்தில் விசாரிக்க வேண்டும் என்று சொன்னேன். அது உண்மைதான் என்று அவர் வந்து என்னிடத்தில் சொன்னார். அவர் சொன்னதையெல்லாம் அந்த கிராமத்து

1975 மார்ச் 8] திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி]

மக்கள் சொல்கின்றார்கள். அந்த ரூ. 20 ஆயிரம் பணத்தை மட்டுமல்ல, அந்தப் பெண்ணுடைய நகை போனது மட்டுமல்ல, அது குறித்து நாங்கள் கவலைப்படவில்லை, அந்த கிராமத்து ஏழை எளியவர்கள் வைத்திருந்த சுமார் 200 கோழிகளையும் பிடித்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். அதுதான் பெரிய தவறாக இருக்கின்றது. அந்த ஏழைகள் அதை ஏதோ ஒரு பெரிய செல்வமாக எண்ணி வைத்திருந்தனர். அந்தச் செல்வங்களும் அந்தப் போலீஸ்காரர்களாலே போய்விட்டன என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். ஐந்து ஆடுகளை வேனிலே ஏற்றிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலே நாமெல்லாம் இவ்வளவு விழிப்போடு, எச்சரிக்கையோடு இன்றைக்கு நாம் ஆட்சி செய்து கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, இப்படிப்பட்ட கொடூரமும், அநீதியும், அக்கிரமும் நடப்பது என்றால், அது ஒரு பெரிய வேதனையாக இருக்கின்றது. யுத்த காலங்களிலே பெரிய நகரங்களிலே வீழ்ச்சி ஏற்படும்தோது, அந்தந்த ராணுவ வீரர்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி குறையும், கொலையும் எது வேண்டுமானாலும் செய்கிறார்களே அப்படித்தான் இன்றைக்குச் செய்திருக்கின்றார்கள். இதை நான் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு எழுதியும் அனுப்பியிருந்தேன். அவர் அதன்மீது என்ன நடவடிக்கை எடுத்தார் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அங்கே இருக்கின்ற சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர், சப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள்தான் இந்த அளவுக்குச் செய்திருக்கின்றார்கள் என்று சொன்னார்கள். நானும் சேலம் போனபோது, மற்ற பெரிய மனிதர்கள் எல்லாம் என்னிடத்திலே சொன்னார்கள். இந்த நிலைமையெல்லாம் மாநிலத்திலே மாற வேண்டுமென்பது என்னுடைய வேண்டுகோளாகும். எனக்கு இந்த நேரம் பேச வாய்ப்பளித்த உபதலைவரவர்களுக்கு என்னுடைய வணக்கத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு விடை பெறுகிறேன்.

திரு. என். சந்திரேசத் தேவர் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, 1975-76-ம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையின்மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களை இங்கே கூற விரும்புகிறேன். பொதுவாக 26 கோடி ரூபாய் துண்டு விழக்கூடிய ஒரு நிதி நிலை அறிக்கையை இங்கே சமர்ப்பித்திருக்கின்றார்கள். 6 கோடி ரூபாய் வரி போட்டிருக்கின்றார்கள். இதை யெல்லாம் பல நண்பர்கள் விரிவாக எடுத்துப் பேசினார்கள். மத்திய அரசும் 288 கோடி ரூபாய்க்கு வரி போட்டிருக்கக்கூடிய நிலையையும், அதே நேரத்திலே மாநில அரசு 6 கோடி ரூபாய் வரி போட்டிருக்கக்கூடிய நிலைமையையும் பார்க்கும்போது, மாநில அரசைவிட மத்திய அரசு இந்த நிதிநிலை ஆண்டிலே கடுமையான வரி போட்டிருக்கின்றது என்ற நிலையை நான் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகின்றேன். அதே நேரத்திலே ஒரு பட்ஜெட் விவாதம் என்று சொன்னால், நாம் நிதிநிலையை மட்டும் பரிசீலிக்கக் கூடியதாக அமையாது. நாட்டிலுள்ள பலவிதமான அரசாங்கத்தினுடைய நிர்வாக அமைப்புகளை எல்லாம் நாம் பரிசீலிக்கின்ற அளவுக்கு நாம் இங்கே பேசுகின்றோம். இந்த நிதிநிலை அறிக்கையைப் பொறுத்தவரையிலே, முக்கியமாக நம் மாண்புமிகு

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [1975 மார்ச் 8]

முதல்வர் அவர்கள் பல திட்டங்களுக்காக உரை நிகழ்த்தியபோது, மாநில சுயாட்சி பற்றி அதிக நேரம் ஒதுக்கிப் பேசியிருக்கின்றார்கள். அது பற்றி பின்னர் நான் கூற விரும்புகிறேன்.

மூக்கியமாக அரசாங்க நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரையிலே, இந்த அரசாங்கத்தினுடைய நிர்வாகச் செலவு ஏறிக்கொண்டே போகிறது என்ற நிலைமையை, தலைவரவர்களே, தங்கள் மூலமாகத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். 60 சதவிகிதத்திற்கு மேலும் அரசாங்கம் அரசு ஊழியர்களுக்குச் சம்பளம் வழங்குகிறது. ஏறத்தாழ 60 சதவிகிதத்திலிருந்து 63, 64 சதவிகிதத்திற்கு உயர்ந்திருக்கின்றது. 536 கோடி ரூபாய் செலவு செய்கிறோம். என்ன செலவு செய்கிறோம் என்பதை நாம் பார்க்கும் போது அரசாங்க ஊழியர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் நாம் அதிலே காண முடியவில்லை.

கல்வித்துறைக்கு 120 கோடி ரூபாய்க்கு மேலாகச் செலவழிக்கின்றார்கள். 120 கோடி ரூபாய் செலவு செய்தும் பள்ளிகளிலே போதுமான தளவாடங்கள், கருவிகள், விஞ்ஞானம் போதிப்பதற்கான கருவிகள் மற்றும் வேறு எந்தவிதமான கருவிகளையும் காண முடியவில்லை. இந்த 120 கோடி ரூபாய் எதற்குச் செலவாகிறது என்று சொன்னால், பெருமளவிற்கு நாம் ஆசிரியர்களுக்கே சம்பளமாகக் கொடுக்கிறோம். ரூ. 536 கோடிக்கு இந்த நாட்டினுடைய செலவு நிலைமையில் சம்பளமாக ரூ. 300 கோடிக்குமேல் கொடுக்கின்ற நிலை இருக்கிறதே தவிர நாட்டு மக்களுக்குச் செய்யக்கூடிய சேவையானது அற்பசொற்பமானதாகத்தான் இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். நிர்வாகச் செலவைச் சிக்கனமாகச் செய்யாத வரையில், நாட்டிலே ஒரு நல்ல நிர்வாகத்தை நாம் ஏற்படுத்தியிருப்பதாகக் கருத முடியாது. அந்த நிலையிலே ஒரு நல்ல சிக்கனத்தை நாம் கையாள்வில்லை என்று நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். பொதுவாக நிர்வாகத் துறையிலே பல இடங்களிலே பல கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றன. நான் அதிகநேரம் எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. இப்போது நான் குறிப்பாகவே கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

மருத்துவ மனைகளை எடுத்துக்கொண்டால், மருத்துவ மனையிலே இன்றைய தினம் செல்லக்கூடிய நோயாளிகளுக்குப் போதுமான வசதி இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், வசதிகள் குறைவாகத்தான் இருக்கின்றன. வசதிகள் இருக்கின்றனவோ இல்லையோ, நோயாளிகள் லஞ்சம் கொடுக்காமல், தயவு இல்லாமல், நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ள வகை இருக்கிறதா என்றால் அதையும் காண முடியவில்லை. அப்படியே சென்றாலும், இன்றுள்ள கணக்கை எடுத்துக்கொள்வோமானால், நோயாளிகள் வைத்திய மனைக்குச் சென்று நோயால் இறப்பவர்கள் குறைவாகவும், போலி மருந்துகள், தகாத மருந்துகள் மூலமாக இறக்கக்கூடியவர்கள் எண்ணிக்கை அதிகமாகவும், டாக்டர்கள் காலாகாலத்தில் பார்க்காது அஜாக்கிரதையாக இருக்கின்றதால் ஏற்படும் இறப்பு எண்ணிக்கை அதிகமாகவும் இருக்கின்ற அளவுக்கு நிர்வாகம் காணப்படுகிறதே தவிர,

1975 மார்ச் 8]

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

நோயாளிகளைச் சரியான முறையிலே கவனித்து இறந்தவர்கள் எண்ணிக்கை மிக அற்பசொற்பமாகவே இருக்கின்றது. இப்படி நிர்வாகத் துறையிலே பல நேரங்களிலே பல குறைகள் ஏற்படுகின்றன.

நம்முடைய உறுப்பினர் திரு. ராமசாமி படையாச்சி அவர்கள்கூட போலீஸிலே பெரிய கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். உண்மையிலே குறிப்பாக அதிலே ஒருசில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். இன்றுள்ள போலீஸ் நிர்வாகம் இந்த நாட்டினுடைய நல்ல நிர்வாகமாக இருக்கின்றது என்று கருத முடியாது. தமிழ் நாட்டினுடைய போலீஸ் மிகச் சிறப்புடையதாக இருந்தது. ஆனால் இன்றைய நிலையிலே எப்படி இருக்கின்றது என்று சொன்னால், யார் பணம் கொடுக்கின்றார்களோ அவர்களுக்காகச் செல்லக்கூடிய நிலைதான் இன்றைய தினம் நாட்டிலே இருப்பதைக் காண்கின்றோம். எங்கே யாவது ஏதாவது காரியம் செய்ய வேண்டுமென்றால், அதற்காக போலீஸை வகைப்படுத்திக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு இன்றைக்கு தமிழ் நாட்டிலே நிலைமை இருக்கின்றது என்று சொன்னால், அது மிக மோசமானதாக இருக்கின்றது என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அது மட்டுமல்ல பல திருட்டுக்கள் கண்டுமிடிக்கப்படவில்லை. உண்மையாகக் கூறுகிறேன், பல நேரங்களில் சந்தேகப்படக்கூடிய நிலைமைகூட ஏற்பட்டிருக்கின்றது. பல பாக்டெட் திருடர்கள் பல இடங்களிலே புகுந்து கொள்ளையடிக்கின்றார்கள். பல இடங்களிலே அவர்கள் புகுந்து கொள்ளையடிப்பதற்கு போலீஸார் பலர் உந்தையாக இருக்கின்றார்கள் என்ற நிலைகூட இருந்து வருகிறது. இப்படியெல்லாம் நிர்வாகம் மிகமிக ஊழலாக, மோசமானதாக இருக்கக்கூடிய நிலையைச் சீர்திருத்தம் செய்திருந்தால், இந்த பட்ஜெட்டை வரி குறைவாகப் போட்டதற்காகப் பாராட்டிப் பேசியிருக்க முடியும். ஆனால் வரி போடவில்லை என்பதை அதிகமாகப் பாராட்டாததற்குக் காரணம், நிர்வாகத்திலே இருக்கின்ற மிகுந்த செலவுகள், மலிந்த நன்மைகளும் தான். அதனால் நிர்வாகம் மோசமாக இருக்கிறது என்று சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது.

ஒரு அரசாங்கம் வரி போடவேண்டுமென்று எண்ணினால், எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் போடலாம். வரி போடுவதிலே யாரும் ஆட்சேபினை சொல்லமுடியாது. ஒரு நாட்டிற்கு நல்ல காரியங்கள் செய்யவேண்டுமானால் வரி போடவேண்டுமே தவிர, வேறு வழியில்லை. அந்த வரிகளைப் பயன்படுத்தி நல்ல காரியங்களைச் செய்வார்களானால், அது பாராட்டக்கூடியதாக இருக்கும் என்று நான் கூறிக்கொள்கின்றேன்.

(பிற்பகல் 5-50)

ஆகையால் வரி போடவில்லையென்று அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுவதோ, வரி போட்டுவிட்டார்களென்று அரசாங்கத்தை குறை கூறுவதோ சரியான வாதமாகாது, ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது. வரி போட்டாலும் சரி, போடாவிட்டாலும் சரி, இருக்கக்கூடிய நிதியைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்தி நாட்டை ஆள்கின்றார்களா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இன்னும் அதிகமாக நான் கூறமுடியும். நான் குறிப்புக் குறிப்பாகக் கூறுகின்றேன்.

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

[1975 மார்ச் 8]

அற நிலையத் துறையை எடுத்துக்கொண்டால் அந்தத்துறை மூலமாக இந்து மதம் சுசீனித்துக்கொண்டு வருவதைப் பார்க்கின்றோம். குறிப்பாக அதிலே பணிபுரிபவர்கள் மத அடிப்படையிலே மதத்தை நம்பக் கூடியவர்களாக, தெய்வத்தை நம்பக்கூடியவர்களாக, தெய்வபக்தி யுடையவர்களாக இருப்பதில்லை. அது ஒரு தனி நிர்வாகம். அது தெய்வத்திற்குப் பணி செய்யக்கூடிய நிர்வாகம். அதிலே பணிபுரிபவர்களில் பல பேர் தெய்வநிந்தனை செய்யக்கூடியவர்கள் எக்ஸ்கியூடிவ் ஆபீசர்களாக இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு என்ன வேலை என்று சொன்னால், கோயில் கணக்கை எப்படி எழுதுவது என்று கண்டுபிடித்து கணக்கு எழுதி கோயில் சொத்து எல்லாம் ஊர் சொத்தாக மாறி விட்டது. கோயில் சொத்து பூராவையும் ஊரிலுள்ளவர்கள் எடுத்துக் கொள்கின்றார்கள் அல்லது அதிகாரிகள் எடுத்துக்கொள்கின்றார்கள், அல்லது அங்கு இருக்கக்கூடிய அறங்காவலர்கள் எடுத்துக்கொள்கின்றார்கள், இப்படியெல்லாம் குறைகள் இந்த நாட்டிலே வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. இது ஒரு மதப்பிரச்சினையாக இருக்கின்ற காரணத்தினாலே நான் இதையும் சொல்லுகிறேன்.

புலவர் ஓ. அறிவுடை நம்பி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, குறிப்பாக இந்த இடத்திலே தவறு நடந்தது என்று சொன்னால் நிர்வாகம் அந்தக் குறையை சரிசெய்வதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த நிலைகள் எல்லாம் பரவலாகப் பேசப்படுகின்றவைகள். குறிப்பாக நான் சொல்ல வேண்டுமென்று அதிக நேரம் எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. இது உண்மையான ஒரு விஷயம் என்று நான் கூறுகிறேன். பல உறுப்பினர்களுக்கே தெரியும். தெரியாமல் அவர்கள் என்னிடம் கேட்கவில்லை. எங்கே என்று அவர்கள் என்னிடம் ரூஜூ கேட்டு எங்கே என்னை மடக்கி உட்கார வைக்கலாமா என்று எதிர் பார்க்கிறார்கள். அவ்வளவுதானே தவிர இது சரியான விஷயமல்ல, என்று உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லமாட்டார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லுவதிலிருந்து உறுப்பினர் அவர்களுக்கே நன்றாகத் தெரியும் என்று தோன்றுகிறது.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அறநிலையத்துறைக்கு கமிஷனரை நியமிக்கிறபோது ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரிகளைப் போடுகிறார்கள். இது அவசியமா? இதைப் பற்றி இந்த அரசு சிந்திக்கவேண்டும். நல்ல பக்தி உள்ளவர்கள், சிறந்தவர்கள், நல்ல விதமாக மார்க்கங்கள் தெரிந்தவர்கள், இந்து மதத்தைப்பற்றி நன்றாக அறிந்தவர்களை அந்தத் துறைக்குக் கமிஷனராக நியமனம் செய்தால் அதிலே என்ன தவறு? இதற்குக் கூட ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரியைத்தான் போடவேண்டுமா? பக்திமான்களை அறநிலையத் துறைக்கு அதிகாரிகளாக அல்லது அறங்காவலர்களாக...

1975 மார்ச் 8]

[பச்சாஜாஜி. 1975. மார்ச் 8]

மாண்புமிகு திரு. என். இராஜாங்கம்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, பக்திமான்களை அறங்காவலர்களாக, அதிகாரிகளாகப் போடவேண்டுமென்று உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்வது உண்மை. அந்த பக்தியை எப்படி மனிதன் சோதித்து மனிதனை பக்தியுடையவன் என்று தண்டு பிடிப்பது? தயவுசெய்து அதற்கு விளக்கம் வேண்டும். நான் மதத்தை எடுத்துக் கொள்ளமுடியாதவனாக இருந்தாலும், நான் என்னுவது என்ன? என் இருதயம் என்ன எண்ணுகிறது என்பதைக் கண்டுபிடிப்பது யார்? இதை நான் கண்டுபிடிக்க முடியாது. அது தான் மனிதனின் குறைபாடு. மதத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. மதம் மனிதனின் உள்ளத்திலிருந்து வரும். மதம் மனிதனின் உள்ளத்திலிருந்து வரும்.

திரு. என். சந்திரேசத் தேவர்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, தெய்வ பக்தியுடையவனை, தெய்வ நம்பிக்கையுடையவனை, பார்த்தாலேயே தெரியும். அவனை ஒன்றும் கண்டு பிடிப்பது பெரிய விஷயமல்ல. ஆனால் பார்த்தாலேயே உடனே கண்டு பிடிக்கலாம்.

மாண்புமிகு திரு. என். இராஜாங்கம்: துணைத் தலைவரவர்களே, என்னை பக்தியுடையவன் என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார்களா? அல்லது இந்து மதமே தவறு என்று சொல்லுகிறேன். தவறு என்று சொல்லுகிறவன் இந்து மதத்துக்கு விரோதி என்று சொல்ல விரும்புகின்றார்களா? எதைச் சொல்லுகிறார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. என். சந்திரேசத் தேவர்: துணைத் தலைவரவர்களே, அது ஒரு சர்ச்சையான விஷயம். இந்து மதமே தவறு என்று சொல்லக் கூடிய வாதம் நம்முடைய நாட்டிலே பலராலே துவக்கப்பட்டு அதைத் தாங்கள் பின்பற்றியவர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. என். இராஜாங்கம்: துணைத் தலைவரவர்களே, அதைப் பற்றித்தான் நான் முன்னாலேயே பேசி விட்டேன். என்னைப் பார்த்து, தெய்வ பக்தி உடையவன், அல்லவன் என்று நிர்ணயிக்க என்ன அளவுகோல் இருக்கிறது என்பதைப்பற்றி அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. என். சந்திரேசத் தேவர்: துணைத் தலைவரவர்களே, இவ்வளவு தூரம் மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் பரிந்து பரிந்து பேசுவதிலிருந்து அமைச்சரவர்களுக்கு தெய்வ பக்தி இருக்கின்றது என்று எண்ணுகின்றேன் (சிரிப்பு) நான் ஏதற்காக இதைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால்.....

மாண்புமிகு திரு. என். இராஜாங்கம்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, தெய்வ பக்தி இருக்கிறது என்று உறுப்பினர் அவர்கள் என்னைச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் எனக்கு தெய்வத்தின் மீது ஒன்றும் கோபமில்லை. தெய்வம் இருக்கிறது என்று, என்னுடைய தலைவர் அண்ணை அவர்கள் ஒன்றே குலம் ஒருவனை தெய்வம் என்று அன்றே சொல்லிவிட்டார்கள். அதற்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் நாங்கள். ஆகவே ஒருவன் தேவன் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்கள். ஆனால் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு 'கோடிக்கணக்கான மக்களை தேவன் மறுத்தானா? அல்லது தேவன் பெயரைச் சொல்லுகிற மாதிரி மக்கள் மறுத்தார்களா?' என்ற கேள்வி

[மாண்புமிகு திரு. என். இராஜாங்கம்] [1975. மார்ச் 8]

வரும்பொழுது வேறுபாட்டு எண்ணம் வருகிறதா? ஆகவே அந்த எண்ணத்தின் அடிப்படையில் எங்களை உங்களோடு ஒத்து வராதவர்கள் என்று எண்ணுவது சரியா?

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அரசைப் பற்றியோ, இந்த அரசை நடத்துகின்றவர்களைப் பற்றியோ நான் குறை கூறுவதாக அவர்கள் எண்ணியிருப்பார்களானால் அது தவறு. கோயில் நிர்வாகத்தை நடத்துகிறவர்களைப் பற்றித்தான் நான் இருக்கின்ற குறைகளை கூறுகின்றேனெயொழிய, இங்கு இருக்கக்கூடிய அமைச்சர்கள் கோயில் நிர்வாகத்தைச் செய்யக்கூடியவர்களல்ல. அமைச்சரவர்கள் கோயிலில் நிர்வாகம் செய்பவர்களை நியமனம் செய்பவர்கள். நல்ல தெய்வ பக்தி உடையவர்களாக இருப்பவர்களை அப்படி நியமித்தால், கோயிலுக்கும் மதத்துக்கும் நல்லது என்றுதான் நான் சொல்லுகின்றேனெயொழிய வேறு ஒன்றுமல்ல. பொதுவாக இதில் கமிஷனர் போன்ற பதவிகளுக்கு ஐ.எ.எஸ். பட்டம் பெற்றவர்களைப் போடுவது விரும்பத்தக்கதன்று. டெக்னிக்கல் குவாலிபிகேஷன் உடையவர்கள் எஞ்சினியர் வேலைக்குத் தேவை, டாக்டர் வேலைக்கு வேண்டும். அது மாதிரி சில குறிப்பிட்ட வேலைகளுக்குத் தான் டெக்னிக்கல் குவாலிபிகேஷன் வேண்டும். அறநிலைய கமிஷனர் யாராக இருக்க வேண்டும்? அதற்கு டெக்னிக்கல் குவாலிபிகேஷன் வேண்டும், தெய்வத்தை நன்றாக வழிபடக் கூடியவர்களாக, நன்றாக மதத்தினுடைய ஆச்சாரம் தெரிந்தவராக இருப்பது தான் அதற்குப் பெரிய குவாலிபிகேஷனே தவிர வேறொன்றுமில்லை.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா: துணைத் தலைவரவர்களே, இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய கமிஷனர் திரு. நரசிம்மன் அவர்கள் நல்ல பக்திமான்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : துணைத் தலைவரவர்களே, அவர் ரிட்டையராகிவிட்டார். இரண்டு மாத காலம் ரஜா போட்டிருக்கின்றார்கள். இப்பொழுது கேஸ்கள் எல்லாம் குவிந்து கிடக்கின்றன. அங்கு கவனிப்பாரற்ற முறையிலே நிர்வாக வேலைகளெல்லாம் குவிந்து கொண்டே இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் எல்லாம் போக்கப் பட வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் குறிப்பிடுகின்றேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: துணைத் தலைவரவர்களே, அவர் ரிட்டையராகி போகக்கூடிய காரணத்தாலே வரக்கூடியவரும் அப்படிப்பட்ட பக்திமானாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் அவர் அந்தக் கருத்தைக் கூறுகிறார்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா: துணைத் தலைவரவர்களே, என்னைப் பொறுத்தவரை, இதுவரை இருந்தவர்கள் எல்லாம் பக்திமான்களாகத்தான் இருந்திருக்கிறார்கள். கோயிலுக்கு வரும்போது பார்த்தால், ரொம்ப பய பக்தியாக, துண்டெடுத்து இடுப்பிலே கட்டி, கை பொத்தி, வாய் பொத்தித் தான் கோயிலுக்கு வருவார்.

1975 மார்ச் 8]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் மிக நல்லவர்களாக இருப்பதால், யாரைப் பார்த்தாலும் அமைச்சரவர்களுக்கு அந்த ஒரு அபிப்பிராயம்.

புலவர் ஓ. அறிவுடை நம்பி: துணைத் தலைவரவர்களே, எங்களுடைய இயக்கத்தைச் சேர்ந்த நண்பர் ஒருவர் அறங்காவலராக, தலைவராக திருவேற்காடு மாரியம்மன் கோயிலிலே இருக்கிறார். அவருடைய பெயர் மணிவண்ணன் என்பது. முழுக்க முழுக்க பக்திமானாக மாறி அங்கே கடமை செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினர் அவர்கள் சிந்தனை செய்து இவ்வளவு நேரமாக ஒரு பக்திமானைத்தான் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: துணைத் தலைவரவர்களே, ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்: துணைத் தலைவரவர்களே, ரொம்ப நன்றி. அப்படிப்பட்ட பக்தி ஒரு சோறு பதம். அப்படிப்பட்ட ஒரு பக்தி உருவாகுமேயானால், அது நாட்டுக்கு நல்லது, நான் அதை வர வேற்கிறேன் என்று கூறுகிறேன்.

அடுத்து, தொழில் துறைக்கு அதிகமாக இந்த அரசாங்கம் உதவி செய்வதைவிட விவசாயத் துறைக்கு அந்தப் பணத்தைச் செலவு செய்யுமானால், உணவு உற்பத்தித் துறையிலும் சரி, இந்த நாட்டிலே பலவிதமான மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கும் விஷயத்திலும் சரி, நல்ல விதமான ஒரு வளத்தைக் காணமுடியும்.

அதற்கு அடுத்தாற் போல் காவிரி நீர் பிரச்சினைபற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். காவிரி நீர் பிரச்சினையிலே ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை நான் இந்த சபையிலே தெரிவிக்க ஆசைப் படுகிறேன். இன்றையதினம் காவிரித் தண்ணீர் நமக்குக் கிடைக்க வில்லை என்பதற்காக மைசூர் அரசோடு நாம் போராடுகின்றோம். பல விதமான வாக்கு வாதங்கள் எல்லாம் செய்கின்றோம். நண்பர் திரு வசந்தபாய் அவர்கள் நீண்ட நேரம் இங்கே அதைப்பற்றிப் பேசினார்கள். நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் அதற்காக நிறைய நேரம் எடுத்துக் கொண்டு எப்படிச் சமாளிப்பது என்பது பற்றியே சிந்தித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதிலேயுள்ள தாவா என்ன? காவிரியிலிருந்து நமக்குத் தண்ணீர் வரவில்லை என்ற தாவா தான். காவிரித் தண்ணீர் பாய வேண்டிய நேரங்களில் பாய்வதற்குப் போதுமான தண்ணீர் கொடுக்காமல் கருநாடக அரசு தடுத்து வேறு நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சுகின்றது என்ற ஒரு நிலைதான் அங்கு ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. இந்த நிலையை கருநாடக அரசு செய்தால் என்ன? இன்றைய தினம் நான் ஒரு குறிப்பு கூறுகின்றேன். இதை இந்த அரசாங்கம் கவனமாக, உன்னிப்பாகப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். சேலம்

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

[1975 மார்ச் 8]

மாவட்டம், மோகனூர் வட்டாரத்தில் மோகனூர், மாப்பள்ளி என்ற இரண்டு கிராமங்களிலே பல ரூபாய் மதிப்புள்ள கிணறுகள், பெரிய கிணறுகள் காவிரி பக்கத்திலே கட்டப்பட்டு பெரிய ராட்சஸ பம்ப்செட் வைத்து, 3 ஆயிரம் ஏக்கர் கரும்புப் பயிரிருக்கு லிட்ட இரிகேஷன் கொடுப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு, ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 7,500 ரூபாய் எஸ்டிமேட்டுடன் பெரும் கோடிக்கணக்கான ரூபாயை அந்த வட்டாரத்திலுள்ள ஒரு பிரமுகர் வசூல் செய்து கொண்டிருக்கின்றார். ஒரு ஏக்கருக்கு இப்பொழுதே அட்வான்ஸாக 2 ஆயிரம் ரூபாய், 2,500 ரூபாய் என்று ஏறத்தாழ 15 இலட்சம் ரூபாய் வாங்கிவிட்டார்கள். ரூகோபல ரோடுகளைக் கடந்து செல்வதற்காக மதுககள் எல்லாம் போடப்பட்டிருக்கின்றன. பைப் குழாய்கள் எல்லாம் பொருத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கு அரசு எந்தவிதமான ஒப்புதலும் கொடுக்காமல், அரசினுடைய சம்மதத்தைப் பெறாமல், இப்படித் தவறான முறையில் நடந்து கொண்டிருப்பதை இந்த அரசு தெரிந்து கொண்டிருக்கிறதா, அல்லது அறியாமலிருக்கிறதா என்ற உண்மையை அறிய நான் ஆசைப்படுகின்றேன். அப்படித் தெரியாமல் இருந்திருக்குமானால், உடனடியாக அதைக் கண்டுபிடித்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

(மிற்பகல் 6-00)

தஞ்சை மாவட்டத்திற்கும், சோழமண்டலத்திற்கும் வரவேண்டிய காவிரித் தண்ணீரை கருநாடகக்காரர்கள் அணை கட்டிவிட்டார்கள் என்று தமிழகம் முழுவதும் கொதித்தெழுந்தது எதற்காக? சட்டபூர்வமாகக் கொடுக்கப்படவேண்டியதை தடுத்துவிட்டார்கள் என்பதற்காக. அதே நேரத்திலே கருநாடகத்தை விட்டு விட்டு சேலத்திலே உள்ளவர்கள் கருநாடகக் காரர்கள் செய்வதுபோலவே செய்துகொண்டிருந்தால் என்ன அர்த்தம்? “அப்புர் டேம்” என்று கருருக்குப் பக்கத்திலே கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதிலேயிருந்து வாய்க்கால் வெட்டப்படுவதாக அறிகின்றேன். இப்பொழுது காவிரியிலேயிருந்து பலவித சட்ட விரோதமான திட்டங்கள் பல தனிப்பட்ட வர்களால் போடப்பட்டு வருகின்றன. அதை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகின்றேன். அதை இதுவரை கவனிக்காமல் இருந்திருப்பார்கள் என்றால், உடனடியாகக் கவனித்து, பைபாஷ் கணக்கிலே காவிரிப் பாசனம் எதற்கு இருக்கிறதோ, அதற்குத்தான் என்ற நிலையை ஆக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதைச் செய்யவில்லையென்றால், தஞ்சை மாவட்ட விவசாயிகளும், சோழ மண்டல திருச்சி விவசாயிகளும் பெருமளவிற்குப் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஏற்கெனவே கருநாடகம் சரியாகத் தண்ணீர் விடவில்லை. விடக்கூடிய தண்ணீரையும் எடுக்கக்கூடிய நிலை ஏற்படுமேயானால், அதுவும் நெல்லுக்கு வரக்கூடிய தண்ணீரை 3,000 ஏக்கர் கரும்புக்குப் பாய்ச்சக்கூடிய நிலை ஏற்படுமானால், மிகவும் கஷ்டம் ஏற்படும். 15 லட்ச ரூபாய் வசூலிக்கக்கூடிய நிலை அங்கே இருக்கிறது. இதைக் கவனிக்கவேண்டும். இதைச் செய்யவில்லாது, தஞ்சை மாவட்டத்தின் தலைவியையே மாற்றும் புடியாக இருக்கும் என்று கூறுகிறேன்.

இறுதியாக, மாநில சியாட்சிபற்றி என்னுடைய கருத்தை இந்தச் சபையிலே குறிப்பிடும் முடிவுக்கு வந்திருக்கின்றேன். மாநில சியாட்சி என்ற விஷயத்தை நண்பர்கள் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கின்றார்கள்.

1975 மார்ச் 8]

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

மாநில சுயாட்சி என்பது இந்த அரசுக்கு முன்னால் எங்களாலே கோரப் பட்ட ஒரு விஷயம். ஆகையினாலே அதிலே எங்களுக்கு ஆட்சேபணை கிடையாது. ஆனால் காங்கிரஸ்காரர்கள் மாநில சுயாட்சிக்குமட்டும் கோரவில்லை. காந்தியடிகள் கிராம ராஜ்யம் வேண்டும் என்று கோரினார்கள். கிராமத்தினுடைய தேவையை அந்தக் கிராமத்திலே உள்ள வர்களே பூர்த்தி செய்து கொண்டு அவர்களுக்குத் தேவையான வசதிகளை அவர்களே செய்து கொண்டு, நிர்வாகத்தை அவர்களே நடத்த அதிகாரத்தைக் கொடுத்து, செம்மையாக நடத்த கிராம ராஜ்யம் வேண்டுமென்று காந்தியடிகள் கூறினார்கள். அதன் காரணமாகத்தான் கிராமப் பஞ்சாயத்து, பஞ்சாயத்து கூட்டுமன்றம் என்றெல்லாம் வைத்திருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையிலே இயங்கிவந்த பஞ்சாயத்தும், கூட்டுமன்றமும், இந்த அரசிலே எவ்வளவு மோசமாக இந்த எட்டு ஆண்டு காலத்திலே வந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்போது, நீங்கள் ஏன் மாநில சுயாட்சி கேட்கிறீர்கள் என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாநில சுயாட்சி அவர்களுக்கு இல்லை. நாட்டிற்கு.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, கூட்டு மன்றத்தினுடைய பல அதிகாரங்கள் எடுக்கப்பட்டுவிட்டன. ஒரு கிராமத்திற்குத் தண்ணீர் வேண்டும் என்றால் கூட, சென்னைக்கு வந்து திரு. கந்தப்பனைப் பார்த்து, எனக்குக் குடிக்கத் தண்ணீர் வேண்டும் என்று கேட்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. ஒரு கிராமத்திலே கிணறு வெட்ட வேண்டுமென்றால் கூட, சென்னைக்கு வரவேண்டியதாயிருக்கிறது குடிசைகள் கட்டவேண்டுமென்றால், குடிசை மாற்று வாரியத்திற்கு சென்னைக்கு வரவேண்டியிருக்கிறது. இதையெல்லாம் யார் செய்ய வேண்டும்? கூட்டுமன்றங்கள் செய்யவேண்டியதல்லவா? அதையெல்லாம் நாளாவட்டத்திலே எடுத்துக்கொண்டு வாரியம் என்று ஆக்கினார்கள். இந்த வாரியம் எல்லாம் வந்தபிறகு இந்த நாட்டிற்கு மாநில சுயாட்சி வந்தால் என்ன, வராவிட்டால் என்ன? மாநில சுயாட்சி கேட்பதன் அடிப்படையான நோக்கம், இந்த நாட்டில் கிராம ராஜ்யம் ஏற்பட வேண்டும். கிராம மக்களிடத்திலே எழுச்சி ஏற்படவேண்டும் என்பது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆகவே மாநில சுயாட்சி கேட்க உங்களுக்கு என்ன வாய்ப்பு இருக்கிறது? உங்களிடம் ஆட்சி இருக்கிறது. நாளைக்கே திட்டம் போடுங்கள். இந்த நாட்டை நாங்கள் மட்டும் ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்று ஆசைப்படவில்லை. இந்த நாட்டிலே உள்ள நிர்வாகம் பரவலாக நடக்க வேண்டும். அந்த அதிகாரத்தைப் பரவலாக பகிர்ந்தளிக்கத் தயாராக இருக்கின்றோம் என்று கூறி, புதியுயிரம் ஜனத் தொகை உள்ள இடத்திலே பஞ்சாயத்திற்கு அதிகாரத்தைக் கொடுங்கள், ஒரு லட்சம் ஜனத்தொகை உள்ள இடத்திலே பஞ்சாயத்துக் கூட்டு மன்றத்திற்கு அதிகாரத்தைக் கொடுங்கள், அதற்கு மேல் ஜில்லா மட்டத்திலே செய்யுங்கள். இப்படியெல்லாம் செய்துவிட்டு, பிறகு நீங்கள் மாநில சுயாட்சி என்று கேட்டால், தமிழ்நாடு முழுவதும் உங்கள் பின்னால் நின்று மாநில சுயாட்சிக்காகப் போராடக் கூடிய நிலையைக் காண முடியும். அதை விட்டுவிட்டு கிராமத்திலே யாரும் ஆட்சி செய்யக்கூடாது, நகரத்திலேயும் ஆட்சி செய்யக்கூடாது. மாவட்டத்

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

[1975 மார்ச் 8]

திலேயும் ஆட்சி செய்யக்கூடாது, ஆனால் சென்னையிலே நான் ஆட்சி செய்வேன், எனக்கு மாநில சுயாட்சி வேண்டுமென்றால், அதற்கு நாங்கள் ஒத்துப்பாடத் தயாராக இல்லை என்பதை இந்த மன்றத்திலே தலைவர் அவர்கள் மூலமாக நான் தெரிவித்துக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. மு. மாசிலாமணி: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுடைய 1975-76 ஆம் ஆண்டிற்கான நிதி நிலை அறிக்கையின் மீது பேசுவதற்கான வாய்ப்பை நல்கியமைக்கு என் நன்றியையும் வணக்கத்தையும் முதற்கண் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் கிட்டத்திட்ட 26 கோடி ரூபாய் துணைவிழுந்திருந்தாலும், இந்த நிதிநிலை அறிக்கை என்னைப் பொறுத்தவரையிலே, ஒரு புனித சாசனம் என்பதை நான் குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். இந்த நாட்டிலே அடித்தளத்திலே வாழ்கின்ற தாழ்த்தப்பட்ட பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் நல்வாழ்விற்காக, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எந்தக் கனவைக் கண்டாரோ, தந்தை பெரியார் அவர்கள் எதை நினைத்து அவர் காலம் பூராவும் தள்ளாடித் தள்ளாடி இறுதி மூச்சுவரை நினைத்துச் சென்றாரோ, இந்த நாடு வெள்ளையனுடைய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து விடுதலை பெற்று, இந்திய பூபாகம் சபித்சம் அடைய வேண்டும் என்று உத்தமர் காந்தியார் நினைத்தாரோ, அதற்கெல்லாம் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்த ஆட்சியில் முதன்முதலாக முதலமைச்சராக வந்தபோது, இரண்டே கால் ஆண்டிலே ஒரு பாரம்பரியத்தை உருவாக்கிச் சென்றுவிட்டார்கள். அந்த அடிப்படையிலே, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் விட்டுச் சென்ற அடிச்சுவட்டில், இன்றையதினம் 4½ கோடி மக்களுக்கு தளநாயகனாக, தாழ்ந்துகிடக்கின்ற சமுதாய மக்களை தட்டியெழுப்புகின்ற பிரச்சினையிலே கவனம் செலுத்தி, இன்றைக்கு புரட்சிகரமான திட்டத்தை இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் 1975-76 ஆம் ஆண்டிற்கு தமிழக அரசு தாழ்த்தப்பட்டோர் முன்னேற்றத்திற்காக 10.88 கோடி ரூபாய் செலவிடத் திட்டமிட்டிருக்கிறது. இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே, இதற்காக மத்திய அரசு தர இருக்கின்ற பணம் ரூ. 50 இலட்சம்தான். ஏதோ கருணையோடு ஒதுக்கியிருக்கின்றது. ஆனால் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஒரு பைசாகூட அளிக்கவில்லை. தமிழ்நாட்டிலே இருக்கிற பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களில் யாராவது ஒருவர் பட்டதாரியாக வருவாரேயானால், அவருக்கு உபகாரச் சம்பளம் தருவதற்கு ஏற்கெனவே மத்திய அரசு இரண்டு அல்லது மூன்று இலட்சம் ரூபாய் கொடுத்து வந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் இரண்டு கோடி பேர் வாழ்கிற தமிழகத்தில் அவர்களுக்கென்று ஒரு துறையை ஆரம்பித்து, அந்தத் துறையில் 168 வகுப்பாராகப் பின்னப்பட்டு இருக்கிறவர்களுக்கு, பிற்பட்டோர் நலத்துறை என்று ஏற்படுத்தி, அது நாளொருமேனி பொழுதொரு வண்ணமாக, பாங்காக நல்ல பல திட்டத்தினைச் செய்து வருவதை மத்திய சர்க்கார் உணர்ந்து, அது கொடுத்துக்கொண்டு வந்ததைக் கூட இன்றைய தினம் நிறுத்திவிட்டது. இதை நான் மிகவும் வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1975 மார்ச் 8]

[திரு. மு. மாசிலாமணி]

இன்றைய தினம் கல்வி வசதியைப் பரவலாக்க, அதனுடைய தரத்தை மேலும் உயர்த்த நம்முடைய அரசு கருதுகின்ற நேரத்தில், நான் ஒன்றைக் கவனப்படுத்த ஆசைப்படுகின்றேன். இதே மாமன்றத்தில் 8—12—1972 அன்று நான் கன்னிப் பேச்சைத் துவக்கியபோது, இந்த நாட்டின் கல்வித் தரம், இந்த நாட்டில் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களாக இருக்கின்ற முடி திருத்து வோர், சலவையாளர், விஸ்வகர்ம சமுதாயம், இன்னும் மற்ற சமுதாயம் என்று 168 வகையாக பின்னப்பட்டு இருக்கின்ற மக்களுடைய பிள்ளைகள், எஸ். எஸ். எல். சி. தேர்வு பெற்று, பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் தேர்வு எழுத வேண்டும் என்றால், ஆங்கிலத்தில் 40 மதிப்பெண்கள் பெறவேண்டும், தமிழில் 40 மதிப்பெண்கள் பெறவேண்டும் என்று இருப்பதை, ஆங்கிலத் தில் 35 மதிப்பெண்கள் பெற்றால் போதும், அதைப் போலவே தமிழில் 35 மதிப்பெண்கள் பெற்றால் போதும் என்று திருத்த வேண்டுமென்று நான் குறிப்பிட்டேன் அன்றைய தினம். பிற்பட்ட மக்களாக இருப்பவர்கள் பொருளாதார ஏற்றம் உள்ளவர்களைக் இல்லாமல், தாழ்ந்து தாழ்ந்து வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பவர்கள், அவர்களுடைய பிள்ளைகள், எஸ். எஸ். எல். சி. தேர்வில் 40 மதிப்பெண்கள் ஆங்கிலத்தில் வாங்க முடியவில்லை. 38 மதிப்பெண்கள், 39 மதிப்பெண்கள் பெற்றுத் தேறிய வர்கள் எத்தனையோ பேர் சர்வீஸ் கமிஷன் தேர்வு எழுத முடியாமல் இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, தலைவர் அவர்கள் மூலமாக இந்த அரசைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவர்களுக்கெல்லாம் வாழ்வளிக்க வேண்டும் என்றால், மதிப்பெண்களைக் குறைக்க வேண்டும், அப்படிக் குறைத்து அவர்கள் தேர்வு எழுத அனுமதிக்கவேண்டும் என்று சொன்னேன்.

(பிற்பகல் 6-10)

அதை இந்தக் காருண்யமிக்க அரசு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், பிற்பட்ட மக்களுக்கும் சமீபத்தில் போட்ட உத்திரவின் மூலம் அண்மையில் செயல்படுத்தியிருக்கிறது. அந்த உத்தரவு என்னவென்றால், எஸ்.எஸ்.எல்.சி.-யில் தேறிய மாணவர்கள், கல்லூரிப் படிப்பிற்குத் தகுதி பெறும் அளவிற்கு எண்களை வாங்கியிருந்தால், அவர்கள் தமிழ்நாடு பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் தேர்வையும் எழுதலாம் என்று 31—10—1974 முதல் அமுல்படுத்தியிருக்கிறது. இது சாதாரணமான காரியம் இல்லை. முதலில் இந்தச் சலுகையை பிற்பட்ட மக்களுக்காகவே கேட்டோம். ஆனால் கருணை மிக்க இந்த அரசு இதை நாட்டிலுள்ள எல்லா சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் கொடுத்திருக்கிறது. இதற்கு நாம் நன்றி செலுத்த வேண்டாமா? “நன்றி மறப்பது நன்றன்று, நன்றல்லது அன்றே மறப்பது நன்று” என்று திருவள்ளுவர் சொல்லிருக்கின்றார். எதிர்க் கட்சியினருக்கு, முக்கியமாக கண்ணியமிக்க எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள வேன், 1967-லே நம்மால் போற்றப்படும் பெருந்தலைவர் திரு காமராஜர் அவர்கள் விருதுநகர் தொகுதியில் நின்று தோல்வியடைந்து, திராவிட முன்னேற்றக் கழக வேட்பாளர் அங்கே வெற்றிபெற்றார். இதை அடுத்து, பத்திரிகை நிருபர்கள் அண்ணாவிடம் அது பற்றிக் கேட்டபோது, நான் அது கேட்டு அதிர்ச்சி அடைந்தேன் என்றார். ஆனால் பத்திரிகை

[திரு. மு. மாசிலாமணி]

[1975 மார்ச் 8]

நிருபர்கள் அவ்வளவு சுலபமாக விடுபவர்கள் இல்லையே. எனவே அவர்கள் தொடர்ந்து கேட்டார்கள், அந்தத் தோல்விபற்றி தாங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள்? என்று. அப்போது அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், காமராஜர் அவர்கள் தங்கக் காப்பு போன்றவர். அவரது தோல்வி எனக்கு அதிர்ச்சியாகவே இருக்கின்றது என்றார். அவர் அரசியலில் எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களையும் அவ்வளவு கண்ணியத்தோடுதான் கருதி வந்தார்கள். ஆனால் அவரால் உருவாக்கப்பட்ட இந்த அரசு செய்து வந்துள்ள நல்ல பல காரியங்களை எதிர்க் கட்சித் தலைவர்கள் அதே கண்ணியத்தோடு பாராட்டுவதில்லை. ஏனோ தெரியவில்லை.

அடுத்து ஒன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன், இன்று தொழில் நுட்பப் பள்ளிகளிலே 39 சதவிகிதம் மார்க் வாங்கியிருந்தால்கூட அவர்களுக்கு அங்கே சேருவதற்கு அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது. இதுபற்றிய விதி முறை களைச் சற்றுத் தளர்த்த வேண்டும். நேற்றுக்கூட செங்கற்பட்டில், முடி திருத்துவோர் மகன் டைப்ரைடிங் வகுப்பில் சேர 44 ரூபாய் உபகாரசம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறதைப் பெற வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டும் அந்த மாணவருடைய மார்க்குகள் 38 என்று இருந்தால் உபகாரச் சம்பளம் இல்லை என்று சொல்லப்பட்டுவிட்டது என்று கேள்விப்பட்டேன். அன்றாடம் முடிதிருத்திப் பிழைக்கும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மாணவர் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுப்படித்து மேலும் ஒரு தொழிலைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றால், 1½ மார்க்குகள் குறைவாக இருக்கிறது என்று உபகாரச் சம்பளம் மறுக்கப்படுகிறது. நான் நமது மாண்புமிகு தலைவர் அவர்கள் மூலம் நமது கலைஞர் அவர்களுக்கு இதைக் காணிக்கையாக வைக்கிறேன், நல்ல பல உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்துள்ள இந்த அரசு, இது விஷயத்திலும் எஸ். எஸ். எல். எஸ். எல். எல். யில் தேர்வு பெற்றிருந்தால் போதும் என்று உத்தரவிட்டு பிற்பட்ட சமூதாய மக்களுக்கு உதவியினை அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து அண்மைக்காலத்தில் என். ஜி. ஒக்களுக்கும் மற்ற தொழிலாளர்களுக்கும் இன்னும் நகர சுத்தித் தொழிலாளர்களுக்கும் கூட அரசாங்கத்தில் வீடுகட்டித் தந்திருக்கின்றார்கள். அதைப் போன்றே முடிதிருத்துவோருக்கும் வீடுகளைக் கட்டித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவர்களுக்காக வட சென்னையிலே 500 வீடுகளையும் தென் சென்னையிலே 500 வீடுகளையும் கட்டித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கட்டிக்கொடுத்து மாதா மாதம் ரூ. 15 என்று வாடகை வாங்கிக்கொண்டால் அந்த சமூதாயத்தினர் அனைவருமே இந்த அரசுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுவார்கள். மேலும் இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் வாழ்விழந்த கைம்பெண்களுக்கும் அனாதைச் சிறார்கள்க்கும் மீண்டும் நல் வாழ்வினை அளிப்பதற்காக வாய்ப்பையும் வசதியையும் செய்து தந்திருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதைப் பார்க்கும்போது அன்று கைம்பெண் நிலை பற்றி புரட்சிக் கவிஞர் பாரதி தாசன் பாடினாரே, அவர் இன்று கலைஞர் அவர்களின் ஆட்சியைக் காண நம்மிடையே இல்லையே என்றுதான் என்னைத் தோன்றுகின்றது. அவர் பாடினார், கோரிக்கையற்றுக் கிடக்குதண்ணே இங்கு வேரில் பழுத்த பலா, என்று. அவர் அன்று பாடியதை எண்ணி இன்று நமது கலைஞர்

1975 மார்ச் 8]

[திரு. மு. மாசிலாமணி]

ஆட்சியிலே அவர்களுக்காக இந்தத் திட்டத்தினை நமது அரசு செயலாற்ற இருக்கின்றது. புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அன்று நினைத்ததை நமது கலைஞர் அவர்கள் இன்று செயலாற்றி வருகின்றார்.

இன்னும் ஒன்றைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன், நெசவாளர்களின் துயரைத் துடைப்பதற்காக இந்த அரசு பல நல்ல திட்டங்களைத் தீட்டித் தந்திருக்கின்றது. நெசவாளர்களுக்கென திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இன்றைக்கு மட்டுமில்லை, 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அதன் தலைவர் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும், நாவலரும், கலைஞரும், பேராசிரியரும், தங்கள் தோளில் துணிகளைச் சுமந்து சென்று தெருத் தெருவாக அலைந்து விற்றிருக்கின்றார்கள். இன்றைக்கு அவர்களுக்காக பல திட்டங்களை உருவாக்கிச் செயல்படுத்த இருப்பதைப் பார்த்து அவர்களும் மற்றவர்களும் இந்த அரசுக்கு நன்றி செலுத்த கடமைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இந்த நிதி நிலை அறிக்கையின் மீது பேசுவதற்கு மிகக் குறுகிய நேரத்தையே எனக்குத் துணைத் தலைவர் அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். நாங்கள் எல்லாம் சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் வாழ்கின்றவர்கள். எனவே..

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : ஐந்து பேர் இன்னும் பேசவேண்டும். வகுப்புவாரியாகப் பிரிப்பதற்கு நேரம் எங்கே இருக்கின்றது?

திரு மு. மாசிலாமணி : துணைத் தலைவரவர்களே, இந்த நாட்டிலே 17 லட்சம் மூடிதிருத்துவோரும் 17 லட்சம் சலவைத் தொழிலாளர்களும் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் என்ன நினைக்கின்றார்கள் என்பதை இந்த மாமன்றத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். இந்த நாட்டிலே பஞ்சை பராரிகள், ஏனோ தானோக்கள், சின்னதுகள், பிளாட்பாரத்தில் வசிப்பவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்கள் எல்லாம் இந்த மாமன்றத்திலே வந்து அமருகின்றதா என்று பயப்பட்டார்கள் ஒரு நேரத்திலே. அப்படிப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த மாமன்றத்திலே பெரும் பெரும் பட்டதாரிகள் முன்பு, பெரும் நிலப்பிரபுக்கள் முன்பு இன்று உறுப்பினர்களாக அமர்ந்திருக்கிறோம் என்றால், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கே நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கும் என்று சொல்லி நமது கலைஞர் அவர்கள் சமர்ப்பித்த இந்த நிதி நிலை அறிக்கையினை வரவேற்று இம்மா மன்றத்தில் இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தின்மீது பேச வாய்ப்பினை அளித்த மாண்புமிகு தலைவரவர்களுக்கு என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்து அமருகின்றேன், வணக்கம்.

புலவர் ஓ. அறிவுடை நம்பி : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, 1975-76-ஆம் ஆண்டிற்கான நிதி நிலை அறிக்கையினை, தம்பிகளில் தலை சிறந்த கலைஞர் கோமான், தமிழ்நாட்டு மலைச்சாரல், குளிர்ப் பூங்காற்று, கொம்புத்தேன் பேச்சாளர், கொள்கைக் கோமான், நாடகத்தால், திரைப்படத்தால், நலம் மிகுந்த சொல்லால் நாட்டார் உளங்கவர்ந்த எந்தன் ஆசான் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் இதனை வழங்கியுள்ள இதனை வரவேற்றுச் சிலபல வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகின்றேன்.

[புலவர் ஓ. அறிவுடை நம்பி]

[1975 மார்ச் 8]

இந்த நிதிநிலை அறிக்கையினைக் குறித்து மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் பேசும்போது அதன் காவிய நகையினைப் பாராட்டும் வகையில் திருவாசகம் என்றார். திருவாசகத்துக்கு உருகார்—இங்கு ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார் என்று சொல்லுவார்கள். “வான் கலந்த காணிக்கவாசக, நின் வாசகத்தை நான் பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே தேன் கலந்து பால் கலந்து தீங்கனிச் சுவை கலந்து ஊன்கலந்து உயிர் கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே” என்ற அந்தப் பாடலோடு இங்கே நம் டாக்டர் அவர்கள் வழங்கியுள்ள நிதிநிலை அறிக்கையினை ஒப்பிட்டால், அது மிகையாகாது என்றே கருதுகிறேன்.

இந்த நிதிநிலை அறிக்கை சமதர்மப் பொழில்! சமுதாயப் பாதுகாப்புக் கழனி!! அரசு ஊழியர் வாழ்வில் பயிர்வேறு படைக்கின்ற மேகம், திமிரெடுத்த அதிகாரக் குவியல் எனும் ஆதிக்கக் கழுகின் சிறகுகளை கருக்கிப் பொசுக்கிச் செய்யும் சுயாட்சித் தீப்பந்தம், இதிலே ஏழையர்க்கு வரியில்லை, வசதியுடையவர்க்கே வரி என்று குறிப்பிடும் போது சிலர் குறிப்பாகச் சொன்னார்கள், தேயிலைக்கும் காப்பிக்கும் வரி போடப்பட்டிருக்கின்றதே என்று. ஆனால் தேயிலைக்கும் காப்பிக்கும் பிரெஞ்சுக் காப்பிக்கும் சிக்கரிக்கும் இத்தனைக்கும் போடப்பட்டுள்ள வரி, பிற மாநிலங்களிலுள்ள வரியினையொட்டி 5½ சதவிகிதம் என்று இருந்ததை 6 சதவிகிதம் என்றுதான் மாற்றியிருக்கின்றார்கள். ரூ. 100க்கு ஒருவர் தேயிலை வாங்கினால் இனி 50 காசு அதிகமாக அதற்கு வரி கட்ட வேண்டும். ரூ. 10க்கு வாங்கினால் ஐந்து காசு அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டும் வரியாக. அதைத் தவிர அதிகப்படியான வரியை விதிக்கும் எண்ணம் இந்த மாமன்றத்திலே அமர்ந்துள்ள அமைச்சர் பெருமக்களுக்கு இல்லை என்ற முறையில்தான் நமது டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் ரூபாய் ஆறுகோடிக்குத்தான் வரியை விதித்தார்கள். ஆறு கோடிக்கு வரியா என்று கேட்பவர்களுக்கும் இம்மாமன்றத்திலே இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு நான் பணிவன்புடன் எடுத்து வைக்க விரும்புவது, நாம் நமது நாட்டின் பாதுகாப்பு நிதியாகத் திரட்டித் தந்ததுகூட ஆறு கோடிக்கு மேலேதான் என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

விலைவாசி பற்றிக் குறிப்பிட்டு, அது ஏறியிருப்பதை மிக அழகாக எடுத்துச்சொல்லியிருக்கின்றார்கள் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள்.

(பிற்பகல் 6-20).

இன்றைக்கு விலைவாசி மிகக் கடுமையாக ஏறியிருக்கிறது. ஆனால் இந்த விலைவாசி ஏற்றத்திற்கு உரிய காரணத்தை டாக்டர் விஜயலட்சுமி பண்டிட் அவர்களுடைய மகளார், இந்திரா காந்தியினுடைய மருமகள், நயனதாரா அவர்கள் மறைந்துபோன “சமஸ்காரின் தலை” என்கின்ற ஒரு கட்டுரை எழுதி அதிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். தேர்தலுக்காகத் திரட்டிய கறுப்புப் பணம் இன்றைக்கு அரசின் பொருளாதாரத்தோடு போட்டி மிட்டு விலைவாசி விஸ்வரூபம் எடுத்திருக்கிறது என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சொல்லியிருப்பவர் நயனதாரா. அவர் இந்திரா காந்தியினுடைய மருமகள்.

1975 மார்ச் 8]

[புலவர் ஓ. அறிவுடை நம்பி]

அது மட்டுமல்ல, முன்னைய நிதி அமைச்சராக இருந்த திரு ஓய். பி. சுவான் அவர்கள், ராஜ்ய சபையில் சொல்கிறபோது, ரூபாயினுடைய மதிப்பு மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டிய விதத்தில், 22 காசு என்று சொன்னார்கள். அன்றைய தினம் ஜனசங்கத்தினுடைய தலைவரான திரு அத்துவானி அவர்கள், 22 காசுக்கு ரூபாயினுடைய மதிப்பு குறைந்திருக்கிறது என்று சொன்னால், இனி 5 ரூபாயை ஏன் ஒரு ரூபாயாக ஆக்கக்கூடாது என்று கேட்டார்கள். இன்றைய தினம் ஜனநாயகத்தின் தலைவர் என்று சொல்லிக்கொள்கிற சிலபேர், சட்ட மன்றத்திலே வந்து பேசக் கூடிய சிலபேர், சட்டமன்றத்திலே வந்து வாதாடாமல் நான் ஜனநாயகத்தினுடைய காவலன் என்று சொல்லிக்கொண்டு, வெளியே போய் 100 ரூபாய் நோட்டை செல்லாதாக்கு என்று பேசுகிறார்கள். அது மட்டுமல்ல நானும் கறுப்புப் பணம் வாங்கியிருக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறார்கள். இங்கே நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு சுவாமிநாதன் அவர்களும், அவருக்கு முன்னால் பேசிய வர்களும் குறிப்பிட்டே சொன்ன விதத்தில், ஊதியக் கட்டுப்பாடு இருக்கிறதல்லவா, அந்த ஊதிய முடக்கத்தின் பெயரால் சாதாரண ஊழியர்கள் வாங்குகின்ற தொகையிலே இருந்து பங்கு போட்டுக்கொள்ளுகிற மத்திய அரசு 22 லட்சம் ரூபாய் வரி கட்டாதவர்களிடம் உறவு வைத்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறது என்று சொன்னால், எந்த நிலையிலே நாடு போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்பதை இங்கே வருத்தத்தோடு சொல்லிக் கொள்ள அவசியத்திலே இருக்கிறேன். இன்றைக்கு நாட்டிலே கவர்ச்சி அரசியல் பெருகிக்கொண்டிருக்கிறது. கவர்ச்சி அரசியல் என்று சொல்கிற போது, எனக்கு மத்தாப்பு நினைவுக்கு வருகிறது. மத்தாப்பு எளிகிற போது அழகாகத்தான் இருக்கும். நீலம் விழும், ஊதா விழும், சிகப்பு விழும், பச்சை விழும், மஞ்சள் விழும். ஆனால் எரிந்து முடிந்ததற்குப் பின்னால் அது தூக்கி எறியப்படவேண்டிய கம்பித் துண்டுதான். அதுபோல இன்றைய தினம் அரசியலில் கவர்ச்சி, அரசியல் மத்தாப்பாக எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. அது விரைவில் எரிந்து முடிந்துவிடும். தூக்கி எறியக்கூடிய ஒரு இரும்புத் துண்டாக மாறிவிடும். பாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் சமுதாயப் பணிக்கு இந்த நிதிநிலை அறிக்கை மூலமாக சொல்லியிருக்கிற காரியங்கள் இருக்கின்றனவே அவை ஏழைகளுடைய இதயத்தையும் மற்றும் எல்லோருடைய இதயத்தையும் கவரக் கூடிய விதத்தில் அமைந்திருக்கிற சிறப்பான திட்டங்கள். மீனவர்களுக்கு வீடுகட்டும் திட்டம், நெசவாளர்களுக்கு சேமிப்புப் பாதுகாப்புத் திட்டம், தாய்தந்தையற்ற அனாதைக் குழந்தைகளுக்கு “கொல்லையிலே மண்ணைவிட்டு கொதித்தெழும் முத்து மல்லிகைகளாக” இருக்கக்கூடிய அந்தக் குழந்தைகளுக்கு, நீர் என்றும் மண் என்றும் அறியாத அந்தக் குழந்தைகளுக்கு அந்த அனாதைச் சிறுவர்களுடைய வாழ்வுக்கு ஒளியேற்ற ஏற்படுத்தப்பட்ட திட்டம் ; புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் எக்கத்தோடு பாடினார் :

“கோரிக்கையற்று கிடக்குதன்னே-இங்கே

வேரில் பழுத்த பலர—அதனுடைய

வாழ்வுக்கு யாரும் பொறுப்பேற்றுக் கொள்வதில்லை

வெட்கம் லீலை, வெட்கம் இல்லை யாருக்கும் வெட்கம் இல்லை”

[புலவர் ஓ. அறிவுடை நம்பி]

[1975 மார்ச் 8]

என்று. ஆனால் கலைஞர் எங்களுக்கு வெட்கம் இருக்கிறது என்று சொல்லக்கூடிய விதத்தில் இன்றையதினம் அந்த ஆதரவற்ற, வாழ்விலே சுவை வற்றிப் போயிருக்கிற விதவைகளுக்கு, வாழ்க்கையிலே ஒளியேற்றக் கூடிய திட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல, அரசு ஊழியர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும், உள்ளாட்சி ஊழியர்களுக்கும் 24.5 கோடி ரூபாயைக் கொடுத்து 7 லட்சம் பேர் பயனடையும் விதத்தில் ஊதிய உயர்வு தரப்பட்டிருக்கிறது. ஒய்வூதியம் பெறக்கூடியவர்கள் 5 ரூபாய் அதிகம் பெறுகிறார்கள். 14 லட்சம் ரூபாய் செலவு—2 ஆயிரம் ஆசிரியர்களுக்கு வேலை, திருச்சி—சேலம் ஆகிய இடங்களுக்கு நகர ஈட்டுப்படி, கிண்டியிலே பொறியியல் கல்லூரி இனி தொழில் நுட்பப் பல்கலைக்கழகமாகப் போகிறதாம். தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு 11 கோடி ரூபாய், பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு 5.8 கோடி ரூபாய் இப்படியாக புதியதோர் உலகு செய்து, கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேரோடு சாய்த்து சமதர்மம் நடமாடும் சதிராட கூடமாக இந்த நிதிநிலை அறிக்கையை கலைஞர் அவர்கள் இங்கே சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள்.

எழுத்து வேந்தன் பேராசிரியர் மனோன்மனியம் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் 6-ஆம் அங்கத்தில், 3-ஆம் களத்தில் 2 வரிகளை எழுதியிருக்கின்றார்கள். அது வைர வரிகளாக, வரலாற்று வரிகளாக இன்றைய தினம் வடிவம் எடுத்திருக்கிறது. அவர் எழுதி வைத்திருக்கிற வரிகளை நான் நினைக்கிறேன்—புல்லரித்துப்போகிறது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : On a point of order, Sir, உறுப்பினர்கள் மன்றத்திலே தூங்கலாமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : யாரும் தூங்குவதாக எனக்குத் தெரியவில்லையே. இதற்கு முன்பும் பேரவையில் மாண்புமிகு திரு. சிவசுப்பிரமணியம் தூங்கலாம், ஆனால் கொறட்டை விடக் கூடாதென்று ஒரு தடவை தீர்ப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

திரு. கே. ராஜாராம் : தூங்கிக்கொண்டே இருந்து, சொன்னவுடனே விழித்து விட்டார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : தமிழ் இலக்கியப்பாட்டிலே சொக்கி இருந்ததனால்தான் தூங்குகிறார்கள் போல் இருக்கிறது.

புலவர் ஓ. அறிவுடைநம்பி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் முன்பு எடுத்துச் சொன்னதுபோல், பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் இந்த இரண்டு வரிகளை வைர வரிகளாக, வரலாற்று வரிகளாக வடித்து வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த இரண்டு வரிகளை நான் நினைக்கிறபோது, புல்லரித்துப்போகிறது என்று சொன்னேன். அந்த இரண்டு வரிகளும்—

“எங்குலம் காக்க என அருள் பழுத்து
கங்கணம் கட்டிய கருணாநிதி கான்”.

என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படி இன்றையதினம் நம் குலம் காக்க என அருள்பழுத்து கங்கணம் கட்டிய கருணாநிதியாக தமிழகத்து முதலமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவரை நான் நினைக்கிறேன்,

1975 மார்ச் 8]

[புலவர் ஓ. அறிவுடை நம்பி]

“சீர்மேவும் கீழ் வானில் உதித்தெழுந்த வெஞ்சுடர்” “கார்மேக குன்றம் தவழ்ந்து வரும் மென்காற்று”, “உச்சிமலைதேன் உயர் சாரல் நீர் அருவி, பச்சைமலைப் பாறை பயிலும் புலிக்குட்டியாக” கலைஞர் அவர்கள் விளங்குகிறார்கள். அண்ணு அவர்கள் சொன்னதை நான் இங்கே நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். மாநில சுயாட்சியை அறிஞர் அண்ணு அவர்களுடைய வாசகத்தோடு இங்கே குறித்து வைத்திருக்கிறார்கள். அண்ணு மக்களை ஆளுவது மாநில அரசு, மண்ணை ஆளுவது மத்திய அரசு என்று சொன்னார். அண்ணு மாநில சுயாட்சி என்று சொன்னாரா என்று கேட்கிறார்கள் இன்று. அண்ணு சொன்னார் என்பதற்குச் சான்று 1967-ஆம் வருஷம் தேர்தல் முடிவடைகிறது, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வெற்றிபெற்ற திருவிழா, அண்ணை ஆட்சிப் பொறுப்பு ஏற்கிறார், ராஜாஜி அவர்கள் அன்றையதினம் அறிஞர் அண்ணு அவர்களுக்கு நல்வாழ்த்து சொல்லக்கூடிய பெருந்தகையாக விளங்குகிறார். அவர்கள் ஒரு கட்டுரை எழுதினார்கள். “வெளியேறுக மிகுதியான அதிகாரக் குவியல், வருக உண்மையான கூட்டாட்சி” என்கின்ற கட்டுரை எழுதினார்கள். அந்தக் கட்டுரையில் ராஜாஜி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். “திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஒரு பிராந்தியக் கட்சி என்று மேலோட்டமாகச் சிலர் கருதலாம். ஆனால் எல்லா மாநில அரசுகளுக்கும் நியாயமான சுயாட்சி என்ற அடிப்படையில், உண்மையான கூட்டாட்சியை உருவாக்கத்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பிரதிநிதியாக இருக்கிறது” என்று சொன்னார். பிறகு சொல்கிறார் மத்திய அரசினுடைய நிலையை விளக்கி, “செயல்பட முடியாத, திறமையற்ற, கடுமையான மத்திய அரசின் தேசிய எதிர்ப்பு தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்” என்று. “பிரிவினை வாதிகள்” என்று அவர்களைச் சொல்லுவது ஒரு கட்சிக் கொடுங்கோன்மையை நிலைநாட்டிக்கொள்வதற்காகக் கண்டுபிடித்திருக்கிற பூச்சாண்டித்தனம். இந்தியாவின் அளவுக்கும், இயல்புக்கும் ஏற்ற திறமையான அமைப்பு உண்மையான கூட்டாட்சி தான். தி.முக. என்பது அந்த எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் அடிப்படை, அடையாளம்” என்பதை பெரும் மதிப்பிற்குரிய மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அண்ணல் காந்தியடிகள் அவர்கள் சொன்னதைக்கூட என்னுடைய பெரும் மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. சந்திரசேத் தேவர் அவர்கள் இங்கே கோடிட்டுக் காட்டினார்கள். தலைவர் அவர்களே, “டெல்லி டைரி” என்கின்ற புத்தகத்தில் காந்தியடிகள் அவர்கள் “இந்தியாவிற்கு எத்தகைய சுதந்திரத்தை நான் விரும்புகிறேனோ அத்தகைய பூரண சுதந்திரத்தை நான் ராஜ்யங்களுக்கும் விரும்புகிறேன், ஆனால் சுய ராஜ்யம் என்று சொல்வது, பூரண சுதந்திரம் என்று சொல்லுவது பிரிந்து போகக்கூடியதல்ல” என்பதை கோடிட்டுக் காட்டியிருக்கிறார்கள். நமக்கென ஒரு இன உணர்ச்சி உண்டு. நமக்கென ஒரு மொழியுணர்ச்சி உண்டு. ஆனால் மொழியுணர்ச்சியினுடைய அடிப்படையிலேதான் இந்த மாநில சுயாட்சி அமைகிறது என்பதை “டாயின்பீ” என்கின்ற வரலாற்றுப் பேராசிரியர் அவர்கள் மிகச் சுவையாகச் சொன்னார்கள். அவர் சொன்னார், “வளர்ந்து வருகின்ற தேசிய இன உணர்ச்சி இருக்கிறதே அது தொன்மையான எல்லைக்கோடுகளாலோ, பூகோள காரணங்களாலோ ஏற்படக்கூடியதல்ல. அது தாய் மொழியின் காரணமாகவே ஏற்பட்டிருக்கிறது” என்ற கருத்தைச் சொன்னார்.

[புலவர் ஓ. அறிவுடை நம்பி]

[1975 மார்ச் 8]

இன்றைய தினம் உலகத்திலே இருக்கின்ற சிறிய நாடு “ஸ்விஸ்” நாடு. அங்கே நான்கு மொழி பேசுகிறார்களாம். ஒன்று ஜெர்மன் மொழி, இன்னொன்று பிரஞ்சு மொழி, வேறொன்று இத்தாலி மொழி, மற்றொன்று ரோமன் மொழி. 100-க்கு 70 பேர் அங்கே பேசக்கூடியது ஜெர்மன் மொழி, 21 பேர் பேசக்கூடியது பிரஞ்சு மொழி, 8 பேர் பேசக்கூடியது இத்தாலி மொழி. ஒரேயொருவர் பேசக்கூடியது ரோமன் மொழி. ஆனால் அந்த அத்தனை மொழிகளுக்கும் பொதுமொழித் தன்மைகள் உண்டு. அங்கே போய் ஸ்விஸ் நாட்டுக்காரன் என்று கருதிக் கொண்டு ஒரு ஜெர்மானியனைக் கேட்டாலோ அல்லது ஒரு பிரஞ்சுக் காரனைக் கேட்டாலோ, ஒரு இத்தாலிக்காரனைக் கேட்டாலோ, ஒரு ரோமன் காரனைக் கேட்டாலோ, நீ யார் என்று கேட்டால், நான் ஒரு ஸ்விஸ் என்று அவன் சொல்வதில்லை. நான் ஒரு ஜெர்மன்-ஸ்விஸ் என்கிறான். நான் ஒரு இத்தாலி-ஸ்விஸ் என்கிறான், நான் ஒரு ரோமன்-ஸ்விஸ் என்கிறான். நான் ஒரு பிரஞ்சு-ஸ்விஸ் என்கிறான். அந்த விதத்தில் என்னைக் கேட்டால், துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் ஒரு இந்தியத்-தமிழன் என்று சொல்லிக் கொள்வதற்குத்தான் விரும்புகிறேனே யொழிய, இந்தியன் என்றுதான் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும், தமிழன் என்று சொல்லிக்கொள்ளக்கூடாது, இணைத்துச் சொல்லக்கூடாது என்று சொல்வார்களேயானால், இன்றையதினம் ஒருமைப்பாடு என்பது ஒரு நூலாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறார்களே, அந்த நூலை அறுத்துக் கொள்வதற்குக் கூட நான் தயாராக இருக்கிறேன் என்று சொல்லத்தான் வேண்டும். இங்கே தமிழ் மொழிக்கு இருக்கிற இன உணர்ச்சியை மறந்து விடலாகாது. இந்தத் தமிழினுடைய வளர்ச்சியை, வரலாற்றை மறந்து விடக்கூடாது. இந்த மொழி இன்றையதினம் இந்தியாவிலே இருக்கிற பிற மொழிகள் போன்றதா? கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே மூன் தோன்றிய மூத்த மொழி என்கிறோம் தமிழ் மொழியை. அது மட்டுமல்ல இன்றையதினம் இந்திய வரலாற்றை எடுத்துப்பார்ப்போமானால் கி.மு. 8-ஆம் நூற்றாண்டிலே

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : நிறைய பேர்கள் பேச இருக்கிறார்கள். முடித்துக்கொள்ளுங்கள்.

புலவர் ஓ. அறிவுடைநம்பி : மன்னிக்கவேண்டும், இன்னும் ஒரு ஐந்து மணித்துளிகள் தாருங்கள்.

(பிற்பகல் 6-30.)

தலைவரவர்களே, கி.மு. 800-ஆம் ஆண்டு வேத மொழி பிறந்தது. அது இறந்துபட்ட பின்னர், அதற்கு 200 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், இதி காச மொழி வந்து, அதுவும் செத்துப்பட்டு, அதற்குப் பின்னர் புத்தர் மகாவீரர் காலத்திலே பாலி மொழி தோன்றி, அதற்குப் பின்னர் பிராகிருதம் தோன்றி, அதற்குப் பின்னால் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் தான் சமஸ்கிருதம் பிறந்தது என்று சொல்கிறார்கள். அது இத்தனை மொழிகளினுடைய கூட்டு சேர்க்கை என்று சொல்கின்றார்கள். ஆனால் அதுவும் நீண்ட நாள் வாழாத காரணத்தால், கி.பி. 500-ஆம் ஆண்டில்

1975 மார்ச் 8]

[புலவர் ஓ. அறிவுடைநம்பி]

புதிய பிராகிருதம், அதற்குப் பின்னர் ஆயிரத்திற்குப் பின்னர் அப் பிராகிருதம், அதற்குப் பின்னர் ஆயிரத்தி அறுநூறுவது ஆண்டுக்கு இடையிலேதான் இன்றைக்கிருக்கின்ற இந்தியாவில் இருக்கின்ற வட மொழிகள் தோன்றின என்று சொல்கின்றார்கள். புத்தர் காலத்து, அசோகர் காலத்து இலக்கியங்கள் வட இந்தியாவில் இருக்கின்றதா என்று கேட்டால், சொல்ல முடியாது. ஆனால் தமிழிலே இத்தனையும் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட தமிழ், அந்தத் தமிழுக்கு இருக்கின்ற சிறப்பு, அந்தத் தமிழினத்திற்கு இருக்கின்ற, உணர்ச்சிக்கு இருக்கின்ற பெருமைகளை நாம் காப்பாற்ற வேண்டும்.

கபினியிலே நீரை அடைத்து வைத்திருக்கின்றார்கள். கருநாடகத்தைத் தட்டிக் கேட்பதற்கு இந்தியாவின்மேல் ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்திகின்ற தாயாலே முடியவில்லை. சோழர்களுக் கொடி என்று காவேரி ஆற்றைப் பற்றி இலக்கியம் பேசுகிறது. அது சோழர்களுடைய மனைவ என்று சொன்னார்கள். சோழர்கள் பயன்படுத்திக்கொண்டு வந்தத என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட காவிரி ஆற்றின் பயனை தமிழகம் மீண்டும் பெற வேண்டும் என்பதற்கான வாய்ப்பை ஒருமைப்பாடு பற்றிப் பேசுகின்றவர்கள் உரை வேண்டும். அதைத் தீர்த்துக் கொடுக்க வேண்டும். நான் இறுதியாக ஒன்றை வலியுறுத்திச் சொல்வேன். கடந்த மூன்று, தலைவரவர்களே, நீங்கள் பேசியிருக்கின்றீர்கள் வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கின்றீர்கள். தமிழுக்கான வளர்ச்சியைப் பற்றி இந்த மன்றத்தில் நீங்கள் எடுத்துப் பேசுகின்றபோது, குறிப்பாகச் சொல்லியிருக்கின்றீர்கள். தமிழுக்கான ஒரு திட்டத்தை அமைத்து அதற்காக ஒரு தமிழ் வாரியம் அமைக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் வலியுறுத்தியிருக்கின்றீர்கள். அன்றைய தினம், என்னுடைய நினைப்புச் சரியாக இருக்குமானால், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள், நிதிநிலை அறிக்கையிலே பதில் தருகின்றபோது “விரைவிலே தமிழ் வாரியம் ஏற்படுத்தப்படும்” என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இதுநாள் வரை அந்த வாரியம் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. நான் உங்கள் மூலமாக பெருமதிப் பிற்குரிய டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுடைய திருவடியைத் தொட்டு வேண்டிக் கொள்கிறேன். சீக்கிரம் தமிழ் வாரியம் அமைக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி நான் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அது மட்டுமல்ல வேறு ஒன்றையும் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நமது எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் கூட சொல்வார்கள். தமிழறியும் பெருமானாக இந்த மன்றத்தில் 9 ஆண்டு காலம் முதலமைச்சராக இருந்தார்கள் பெரியவர் திரு காமராஜர் அவர்கள். அதற்குப் பின்னர் 9 ஆண்டுகாலம் தமிழாய்ந்த தமிழகை தமிழ் நாட்டினுடைய முதலமைச்சராக பேரறிஞர் அண்ணவும், அவரைப் பின்பற்றி அவர்கள் தம்பி மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆக நீண்டகாலம் ஓடிவிட்டிருக்கின்றது. ஆனால் இந்த மாமன்றத்திலேயிருந்து வருகின்ற வரைவுகள் எல்லாம் தமிழிலே உண்டா? என்று வரும் அந்த நிலை? என்றைக்குப் போகும் இந்த நிலை? வேதனையாக இருக்கின்றது. நான் இதற்கு பாரதியார் அவர்களுடைய பாட்டு போன்ற ஒன்றினை எடுத்துக்கூறி ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

[புலவர் ஓ. அறிவுடைநம்பி]

[1975 மார்ச் 8]

“ என்று தணியும் எங்கள் தமிழின்தாகம்,
என்று மடியும் இந்த ஆங்கில மோகம் ”

என்று எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய அவசியத்திலே நான் இருக்கின்றேன். அந்த அளவுக்கு இன்னமும் ஆங்கிலத்திலேதான் இந்த மசோதாக்கள் வருகின்றன. எங்களையெல்லாம் சோதாக்கள் ஆக்கி வருகின்ற அந்த மசோதாக்கள் மிக்க வேதனையை அளிக்கின்றன. எனவே தமிழிலே அவைகள் தரப்பட்டால், நாங்களும் அதைப் புரிந்து கொண்டு பேச முடியும். எங்களாலே புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது, ஆனால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. நமது பெருமதிப்பிற்குரிய நண்பர்கள் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களால், திரு. தாமோதரன் அவர்களால் புரிந்து கொள்ளவும் முடிகிறது, உணர்ந்துகொள்ளவும் முடிகிறது ஆங்கிலத்தில். எங்களாலே உணர்ந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. ஏதோ அறிந்து கொள்ள முடிகிறது, ஆனால் உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. அப்படி உணர்ந்துகொண்டு பேசவேண்டுமென்று சொன்னால், நாங்களும் எல்லாப் பேச்சுகளிலும் பங்கெடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றால், எங்களுக்குத் தமிழிலே தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். தமிழிலே டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் காலத்திலே செய்யாவிட்டால், வேறு யார் காலத்திலே செய்யப்போகிறார்கள்? இனி வருகின்ற கார்கால தொடர் கூட்டத் திலேனும் இந்த வரைவுச் சட்டங்கள் இங்கே தமிழிலே வைக்கப்பட வேண்டும் என்று வேண்டிக்கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

கடைசியாக துணைத் தலைவரவர்களே, நான் ஆசிரியர்கள் தொகுதி யிலிருந்து வந்திருக்கின்றேன். இங்கே இந்த அரசு ஆசிரியர்களுக்கு நிறைய செய்திருக்கிறது. ஆனால் ஆசிரியர்கள் தொகுதியிலிருந்து வந்திருக்கின்ற நண்பர்கள் நன்றி கூடச் சொல்லவில்லை. எனவே நான் நன்றி சொல்ல விரும்புகிறேன். எனவே எனக்கு நேரம் கொடுத்து சற்றுப் பேச அனுமதியுங்கள். “நன்றி மறப்பது நன்றன்று” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். “நன்றி மறப்பவர்க்கு உய்வில்லை” என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த நன்றி சொல்லுவதற்கு இடம் இல்லாது போய் விட்டிருக்கின்றது. 7 லட்சம் பெருக்கு இன்றைக்கு 24.4 கோடி ரூபாய்க்கு ஊதிய உயர்வு தரப்பட்டிருக்கின்றது. சமார் இரண்டாயிரம் ஆசிரியர்களுக்கு வேலையாய்ப் பு காரணமாக ரூ. 14 லட்சம் செலவாக இருக்கின்றது. இதற்கெல்லாம் நன்றி உண்டா என்று கேட்டால், இராமயணப் பிரசங்கி கதைபோல் இருக்கின்றது. ஒரு இராமயணப் பிரசங்கி சிறுநுக்குப் போகிறார். போனவர் அந்த ஊர்க்காரர்களைக் கேட்கிறார் “இராமயணம் தெரியுமா, தெரியாதா” என்று. அவர்கள் தெரியாது என்று சொல்கிறார்கள். பதிலுக்கு, பிரசங்கி பதில் சொல்கிறார், தெரியாதவர்களுக்குச் சொல்லிப் பயன் இல்லை என்று திரும்பிவிட்டாராம். சமாதானம் சொல்லி அழைத்து வைத்தார்கள். மறு நாள் அவர் மீண்டும் ஊராரைக் கேட்டார். “இராமயணம் தெரியுமா?” என்று “தெரியும்” என்றார்கள் ஊரார்—தெரிந்தவர்களுக்கு ஏன் சொல்வது என்று கூறித் திரும்பி விட்டார். மறுநாள் ஊர்க்காரர்கள் எப்படியேனும் அவர்களுடைய புத்திசாலித்தனத்தை காட்டி அவரை இராமாயணம் சொல்ல வைக்கவேண்டும் என்று பாதிபேர் தெரியும்

1975 மார்ச் 8]

[புலவர் ஓ. அறிவுடைநம்பி]

என்றும் பாதிபேர் தெரியாது என்றும் சொல்லக் கருதி இரண்டு பிரிவாகப் பிரிந்து ஒரு பிரிவினர் தெரியும் என்று சொல்ல, மறு பிரிவினர் தெரியாது என்று சொல்ல, இரு பிரிவினருக்கும் பிரச்சுங்கி சொன்னாராம், தெரிந்தவர் தெரியாதவர்களுக்குச் சொல்லுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு வந்து விட்டாராம். இந்த அரசு என்ன செய்தாலும் சரி, நம் நண்பர் திரு. முத்துசாமி அவர்கள் இராமாயணப் பிரச்சுங்கி போல் என்ன செய்தாலும், நன்றி சொல்ல மாட்டார். அப்படி இருக்கக்கூடாது என்ற காரணத்தால், நான் நன்றி சொல்கின்றேன். அது குறித்து மேலும் விரிவாகச் சொல்லவேண்டும் என்று நினைத்தாலும் காலம் இல்லாத காரணத்தால் இன்னொன்றை வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

1975-76-க்கு டெல்லியிலே ரூ. 295 கோடி உணவு மான்யத்திற்காக ஒதுக்கியிருக்கின்றார்கள். 55 லட்சம் டன் கோதுமை இறக்குமதி செய்யப் படும் என்கின்றார்கள். கோதுமையை குவிண்டாலுக்கு இன்றைக்கு ரூ. 180-92 காசுக்கு வாங்கி ரூ. 175-க்கு மான்யமாக அளிக்கின்றார்கள். குறைந்த விலைக்கு அளிக்கின்றார்கள் கோதுமையை. ஆனால் அரிசியை ரூ. 148-26 காசுக்கு வாங்கி, ரூ. 1-74 லாபம் என்று கூட்டி ரூ. 150-க்கு விற்கிறார்கள். எனவே கோதுமைக்கு ஒரு நீதி, அரிசிக்கு ஒரு நீதியா? இந்த நிலை இன்னமும் மத்திய அரசிலே நீடிக்கவேண்டுமா? இந்த மாற்றந்தாய் மனப்பான்மை நிலைமை ஒழியவேண்டாமா? அதற்கு மாநில சுயாட்சி கேட்க வேண்டும் என்று மீண்டும் நினைவுபடுத்துகிறேன். துணைத் தலைவரவர்களே, இந்த நிதிநிலை அறிக்கை ஒரு சமதர்ம பொழிவு, சமுதாய பாதுகாப்புக் கழனி, அரசு ஊழியர்கள் வாழ்வில் பயிர் பேறு படைக்கின்ற மேகம், திமிர் பிடித்த அதிகாரக்குவியல் எனும் ஆதிக் கக் கழுகின் சிறகுகளை கருக்கிப் பொசுக்குகின்ற மாநில சுயாட்சி தீப் பந்தம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, எனக்குப் பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி, விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

* செல்வி சி. தமிழரசி : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, “வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா” நெஞ்சினையுடைய தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களால் சமர்ப்பிக்கப் பட்டிருக்கின்ற, 1975-76-ஆம் ஆண்டிற்கான நிதி நிலை அறிக்கைமீது பேசுகின்ற பெரு வாய்ப்பினைப் பெற்றமைக்காக பெரு மகிழ்வு எய்துகின்றேன். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சோஷலிஸத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் சமு தாயத்தின் அடித்தளத்திலே அல்லல் படுகின்ற பகுதியினர் ஆதிக்கக் காரர்களுக்குச் சவால் விடுகின்ற அளவுக்கு உயர்ந்து அப்படி அல்லல் பட்ட வர்க்கம், ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற வர்க்கத்திற்கு விடுகின்ற எச்சரிக்கை ஒலியினின்ற பிறப்பதுதான் சோஷலிஸம் என்று எழுதினார்கள். எழுதி யது மட்டுமல்ல, அந்த சமதர்ம சமுதாயத்தை உருவாக்குவது என்னுடைய தூய்மையான லட்சியம் என்றார்கள். அந்த லட்சியத்தின் அடிப்படையிலேதான் ஏராளமான திட்டங்கள் இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலே இருக்கின்றது என்று நான் சொல்வேனானால் அது மிகையாகாது.

[செல்வி சி. தமிழரசி]

[1975 மார்ச் 8]

நேற்றைய தினம் இந்த நிதி நிலை அறிக்கை மீது உரையாற்றிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஒரு சில வரிகள் குறித்து குறைபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இயற்கையின் சீற்றம், மத்திய அரசினுடைய மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மை, இவைகளுக்கு இடையேயும் மது விலக்குக் கொள்கையை அமல்படுத்துவதால் ஏற்படுகின்ற இழப்பு, நிலவரி வஜா இவைகளால் ஏற்படுகின்ற இழப்பு, குதிரைப் பந்தயத்தை ஒழித்திருப்பதால், ஒழிக்க இருப்பதால் ஏற்படவிருக்கிற இழப்பு ஆகியவைகளுக்கு இடையேயும் ஒரு 5½ சதவிகிதத்தை 6 சதவிகிதமாகவும் அல்லது 3½ சதவிகிதத்தை 4 சதவிகிதமாகவும் வரியை உயர்த்தியிருப்பதை மிகைப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை என்பது என்னுடைய பணிவான கருத்தாக இருக்கின்றது. அதே நேரத்தில் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே ஏராளமான திட்டங்கள் அடித்தளத்திலே அல்லல்பட்டு ஆற்றாது அழுகின்ற மக்களுக்காகவும், ஏறெடுத்துப் பார்ப்பாரற்று எள்ளி நகையாடப்பட்டவர்கள் எல்லாம் சமுதாயத்திலே தலை நிமிர்ந்து வாழ்கின்ற வகையிலே தீட்டப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் இங்கே பல உறுப்பினர்கள் எடுத்துப் பேசியிருக்கின்றார்கள். என்னுடைய கட்டமையின் காரணமாக நானும் சிலவற்றைக் குறிப்பிட்டுப் பேச விழைகிறேன். தாழ்த்தப்பட்டோர், பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆகியவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காக 16.69 கோடி ரூபாயை ஒதுக்கியிருப்பது, ஹரிஜனங்கள் காலனியிலிருந்து இன்காட்டுக்குப் பாதை அமைத்தல், மீனவர்களுக்கு வீடு கட்டித் தரும் திட்டம், திக்கற்ற அனாதைச் சிறார்களுக்கும் ஆதரவற்ற கைம்பெண்களுக்கும் உதவி செய்ய சிறப்புத் திட்டம் இப்படி பல்வேறு திட்டங்கள் இருக்கின்ற நேரத்திலே, இங்கே எனக்கு முன்னாலே பேசிய உறுப்பினர்கள் கைம்பெண்களுக்காக இருக்கின்ற அந்தத் திட்டத்தைப் பற்றிப் பேசினார்கள்.

(பிற்பகல் 6-40)

அதிலும், குறிப்பாக பாவேந்தன் பாரதிதாசன் அவர்களுடைய பாட்டினைக் கோடிட்டுக் காட்டினார்கள். “கோரிக்கையற்று கிடக்குது அண்ணே வேரில் பழுத்த பலா” என்பதை எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் அந்தக் கருத்தைச் சொல்வதற்கு முன்பு இன்னொரு கருத்தை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். நம்முடைய முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் எழுதிய படங்களிலே ஒன்றான பராசக்தி படத்தில் கல்யாணி என்ற ஒரு விதவைப் பாத்திரம் வரும். அந்தக் கல்யாணி ஒரு இடத்திலே குறிப்பிடுவார்—விதவை என்ற காரணத்தினால் வேறு வழியின்றி இட்டிலிக் கடை வைத்திருப்பாள். அதுபற்றிக் கேட்கிற நேரத்திலே அவள் குறிப்பிடுவாள், தமிழ் நாட்டிலே தாலி அறுத்தவர்களுக்கு இட்டிலிக் கடை வைத்திருப்பது தாசில்தார் உத்தியோகம் போல் என்று. அன்றைய தினமே அந்தக் கைம்பெண்களைப்பற்றி நம்முடைய முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் எண்ணிப்பார்த்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு அந்த வேலை கூட செய்ய இயலாதிருக்கிறது விலைவாசி உயர்வு காரணத்தினால். அந்தக் கைம்பெண்களுக்கு உதவி செய்வதற்குத் தான் திட்டங்கள் தீட்டியிருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. அதே நேரத்திலே பாவேந்தன் பாரதிதாசன் கைமை துயர்பற்றிக் குறிப்பிடுகிற நேரத்திலே, மாலைபட்ட மணவாளன் இறந்து விட்டால் மங்கை நல்லாள் என்ன செய்வாள் என்று வேதனைப்பட்டாரே,

1975 மார்ச் 8]

[செல்வி சி. தமிழரசி]

இளங்கோவடிகள் கணவனை இழந்தார்க்கு காட்டுவது இல் என்று நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரத்தின் வாயிலாகப் பட்ட வருத்தம்—ஆக அவர்கள் எல்லாம் பட்ட வருத்தங்களுக்கு ஆறுதல் கிடைத்திருப்பது டாக்டர் கலைஞர் காலத்திலேதான் என்று சொல்லுவேணுதல், அது மிகையாகாது. அதே நேரத்திலே இந்த அரசாங்கம் அவர்களுக்காக என்ன திட்டங்களை வைத்திருந்தாலும், என்னுடைய பணிவான ஒரு கருத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள நான் ஆசைப்படுகின்றேன். அனாதைச் சிறுர்களுக்கும் கைம்பெண்களுக்கும் உதவி செய்ய என்று இரண்டு திட்டங்கள் வந்திருக்கிற காரணத்தினால், அந்த அனாதைக் குழந்தைகளைப் பராமரிக்கின்ற பொறுப்பினை அந்த விதவைத் தாய்மார்களிடத்திலே ஒப்படைத்தால், ஒரே கல்லிலே இரு மாங்காய் என ஆகும் என்பது என்னுடைய கருத்து. அது மட்டுமல்லாமல், அந்த விதவைப் பெண்களுக்கு உள்ளத்திற்கும் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்கும் என்பதை நான் இங்கே சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்து, என்னுடைய புதுக்கோட்டையை ஒட்டியிருக்கிற காரைக்குடியிலே தமிழ்த்தாய் கோயில் நிறுவுவதற்காக நம்முடைய அரசு இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலே அறிவித்திருப்பது குறித்து என்னுடைய தமிழ் நெஞ்சம் எந்த அளவுக்குப் பாராட்ட முடியுமோ அந்த அளவுக்குப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ் என்று அழகு தமிழை அரியணையில் ஏற்றியிருக்கிற டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் தமிழ்த்தாய் கோயில் ஒன்றை நிறுவுவதைப் பாராட்டாமல் எந்தத்தமிழ் நெஞ்சமும் இருக்காது என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

அதே நேரத்தில் தொழில் மேம்பாட்டுக்காக நம்முடைய தமிழ் நாடு அரசு “டிட்கோ, சிட்கோ, சிப்காட்” என்ற பல்வேறு தொழில் வளர்ச்சிக் கழகங்கள் மூலமாக பல்வேறு தொழிற் கூடங்களை அமைக்கவும், பல பேருக்கு வேலை வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தரவும் முன் வந்திருக்கிற நேரத்தில், நான் அது குறித்து பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிற நேரத்திலே, புதிதாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கிற புதுக்கோட்டை மாவட்டம் குறித்து நான் இங்கே சிலவற்றைச் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்குகிற நேரத்திலேயே, முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு நான் நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும். புதுக்கோட்டையை தனி மாவட்டம் ஆக்க வேண்டுமென்பது நீண்ட நாட்களாக இருந்துவந்த ஒரு கோரிக்கை. அந்த நீண்ட நாள் கோரிக்கை டாக்டர் கலைஞர் காலத்திலேதான் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆக, புதுக்கோட்டை தனி மாவட்டம் ஆக்கப்பட்டதற்கும், வாட்டி வதைத்துக்கொண்டிருக்கிற வறட்சி நேரத்திலே ஏறத்தாழ ஒரு கோடி கவிநாடு கண்மாய்த் திட்ட அனுமதியையும் சேர்த்தால், ஒரு கோடியே 11½ இலட்சம் ரூபாயை புதுக்கோட்டை மாவட்டத்துக்கு ஒதுக்கியிருப்பது குறித்து எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். அதே நேரத்திலே ஒரு காலத்திலே ஒரு சமஸ்தானமாக இருந்த என்னுடைய புதுக்கோட்டை

[செல்வி சி. தமிழரசி]

[1975 மார்ச் 8]

இப்பொழுது தனி மாவட்டமாக்கப்பட்டாலும் கூட, நான் வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்வேன், அது ஒரு தாலுகாவுக்கு உள்ள சிறப்புகளைக் கூட இன்னும் பெறவில்லை, அது பொலிவற்று இருக்கிறது, முன்னேற்றமே இல்லை. அதற்காக நான் தமிழ் நாடு அரசைக் குறை சொல்லவில்லை. எவ்வளவோ திட்டங்களை அந்த மாவட்டத்துக்காகத் தீட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் பாலையூர் கிராமத்தில் மக்காச் சோள ஆலை ஏற்படுத்தவேண்டி மத்திய அரசிடமிருந்து letter of intent பெறப்பட்டுள்ளது. குளுகோல், மாட்டுத்திவனம் போன்றவற்றை தயாரிப்பதற்காக தற்காலிகமாக நிலத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து மண்சோதனை, நீர் சோதனை முதலியவைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. மேலும் இயந்திரங்கள் வாங்குவதற்காக ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. 16-2-1975 ஆம் நாளோடு இந்த intent காலாவதி ஆவதால், மீண்டும் அதை ஓராண்டுக்கு நீட்டித்துக் கொடுப்பதற்கு மத்திய அரசை இந்த அரசு கேட்டிருக்கிறது என்பனவற்றையெல்லாம் நான் எண்ணிப்பார்க்கிற நேரத்தில் புரிப்படைகிறேன், நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இவற்றையெல்லாம் துரிதப்படுத்தி என்னுடைய மாவட்டத்தைப் பொலிவோடு விளங்கச் செய்ய வேண்டுமென்று பாக்கர் கலைஞர் அவர்களை நான் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதே நேரத்திலே இன்னும் பல சலுகைகள் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்துக்குச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. புதிதாக தொழில்கள் தொடங்குவோருக்கு மின் கட்டணச் சலுகை, வரி செலுத்துவதிலே சலுகை போன்றவற்றை மாநில அரசு அறிவித்திருக்கிறது. இன்னும் கூட தொழில் துறையிலே மிகவும் பின் தங்கிய மாவட்டம் “இன்டஸ்டிரியலி பேக்வேர்டு” “இன்டஸ்டிரியலி அண்டர் டெவலப்” என்றெல்லாம் அறிவித்து அதற்காக பலவித சலுகைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சலுகைகளைப் பயன்படுத்தப் பல பேர் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆனால் அதே நேரத்திலே நான் இங்கே இன்னும் விரிசு வேண்டுமென்று : சர்க்கரை தொழிற்சாலைப்பற்றி இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதே நேரத்திலே புதுக்கோட்டைக்கு சர்க்கரை ஆலை வேண்டுமென்று கேட்டால், அதற்குரிய தண்ணீர் வசதியில்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் சமீபத்திலே நில நீர் ஆய்வாளர்கள் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் நிலத்துக்கடியில் நீர் நிரம்ப இருக்கிறது என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். எனவே அதை வைத்து துளைக் கிணறுகள் மூலமாக தண்ணீர் வசதி செய்து, புதுக்கோட்டை மாவட்டத்துக்கு சர்க்கரை ஆலையைத் தர வேண்டுமென்று நான் இங்கே கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். இன்னும் கூட என்னுடைய புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் அறந்தாங்கி பகுதி ஒன்று தான் கடற்கரைப் பகுதி. அந்தக் கடற்கரைப் பகுதியிலே இருக்கிற ஒரு குறை என்னவென்று சொன்னால், அங்கே மீன்பிடி விசைப் படகுகள் தரப்படவில்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். அதே நேரத்தில், அவர்களிடம் சினியாரிடி என்ற காரணத்தைக் காட்டி அவர்களை ஒதுக்கிவிடாமல் தனிச் சலுகை தந்து அறந்தாங்கி பகுதிகளுக்குத் தரப்பட வேண்டுமென்று நான் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில் இன்னும் பலவற்றை நான் கேட்டுக்கொண்டே போகலாம். அதற்குக் காலம் இடம் தராது என்பதைவிட இங்கே நிதியும் இடம் தராது. நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் சொல்லுவார்கள், என்னுடைய பெயர்

1975 மார்ச் 8]

[செல்வி சி. தமிழரசி]

கருணா நிதி என்று. கருணா என்பதற்கு 3 எழுத்துக்கள். நிதி என்பதற்கு இரண்டு எழுத்துக்கள். எனவே, என்னிடம் கருணை அதிகமாக இருக்கிறது, நிதி குறைவாக இருக்கிறது என்று சொல்லுவார்கள். அதைவிட இன்னும் மிகவும் வருந்தத்தக்க ஒன்று, எப்படி கருணை அதிகமாக இருந்து நிதி குறைவாக இருக்கிறதோ அதுபோல ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும், மொத்தத்தில் இந்த மாநிலத்திற்கு அதிகம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசை இருக்கிற அளவிற்கு அதிகாரம் இல்லை. அதிகாரங்களை வைத்திருப்பவர்கள் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிக்கும் ஆசையற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். எனவேதான் ஏதோ செய்கின்ற வகையிலே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, படிப்படியாக உதவிகளைச் செய்து என்னுடைய மாவட்டத்தை நல்ல முறையிலே, நாங்களெல்லாம் மகிழ்ச்சியடையத்தக்க வகையிலே, பொலிவோடு விளங்கத்தக்க வகையிலே செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதே நேரத்திலே இந்த நிதி நிலை அறிக்கை விவாதம் எப்படியிருக்கிறது என்று சொன்னால், நீங்கள் எல்லாம் மன்னித்துக்கொள்ள வேண்டும், மாநில சுயாட்சி விவாதமாகவே பேரவையிலும், மேலவையிலும் காரசாரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற நிலைமையிலே இருக்கிறோம். ஏனென்று சொன்னால் அதிகாரங்கள் அதிகமில்லை, எனவே, இவ்வளவு தான் செய்ய முடிந்திருக்கிறது என்றும், மாநில சுயாட்சி குறித்து நம்முடைய இதய தெய்வம் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்ட கருத்து கூறப்பட்டிருக்கிற காரணத்தாலே இது வேண்டுமா வேண்டாமா, அது அண்ணா சொன்னாரா இல்லையா என்கின்ற அளவுக்கு இன்றைக்கு விவாதங்கள் நடைபெறுகிற நேரத்திலே நான் ஒரே ஒரு கருத்தை மட்டும் சொல்வேன். நமக்கெல்லாம் சொல்வதைவிட படிக்காத பாமர மக்களுக்காக அண்ணா அவர்கள் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் எழுதியதை “அண்ணாவின் பொன் மொழிகள்” என்ற புத்தகத்திலே கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்பு நான் படித்தேன்.

(பிற்பகல் 6-50)

இங்கே நான் அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்துவரவில்லை என்றாலும், யாராவது கேட்டால் எடுத்துவர என்னால் முடியும். அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். “மானாட, மழுவாட, மதியாட, புனலாட, மங்கை சிவகாமியாட” என்று பாடல் உண்டு. இப்படித்தான் அன்றைய அரசியல் நிலை. அன்றைக்கு அமெரிக்கா ஆட, டாடா பிரீலா ஆட, டெல்லி நடராஜர் ஆட, சென்னை சிவகாமியும் சேர்ந்து ஆட என்று இருக்கிறது. யார் யாரோடு ஆடினாலும் எங்களுக்குக் கவலை இல்லை. டெல்லி நடராஜர் சென்னை சிவகாமியை எப்போதும் ஆட்டி வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஆதிக்கக் கயறு அறுபட்டு கொஞ்ச நேரமாவது சென்னை சிவகாமியை சுதந்தரமாக ஆடவிட டெல்லி நடராஜர் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று எழுதினார்கள். இதைப்போல, “ஸ்டேட் ஆட்டானி” என்று குறிப்பிடுவதற்கு ஏராளமான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால், “மோர் பவர்ஸ்” என்பதைவிட, ஒட்டு மொத்த வடிவம் தந்து, மாநில சுயாட்சி

[செல்வி சி. தமிழரசி]

[1975 மார்ச் 8]

என்று நாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். மாநில சுயாட்சியைத் தர முடியாது என்று நம்முடைய வணக்கத்திற்கும், மரியாதைக்கும் உரிய பிரதமர் அவர்கள் அறிவித்துவிட்டார்கள் என்று சிலபேர் வருத்தப் பட்டார்கள். ஆனால், என்னைப் பொறுத்து, வருத்தம் கிடையாது. காரணம் என்னவென்றால், ஏதோ ஒரு முடிவு நமக்குத் தெரிந்துவிட்டது. இதுவரையிலும் நம்பிக்கொண்டிருந்தோம். சரி, அவர்கள் மாநில சுயாட்சியைத் தரக்கூடிய நல்லவர்களாக இருந்தால், பெறக்கூடிய வல்லவர்களாக நாம் இருப்போம் என்று கூட சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம். அவர்களும் எழுதினார்கள். டாக்டர் ராஜமன்னார் குழு அறிக்கையைப் படித்துவிட்டு, “These are important issues. I intend to consult all the Chief Ministers” என்று எழுதினார்கள். அப்படி எழுதிய பிறகு, எல்லா மாநில முதல்வர்களையும் கலந்தாலோசித்து நிச்சயமாக அந்த மாநில சுயாட்சியைத் தந்துவிடுவார் என்று நினைத்தோம். ஆனால், இப்பொழுது தரவே முடியாது என்று சொன்னதால், நாம் தெளிவாகச் சிந்தித்து, திட்ட வட்டமான ஒரு முடிவுக்குப் போகவேண்டிய காலகட்டத்திலே இருக்கிறோம். அதே நேரத்திலே கொடுக்க முடியாது என்று சொன்னதன் அர்த்தம் என்ன தெரியுமா? கொடுக்கப்படும் விரைவில் மாநில சுயாட்சி என்பதற்கு முன் உதாரணம் இருக்கிறது. பாகிஸ்தான் பிரிவினை கேட்கப் பட்ட நேரத்தில் ஒரு பசுவை இரண்டாகப் பிளப்பதைப் போல் இருக்கிறது அது, ஆகவே பாகிஸ்தான் பிரிவினையை விரும்பவில்லை என்று சொன்ன உத்தமர் காந்தி அவர்களே, சிறந்த ஜனநாயகவாதியாக இருந்த காரணத்தால், மக்களுடைய கருத்திற்கு மதிப்பளிக்கத்தக்க வகையிலே அதை ஒத்துக்கொண்டார். மொழிவாரி மாநிலங்கள் தருவதற்கு தாமதப்படுத்தினார் பண்டித ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள். ஆனால், அவர்களும் மொழிவாரி மாநிலங்கள் பிரிவதற்கு கடைசியிலே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் வந்தது. எனவே மாநில சுயாட்சி கொடுக்க முடியாது என்று இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா அவர்கள் கூறியிருப்பது, மாநில சுயாட்சி விரைவிலே கொடுக்கப்படும், அதை மாநிலங்கள் அத்தனையும் பெறும் என்பதற்கு முன் உதாரணம் என்று சொல்லி விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

*திரு. இராம சுப்பையா: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நமது மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் இந்த அவையிலே அளித்த 1975-76 ஆம் ஆண்டிற்கான நிதிநிலை அறிக்கையினைப் பாராட்டி என்னுடைய நன்றியினைத் தெரிவித்து, ஒரு சில கருத்துக்கள் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த மாமன்றத்திலே இருக்கின்ற அத்தனை பேரும் இப்பொழுது மாநில சுயாட்சி பற்றிய எண்ணத்தோடுதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நான் ஒன்று கூறுகிறேன். இவ்வளவு காலமாக மாநில சுயாட்சி வலுப் பெறவில்லை. எப்பொழுது மத்திய அரசிலே இருக்கிற பிரதமர்

1975 மார்ச் 8]

[திரு. இராம சுப்பையா]

அவர்கள் மாநில சுயாட்சி கொடுக்க முடியாது என்று கூறினார்களோ, அப்பொழுதுதான் அந்த மாநில சுயாட்சி வலுப்பெற்றிருக்கிறது என்று கூறுகிறேன். ஏற்கனவே நமது மூதறிஞர் இராஜாஜி அவர்கள் நாட்டிலே கட்டாயமாக இந்தியைப் புகுத்துவேன் என்று சொன்ன பிறகுதான் இந்த நாட்டிலே அதிக உணர்ச்சி ஏற்பட்டு, கட்டாய இந்தியை எதிர்த்து இன்றுவரையிலும் அந்த இந்தியை இந்த நாட்டிலே நுழைய விடாத படி பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அதற்கு நமது தமிழக அரசு உறுதுணையாக இருக்கிறது. அதுபோல் பிரதமர் அவர்கள் மாநில சுயாட்சி கொடுக்க இயலாது என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு தான் மாநில சுயாட்சிபற்றி நாட்டிலே சூடுபிடித்திருக்கிறது என்று கூறுகிறேன். ஆனால் நமது தமிழக முதல்வர் அவர்கள் இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னாலே மயிலையிலே கூறினார்கள். மாநில சுயாட்சிபற்றி இனிமேல் இந்த நாட்டிலே ஒரு நல்ல நிலைமை ஏற்படப்போகிறது என்று விரிவாக, விளக்கமாகக் கூறினார்கள். இந்த மாநில சுயாட்சி இந்த நாட்டிற்குக் கிடைக்காவிட்டால், இந்த நாட்டிலே இருக்கிற மக்களும், மற்ற மாநிலங்களிலே இருக்கிற மக்களும் நன்கு வாழ இயலாது என்பதற்கு ஒரு சில காரணங்களைக் கூறுகிறேன்.

இந்த நாட்டிலே இருக்கின்ற நெசவாளர்களுக்கு நூல் நிறையக் கிடைப்பதில்லை. அந்த நூலை நூற்கின்ற மில் அதிபர்கள் எல்லாம் ஏராளமான நூல்களை நூற்றுவைத்துக்கொண்டு, நெசவாளர்களுக்குக் கொடுக்காமல் வெளியிலே விற்றுவிட்டு நூல் இல்லை என்று கூறுகிறார்கள். இதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு நம்மிடத்திலே அதிகாரம் இல்லை. நூற்பு ஆலைகளுக்கு அதிகாரங்கள் வழங்குவது மத்திய சர்க்கார். அதுபோல் எத்தனையோ காரியங்களை நாம் கூறலாம். இந்த நாட்டு மக்களுக்கு நல்ல காரியங்களைச் செய்வதற்கு மத்திய அரசு அனுமதி கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இன்று எவ்வளவோ தொல்லைகள் ஏற்பட்டிருந்தும் கூட, இந்த நிலைமையில் நாம் தாய்லாந்து போன்ற பிற நாடுகளிலேயிருந்து அரிசியைக் கொண்டுவந்து மக்களுக்குக் கொடுக்கலாம் என்றால் கூட, அவர்கள் மறுக்கிறார்கள். ஏன் இந்தப் பண்பு மத்திய சர்க்காருக்கு இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவர்கள் ஒருமைப்பாடு, ஒருமைப்பாடு என்று கூப்பாடு போடுகிறார்களே தவிர, அவர்களிடத்திலே ஓரவஞ்சனை அதிகமாக இருக்கிறது. எல்லா மாநிலத்திற்கும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் அவர்கள் நடுநிலைமையில் இருக்க வேண்டும். இந்த மாநிலத்தைத் தவிர, மற்ற மாநிலங்களுக்கு அவர்கள் இஷ்டம் போல் செய்கிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் எண்ணும்போது கூடிய விரைவிலே இந்த நாட்டிற்கு மாநில சுயாட்சி கிடைத்தால் தான் மக்களுக்கு கலைஞர் அவர்கள் எண்ணுவது போல் செய்ய முடியும். மனம் இருந்தால் வாழ்க்கையிலே செம்மையாக நடத்திக் கொடுக்க முடியும். மனம் இருக்கிறது. ஆனால் மார்க்கம் இல்லை. மார்க்கம் அவர்கள் கையிலே இருக்கிறது. அந்த அரசினுடைய அதிகாரத்தை நம்முடைய மாநிலங்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்தால்தான் அவர்களுடைய சுமையும் குறையும். ஆகவே இந்த நாட்டிற்கு மாநில சுயாட்சி வேண்டிய காரியங்களையெல்லாம் மக்கள் எல்லோரும் எல்லாக் கட்சியிலே இருக்கிற தலைவர்களும் செய்து, இதற்கு

258 1975-76 ஆம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கை மீது பொது விவாதம்

[திரு. இராம சுப்பையா]

[1975 மார்ச் 8]

ஆதரவு தந்து, மாநில சுயாட்சிக்கு வேண்டுவன செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டு பேச வாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி அமர் கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் 10—3—1975 திங்கட்கிழமை மாலை 4 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

